

Giới thiệu Xà Hạt Nam Tử

Bạn đang đọc truyện Xà Hạt Nam Tử của tác giả Fahrenheit. Mùa đông trên núi Thái Bạch, vạn vật hiu quạnh, nhưng lại có một cảm giác u tĩnh khác biệt. Xuân hạ thu ba mùa trong rừng chim chóc rục rờ đủ màu sắc không ngừng huyền ảo che kín cả bầu trời. “Chàng lần đầu tiên gặp ta đã thích ta?” “Phải. Khi đó ta còn chưa tũ thành hình người, khi đi săn lại bị gà mái phát hiện, đuổi mãi không tha. Mà khi đó nàng với một sắc đẹp khó cưỡng bỗng nhiên xuất hiện trước mặt ta, ngay lúc ta tưởng rằng nàng sẽ một cước đạp chết ta, nàng lại đuổi gà mái đi. . . Đã là ân cứu mạng, nhất định phải lấy thân báo đáp” Nam nhân ngôn tình sắc nào đó cố ý lắc lắc thân hình lên thăm dò, xích lại gần nàng, mắt càng lúc càng sáng rực. Nàng như rồng lông mày “. . . Chàng, lúc ấy là đi ăn trộm trứng gà đúng không!” Cùng đón xem truyện hay và ủng hộ tác giả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sơ Ngộ (Lần Đầu Gặp)

Chính ngữ: Thảo Vũ

Beta: Ss Rùa River

Mùa đông trên núi Thái Bạch, vạn vật hiu quạnh, nhưng lại có một cảm giác u tĩnh khác biệt.

Xuân hạ thu ba mùa trong rừng chim chóc rục rờ đủ màu sắc không ngừng huyền ảo che kín cả bầu trời.

Ngồi bên cửa sổ, như mọi ngày, nàng đang mặt nhăn chau mày vì một loạt những “khúc nhạc lộn xộn” truyền vào từ bên ngoài.

Có câu nữ chi bằng phụ .

Từ nhỏ nàng đã ưa thích sự yên tĩnh, tới bảy tuổi mẫu thân qua đời, phụ thân không còn muốn làm ngư y nữa, dẫn nàng rời khỏi kinh thành, đến núi Thái Bạch nghe nói có tiên khí này, mua một tiểu viện, thuê vài người hầu, hai cha con sống nương tựa lẫn nhau.

Người ta thường nói dựa vào núi ăn của núi, trong núi thảo dược rất nhiều, hái làm thuốc, phụ thân thường ngày khám chữa bệnh cho bà con quanh vùng, thu tiền rất ít, thuốc đến bệnh trừ, dần dà lâu ngày cũng rất có danh vọng. Mọi người thấy hai cha con bọn họ nhất định sẽ cười gọi một tiếng, “Hứa tiên sinh, Hứa tiểu thư.”

Nàng từ từ lớn lên trong cảnh yên bình. Phụ thân dạy nàng y thuật, cùng với đôi chút công phu đơn giản phòng thân, lớn hơn nữa thì dẫn nàng vào núi hái thuốc.

Thở ra một làn hơi trắng, chậm rãi tản đi trước mắt.

Ký ức cuối cùng nhớ đến một buổi đêm, phụ thân thắp đèn suốt một đêm, gom lại được một tập giấy Tuyên Thành một tập dày, nhưng đến sáng, trên mặt là vế tan nát, châm lửa đốt sạch.

Nàng thỉnh thoảng còn có thể tìm thấy trong xó xỉnh nào đó một mảnh nhỏ rời rớt còn sót lại, trên giấy có bút tích phụ thân, giữa những vết mực còn có nhiều chấm nhỏ lơ lửng không rõ ràng.

Bây giờ nhớ lại, cha mẹ đều đã đi rồi, cũng vẫn hiu quạnh.

Hít sâu, nàng bước lên mấy bước, gõ cửa nhà mình, lão bộc thấy nàng trở về, vế mặt tươi cười, “Lão đang chờ tiểu thư về ăn cơm.”

Nàng gật đầu.

Nàng đến trước phòng mình, còn chưa kịp bước vào, giữa lớp tuyết dày dưới chân chợt lộ ra một con rắn trắng, đôi mắt màu vàng trong suốt tận đáy, lưỡi không thò thụt như bình thường, ngẩng đầu nhìn nàng, rồi bỗng nhiên trườn lên, trực tiếp quấn vào chân trái nàng, cọ cọ đầu vào đầu gối nàng.

Sống dưới chân núi, lại thường lên núi, nàng đối với côn trùng rắn chuột từ lâu đã không còn sợ hãi.

Bây giờ vốn là thời kì rắn ngủ đông, không biết vì sao con rắn này lại rời khỏi hang của mình, nếu là do đói quá, nóng lòng muốn kiếm ăn vậy thì tại sao lại đối với nàng không hung dữ chút nào, thậm chí hành động vừa rồi còn có vế “thân mật”?

Con rắn trắng này hẳn là rất có linh tính.

Sườn núi Thái Bạch hàng năm mây mù dày đặc, nàng và cha đã vào núi nhiều lần, chưa từng gặp chuyện gì kỳ lạ thần bí, cũng từng nghe có người nói trong núi có yêu quái hóa thành người, bị người nhìn thấy, cũng không có ý đá thương người, chỉ cười rồi vụt biến mất.

Nàng hạ quyết tâm, nhẹ giọng hỏi, “Mi lạnh sao?”

Rắn trắng ngẩng đầu lên, lập tức lại cọ cọ nàng.

“Mi xuống dưới đi. Trong phòng ta có chậu than.”

Nó ngoan ngoãn trườn xuống, im lặng bên chân nàng.

Đẩy cửa vào phòng.

Nàng cời áo choàng. Con rắn trắng còn ở ngoài cửa, vươn thân mình to bằng cánh tay, nhìn nàng chăm chăm.

Nàng bước lại, nhắc nó lên, một tay cầm đuôi nó xem xét kỹ, vẩy bạc ti mi đều đặn lóng lánh ánh bạc, không phát hiện ra “chỗ đặc biệt” gì, liền yên tâm mang nó vào nhà, đặt gần chậu than, đầu ngón tay trở trở vào trán nó: “Ấm áp rồi chứ. Nếu nha hoàn của ta vào dọn dẹp, mi nhớ phải trốn đi đây. Nàng sợ rắn. Nhìn thấy con sâu nhỏ thôi nàng cũng sợ đến hết lên cơ.”

Nó nghe vậy liền bò đến chân giường, ngoan ngoãn cuộn mình lại thành một đống.

Ngay lúc nàng gần như đã quên mất vị khách không mời mà đến này, giữa đêm chợt bị tiếng động sột soạt làm bừng tỉnh giấc, đầu ngón tay có gì đó lạnh lạnh trượt qua, cuối cùng cuộn lại bên chân nàng. Nàng cười thầm, có lẽ nó muốn được ấm áp mới không thể không leo lên giường nàng.

Ngày hôm sau tất cả lại như thường.

Sau khi nàng rời giường, rắn trắng liền trốn xuống gầm giường, tiểu nha đầu vào cửa dọn dẹp cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ.

Giờ Ngọ (11h -> 13h) ăn trưa xong, nàng ở thư phòng vùi đầu chỉnh lý ghi chép cha để lại, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một cái bóng, nàng ngẩng mắt lên, nam tử trước mặt hai con ngươi màu hổ phách đầy ngập ý cười.

“Dung Nguyệt.”

“Vọng Thư, ngươi có khách sao?” Hắn không nhanh không chậm, tiếng nói trong trẻo trước sau vẫn dễ nghe như vậy.

“Đâu có. Chỗ này của ta ngoài bệnh nhân thì còn có ai đến nữa?”

Dung Nguyệt họ Hoa. Một năm trước hắn xông vào nhà nàng, ở phòng bếp bên cạnh đang ngóng ngênh giờ tay muốn lấy thịt khô đang treo, bị nàng bắt gặp.

“Ngươi... Thấy được ta?” Hắn mở miệng trước, nhưng không chờ nàng trả lời, ngượng ngùng thu tay, trên mặt hiện lên hai vệt đỏ ửng, lại nhanh chóng cúi đầu, “Xin lỗi, ta thật sự là... rất đói bụng.”

“Không hỏi mà lấy tức là trộm.” Nàng có chút tò mò thân phận của hắn, “Thịt này còn chưa được phơi khô hẳn.”

Nàng lấy một gói thịt hươu khô đã gói gọn lại cho hắn.

Hắn ngồi bên người nàng, từ từ ăn xong, nói, “Ta gọi là Dung Nguyệt, họ Hoa.”

Nàng nhìn hắn.

“Ta từ trên núi xuống.” Hắn chỉ ra sân, phía xa xa có thể thấy được tháp thoáng dãy núi nhấp nhô, “Đây là lần đầu tiên ta xuống núi. Ta là hồ ly.”

Nàng chớp chớp mắt.

“Ta muốn ở lại cạnh đây.”

Nàng cũng không trả lời.

“Ta có thể thường xuyên tới tìm ngươi sao?” Một đôi mắt hoa đào hơi híp lại, làn mi hơi cong lên khẽ rung rung.

“Nếu ngươi đói bụng, vậy đến đây đi. Có điều,” nàng trong mắt chợt lóe sáng rồi vụt tắt, “Ngươi có thể bay không?”

“Có thể.” Không biết vì sao, trong lòng hắn chợt cảm thấy bất an.

“Ngươi dẫn ta hái thuốc. Ta cho ngươi thịt khô.” Hai ngón tay nàng kẹp một miếng thịt khô, đưa qua đưa lại trước mặt hắn.

Tiểu hồ ly nhìn theo miếng thịt đỏ sậm đang đưa đưa trước mắt, gật gật đầu.

Bất cứ việc gì có được tất sẽ có mất.

Dung Nguyệt biến thành người dung mạo cực kỳ xinh đẹp khiến mọi người đều kinh ngạc. Từ khi hấn lui tới, nàng liền gặp lại cảnh từ hôn lần thứ hai trong đời mình.

Có câu trước lạ sau quen.

Nàng khi còn nhỏ đã từng hứa hôn. Đối phương là con trai bạn cũ của phụ thân.

Khi đó hai nhà lui tới thường xuyên lui tới rất thân thiết, vị thúc thúc kia nhiều lần gặp mặt đều khen nàng thông minh trầm tĩnh, lớn lên tất là con dâu như ý. Nhưng khi mẹ nàng mất liền đột ngột từ hôn, nàng từ đó đã không còn dễ dàng tin vào những lời hứa hẹn và thề thốt.

Lúc này, người nhà vị công tử kia ở trần trên đến báo tin, đoán được kết quả, trái tim sau đó đã giống như mặt nước, không vui không buồn.

Đêm đó, nàng bí mật đưa cho Dung Nguyệt một bao thịt lớn.

Tiểu hồ ly yêu mị ôm đồ ăn, mắt to không chớp, ánh mắt dính chặt trên mặt nàng, hơi ngập ngừng nói: “Ta nghe mẹ ta nói, những cô nương loài người các ngươi bị từ hôn sẽ rất thương tâm”

Nàng cười đáp: “Vị công tử kia thật ra ta cũng chưa từng gặp. Nguyên vọng của cha, ta không làm được, chỉ tiếc điều này mà thôi.”

“Ta thích ngươi.”

Tùy tiện một câu như vậy, nhanh mồm nhanh miệng như nàng cũng nhất thời yên lặng.

“Ta đã trưởng thành, có thể xuống núi.” Móng vuốt ngọc ngà trắng nõn của tiểu hồ ly kéo kéo tay áo nàng thăm dò, thấy nàng không né tránh, không khỏi vui mừng nhếch mày, “Ta trước đây vẫn không biết tại sao huynh đệ tỷ muội sau khi xuống núi, gặp con người lại không chịu trở về.”

Lòng nàng run lên.

Hồ ly khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, “Đến giờ ta đã hiểu được tại sao.” Hấn nhìn vào mắt nàng lại nói, “Ta tu luyện năm trăm năm, cũng đủ bảo hộ ngươi không chịu khi dễ, lại càng không làm ngươi phải chịu khổ.”

Nàng không phải đồ ngốc, tự nhiên là hiểu tiểu hồ ly muốn diễn đạt điều gì.

Không muốn từ chối thẳng, cũng chưa trả lời hấn, tiểu hồ ly như trước không rời nàng.

Cứ vậy cho đến hôm nay.

Con rắn trắng kia không biết bò vào khi nào, xuất hiện trước mắt hai người, con người màu vàng tản ra hàn ý.

Dung Nguyệt kéo tay áo nàng vội lùi về phía sau, đồng tử nhanh chóng chuyển thành màu đỏ, quanh thân bùng lên hỏa hỏa lãnh liệt màu xanh trắng.

“Ngươi tìm thấy nó ở đâu?”

“Tự nó đến cửa. Hấn là rắn cái, ta đã xem qua rồi.” Nàng nói rất vô tội.

“Cái đó của rắn, có thể co duỗi.”

“Cửu vĩ bạch hồ. Thật hiếm thấy. Khó trách gần năm trăm năm đã có thể tu thành hình người, cứ như vậy mà đánh trở về nguyên hình thật đúng là đáng tiếc.” Rõ ràng là giọng nói trầm thấp của một nam nhân.

Bất gian? Giải thích?

Rắn trắng lại nhìn bọn họ thật lâu sau, mới xoay người rất tự nhiên trườn ra ngoài.

Nàng trong lòng chợt run lên, tại sao lại có loại cảm giác như bị phu quân bất gian hồ thẹn khó hiểu thế này?

Tiểu hồ ly vẫn nắm tay áo nàng, “Hấn bị thương. Có mùi máu tanh.” Sau đó nhú đôi mày lá liễu tinh tế, bộ dáng uể oải hiểu rõ, “Dù có như vậy, ta cũng không phải đối thủ của hấn.”

Nàng khoát tay, “Hấn cũng không giống như có ác ý, nếu không thể ‘khách khí’ mời hấn đi, thì cứ tùy hấn vậy.” Nói xong, trở lại trước bàn, dường như không có việc gì tiếp tục chỉnh sửa lại ghi chép.

Tiểu hồ ly ở bên cạnh, hơi chần chừ, cũng tìm ghế ngồi, giúp nàng đem tập giấy dày phân loại chỉnh tề.

“Từ nhỏ ta đã có thể thấy những thứ không bình thường. Ngươi lần đó đại khái chỉ dùng loại chú thuật ẩn thân, đối với ta là vô hiệu.”

Tiểu hồ ly “Ừ” một tiếng, lại nghĩ tới cảm giác tưng quẫn của mình khi trộm thịt lần đó, da mặt lại đỏ lên.

“Ta đã sớm học cách vô như không thấy, cho nên, tùy hấn thôi.” Vọng Thư quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, tầng tầng lớp lớp tuyết trắng ngần, phản xạ lại quang mang chói mắt.

Người hầu trong nhà vẫn cho rằng Hoa Dung Nguyệt là tiểu thư nhà mình tình cờ quen khi ra ngoài khám bệnh, làm việc thiện giúp hấn chữa thương, nhờ đó mà quen biết rồi thân thiết với chàng thanh niên ôn nhu này.

Tiểu hồ ly dung mạo diễm lệ vô song, cư xử ôn hòa có lễ, nhanh chóng chiếm được hảo cảm mọi người, khi hỏi đến nhà của tiểu hồ ly ở phương nào, Dung Nguyệt vô cùng thẳng thắn thành khẩn trả lời mình vừa trưởng thành đã bị cha mẹ đuổi ra khỏi cửa, hiện giờ không có nhà để về.

Một người thôn thức một hời.

Hồ ly là loài rất thông minh linh hoạt, vài lần lui tới, cùng Vọng Thư cùng ra cùng vào, khi đa số mọi người đồng tình càng thêm tươi cười ái muội, hấn liền nhanh chóng lý giải bản thân đã dĩ nhiên là rẽ đã vào cửa của tiểu thư Vọng Thư mọi người đều biết, bởi vậy trong lòng vô cùng đắc ý.

Sống năm trăm năm, trước kia xuống núi cũng chưa từng gặp kẻ nào hơn người, nhưng đã từng nghe cha mẹ kể nhiều chuyện xưa yêu hận ân oán thăng trầm của nhân gian, cũng cất chứa nhiều mơ ước.

Nay hấn thích một cô nương trẻ tuổi rộng lượng tặng đồ ăn cho hấn, tuy rằng nàng từ đầu đến cuối không tỏ thái độ gì, tiểu hồ ly không ngừng an ủi chính mình rằng không cự tuyệt coi như là cam chịu, dù sao thời gian của hấn dài hơn nàng rất nhiều. Hấn cũng chỉ là muốn một lòng một dạ ở bên cạnh nàng — hồ ly bọn họ một khi đã chấp nhận ở bên nhau suốt đời sẽ không cần sinh lễ không cần đồ cưới, càng không cần vì miếng lưỡi thể gian mà khóa chặt nửa đời mình một tờ giấy hôn thú mỏng manh.

Đối với nàng mà nói, tiểu hồ ly chưa từng bị tiêm nhiễm điều gì xấu của cõi đời trần tục.

Lời nói cử chỉ vô tư thẳng thắn, không che không dấu, tâm tư của hấn cũng luôn rõ ràng không thể hiểu lầm, nàng cũng không phải chưa từng động tâm.

Thói quen một mình, thói quen đêm dài cô quạnh, thói quen tự lực cánh sinh, nhưng khi tiểu yêu ngây thơ tinh khiết giống đực này chủ động đến gần nàng, nàng lần đầu tiên không cảm thấy phiền chán.

Nàng thậm chí kinh ngạc chính mình lúc đó tâm huyết dâng trào dùng một miếng thịt khô dụ dỗ hấn ở lại bên cạnh mình.

Cùng nhau ăn cơm chiều xong, nàng run rẩy trở về phòng, tiểu hồ ly cũng theo sau bước vào.

Lượn quanh bên trong một vòng, hít hít bên trái nghe ngóng bên phải, lại làm một cái hồ biến, nàng đưa hấn một gói thịt khô, tiểu hồ ly vui vẻ không thôi rời đi.

Nàng sai tiểu nha đầu chuẩn bị nước nóng, dù ở thư phòng chỉnh sửa lại sách có Dung Nguyệt giúp đỡ, cũng khó miễn tìm trên tìm dưới mệt mỏi, cả người mồ hôi, dính không ít bụi bặm, phải tắm một cái mới được, thuận tiện thả lỏng thân thể đầu óc.

Nhưng đến khi nàng cầm bánh xà phòng quay trở lại phòng ngủ của mình, giữa làn hơi nước bốc lên nghi ngút, một người đàn ông cao gầy thân trên trần trụi, tóc dài thẳng buông xuống ngực một tay đặt trên miệng thùng, tay kia chống cằm, bởi vì lưng quay ra, nàng không nhìn thấy rõ mặt hấn.

Nàng ngây người vài giây, ôm đầu lao ra cửa.

Đứng trong sân, gió lạnh ào ào rít bên tai, nàng không ngừng kiến thiết lại tâm lý: quay lại, quay lại.

Lần thứ hai đối mặt với “Bóng dáng” cao lớn, nàng bình tĩnh, “Chỗ này... là nhà của ta.”

“Vọng Thư,” đây rõ ràng là tiếng con rắn trắng kia, “Có thể giúp ta tìm một bộ đồ đến không?”

Nàng đành phải quay đầu chạy đi lần nữa.

Khi trở về cầm trong tay bộ đồ mới nàng định bụng tặng cho tiểu hồ ly, “Ta không phải người hầu.”

“Hấn” tựa hồ có đôi chút ý cười, “Ta cũng không cho như vậy.”

Nàng cầm chiếc áo choàng dày, chạy thẳng ra sân.

Không cách đường lên núi quá xa có một thạch động, nàng cầm theo đèn lồng, gọi khẽ: “Dung Nguyệt.”

Đội một lát mới nghe thấy tiếng cọt xát sột soạt, cửu vĩ hồ ly toàn thân trắng như tuyết xuất hiện ở cửa động.

Nàng đặt đèn lồng xuống, đem tiểu hồ ly ôm vào trong ngực, trái cầu trắng nhỏ trong lòng nàng cọt cọt, đôi mắt to như long lanh nước mắt.

“Sao lại biến trở về nguyên hình vậy?”

“Pháp thuật phản phệ. Không sao,” hấn ngẩng đầu lên liếm liếm cằm nàng, “Ngày mai là có thể biến lại thành người. Vọng Thư người không cần lo lắng.”

Nàng áp mặt lên trán tiểu hồ ly, một tay nhặt đèn lồng, “Chúng ta trở về.”

Vốn đã tường trong nhà bỗng dung nhiều thêm một nam tử, sẽ gà bay chó sủa đất rung núi chuyển, không ngờ trong viện vẫn yên lặng như trước.

Nàng trực tiếp trở về phòng ngủ, thừng tắm sớm không thấy, Dung Nguyệt trong lòng bỗng nhiên cảnh giác, lỗ tai dựng thẳng lên.

Một luồng hàn ý rét thấu tận xương từ sau lưng tiến lại, cửa phòng phía sau cách một tiếng đóng lại, bên tai vang lên tiếng bạch xà, “Vọng Thu.”

Nàng đột ngột quay đầu lại, trước mặt là một khuôn mặt đẹp đẽ khó tả bằng lời — Hứa Vọng Thu trong lòng trước nay chỉ đánh giá tướng mạo đàn ông có hai loại “Thuận mắt” và “Không thuận mắt”, mà nam nhân trước mặt này, đương nhiên thuộc loại “Thuận mắt”, vô cùng thuận mắt.

Hắn lại thấp giọng gọi một lần, “Vọng Thu”. Trên mặt vẻ thất vọng cũng không chút nào giấu giếm, “Ta là Hành Thu, Bạch Hành Thu.”

Trong nháy mắt nàng nghe thấy cái tên này, tim chợt lạc đi một nhịp.

“Nàng lại quên ta.” Nam tử mắt lạnh nhìn về phía Dung Nguyệt trong lòng nàng, ”Tơ hồng của Nguyệt lão, cho dù đôi bên có kéo dài qua nhân, yêu hai giới cũng sẽ có thể gặp nhau. Chúng ta lại có rất nhiều thời gian. Nàng cuối cùng cũng sẽ bên ta.” Hắn nheo mắt lại, trong con ngươi màu đen lóe ra quang mang kim sắc.

Nàng đột ngột buông tay, Dung Nguyệt rơi xuống đất.

Từ trong cổ áo nàng bay lên chiếc mặt vòng cổ kỳ dị nàng vẫn luôn đeo trên cổ từ khi sinh ra đến nay — một khối mặc ngọc hình tròn đen nhánh như mực, tron bóng ôn nhuận, dưới ánh sáng ánh lên sắc vàng kim — giống hệt màu mắt Bạch Thành Thu.

“Cái này là của ngươi?” Nàng hỏi, “Đuổi trùng tránh độc, không nứt không vỡ, từ nhỏ đã có đạo sĩ khẳng định ta có linh lực không tầm thường, Dung Nguyệt cũng không nhìn ra điều bất thường nào cả...”

“Nội đan. Nhưng chỉ là một phần, nội đan của ta.”

“Ngươi tu luyện bao nhiêu năm?”

“Mấy ngàn năm.”

Dung Nguyệt ngẩng đầu nhìn trái nhìn phải, đầy bất an.

“Kiếp trước, ta là người yêu của ngươi?”

Hắn cười gật đầu. Nhưng nhìn không ra có chút nào vui vẻ.

“Thiên hạ to lớn, không gì khiến cho người ta không thể buông tay hơn một chữ “tình”.” Nàng bỗng nhiên nhớ tới tập thư dày thấm đẫm nước mắt của cha viết cho mẹ.

Nàng ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu tiểu hồ ly, “Dung Nguyệt, xin lỗi, ta nghĩ ta đã chờ được người thường xuất hiện trong giấc mộng của ta.”

Tiểu hồ ly còn chưa thể biến thành hình người, chỉ có thể dùng miệng cắn váy nàng, gất gao không rời.

“Dung Nguyệt, ta muốn thay cha ta đòi lại công bằng cho mẹ.” Nàng ngẩng đầu, “Hành Thu, ngươi sẽ giúp ta.”

Bạch xà hóa thành hình người, không thay đổi bản tính âm lãnh, nghe vậy con ngươi lưu quang chợt lóe, “Tất nhiên. Mấy kiếp trước, nàng có ân cứu mạng với ta, nhất định phải báo đáp. Vọng Thu, nàng cùng ta đồng hành, muôn sông nghìn núi, đường xa vạn dặm,” hắn bỗng nhiên cười, “Nhưng trước tiên ở đây, nàng cần một phu quân.”

Dung Nguyệt chạy qua, liều chết cắn mắt cá chân bạch xà. Hắn mày cũng không nhíu lại, còn chưa kịp giơ tay phát một trận gió lớn cuốn tiểu hồ ly đi, nàng đã nhanh chóng bước tới, ôm Dung Nguyệt trở về, nghiêm mặt nói, “Ta thiếu tay sai. Không thiếu phu quân.”

Hứa Vọng Thu làm việc luôn luôn cương quyết cứng rắn.

Ngày thứ ba đã thu thập chuẩn bị tốt hết thảy, giữa đám người hầu trong nhà hai mắt đầm lệ, cùng Bạch Hành Thu rời khỏi cổ trấn nàng đã sống mười một năm.

Tiểu hồ ly Dung Nguyệt ngày hôm sau liền lặng yên biến mất không tiếng động.

Nàng lựa chọn một con rắn trắng pháp lực thâm hậu hơn giúp mình báo thù, đã thương tổn sâu đậm trái tim trong sáng dễ vỡ của tiểu hồ ly Dung Nguyệt.

Tơ hồng tương liên không thể nhìn thấy ở đầu ngón tay, hy vọng cuối cùng sót lại của Dung Nguyệt, bị nàng nói câu “tay sai” cuối cùng kia lặng lẽ đốt cháy.

Nàng muốn tự mình điều tra rõ đoạn quá khứ đau thương của cha mẹ.

Bạch Hành Thư đúng là một bảo tiêu siêu cấp từ trên trời rơi xuống không gì không làm được.

Chỉ đi bằng xe ngựa và đi bộ, chặng vạng hôm sau hai người cũng chỉ đến được Lâm trấn.

Trong đại sảnh khách sạn, nàng và Bạch Hành Thư im lặng ngồi đối diện ăn cơm.

Bạch xà ăn chay, tuy rằng điều này khiến nàng kinh ngạc vô cùng, nhưng cũng không biểu lộ ra bên ngoài. Dù sao thức ăn chay so với ăn thịt tiện lợi hơn nhiều.

Một trận âm ỉ kéo đến, bỗng nhiên một tên hoa hoa thiếu gia hư hỏng đầu như một cái bươu thịt lờ lệt trông rất đáng khinh, phía sau kéo theo một đám cầu nô tài phô trương thanh thế.

Nhìn quét qua toàn bộ đại sảnh, tầm mắt dừng lại ở bàn hai người nàng, thiếu gia hư hỏng chỉ tay, “Một vị tiểu công tử thật xinh đẹp, đi theo đại gia, đảm bảo sau này vinh hoa phú quý hưởng không hết...”

Nàng ghen.

Trước mặt Bạch Hành Thư vẫn ngồi. Nàng nhìn lại vị Bạch Hành Thư vô cùng thuận mắt này.

Dọc đường đi cả gái lẫn trai đều nhìn hấn, phản ứng sẽ là sững sờ rồi lại sững sốt, xấu hổ rồi lại xấu hổ nhìn Bạch Hành Thư.

... Hay cho một vị tiểu công tử xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Manh* Hồ Hoa Dung Nguyệt

Chính ngữ: Thảo Vũ

Chính sửa: ss Rùa River

**Manh: khả ái, đáng yêu.*

Bạch Hành Thư mặt không đổi sắc, bộ dáng bình tĩnh vững vàng như

núi Thái Sơn.

Hắn mỉm cười trấn an nàng, thần nhiên buông đũa, đứng dậy xoay

người, tao nhã chấp tay thi lễ, “Vị công tử này,” lại về mặt khó xử nhìn về

phía nàng, “Muội muội ở đây, có thể để lại cho tại hạ chút mặt mũi không?”

giờ ngón tay chỉ phía ngoài cửa, “Đổi một chỗ khác được không?”

Thiếu gia đáng khinh nghe thấy Bạch Hành Thư chủ động nói vậy cảm

thấy hơi kinh ngạc, sau đó không nhịn được cười đến nhếch mày, “Người

nói chỗ nào là chỗ nào?”

Hành Thư cười cười, vững bước ra khỏi cửa, thiếu gia đáng khinh theo

sau nhanh như chớp.

Thực khách xung quanh cùng im bật xuống. Sau đó đều cúi đầu lên

tiếng thương tiếc: “Tiểu ca tuần tú chỉ sợ sẽ bị làm nhục mất thôi”, “Đáng

thương đôi uyên ương trẻ”, “Thật là tội nghiệp, bọn hần nhà to nghiệp lớn ức hiếp người nơi khác”, “Cũng là vì che chở muội muội”, từng câu từng câu rành mạch lọt vào lỗ tai nàng.

— hần là xà tinh ngàn năm. Hần hần là có thể ứng phó được.

— nhưng đôi phương lại người đồng thể mạnh.

Tay phải không khỏi run lên, cho đến khi một chiếc đĩa trúc “lạch cạch” một tiếng rớt xuống sàn.

Nàng lần tay vào ngực được dùng để phòng thân trong lòng, khẽ cắn môi, chạy như bay ra khỏi cửa.

Hỏi người bán hàng rong trước cửa khách sạn, Nàng chạy thẳng hướng ngõ nhỏ bên phải.

Ngõ cụt.

Lòng của nàng nặng nề chìm xuống.

“Vọng Thu.”

Quay đầu nhìn lại, hần chỉ cách nàng có ba bước.

“Vọng Thu, nàng lo lắng an nguy của ta.” Hần cười phảng phất như gió xuân lướt qua mặt, “Chúng ta quay lại tiếp tục ăn cơm thôi.” Nói xong, vươn tay xoa xoa hai má nàng.

Nàng theo bản năng lùi về sau một bước.

Hần ngừng lại, bàn tay đang sững sờ giữa không trung rút về, lại khôi phục vẻ mặt ôn nhu lúc trước, “Không sao. Ta có thể từ từ chờ đợi.”

Hai người cùng nhau trở lại sảnh khách sạn.

Quần chúng vây xem xung quanh máu bát quai lại sôi trào.

Bạch Hành Thu làm như không thấy, ngồi xuống, thay đôi đĩa khác đưa tới tay nàng. Lại gắp một miếng thịt từ tô canh gà trước mặt đặt vào bát nàng.

Nàng vui đầu tận sức ăn, giữa một núi nhỏ thịt gà lại một lần nữa tìm kiếm dũng khí nhân sinh, ngẩng đầu hỏi ra vấn đề đang bị đè nén đến sắp nội thương, “Bạch công tử, đám người kia có phải người ăn...”

“Vọng Thu,” hần trực tiếp đem “Bọn họ” trở về, “Ta nói rồi ta ăn chay.”

“Vạy,” nàng thanh âm rất nhẹ, giọng đầy tò mò, “Hút tinh khí?”

“Nàng,” hần trầm giọng, rất chân thật đáng tin, “Một con rắn đực hút tinh khí nam nhân để làm gì chứ?” Hần cười tủm tỉm mắt lạnh lướt qua thực khách bốn phía, đại sảnh lại im lặng xuống, “Vọng Thu, ăn cơm.”

Nàng muốn hai phòng. Bạch xà khẳng khăng nói phải tiết kiệm, chỉ đặt một phòng.

Chường quảy dưới ánh mắt lẳng trì liên kích của bạch xà công tử, đành nói dối, “Khách quan, hôm nay chúng tôi chỉ còn một phòng trọ nữa thôi.”

Vào phòng, nàng đứng trước giường như chiếm giữ lãnh địa, vẻ mặt căng thẳng đề phòng.

Hắn chỉ sờn nhà, “Yên tâm, ta ngủ ở đây.”

Cùng hắn ở chung chẳng qua chỉ mấy ngày, ban đầu tưởng rằng yêu tình ngàn năm ngạo mạn lãnh đạm, không ngờ hắn lại hoàn toàn không có những điều đó.

Dọc theo đường đi, hắn chủ động cầm hành lý, rất tự nhiên mang trên người, một thân áo trắng, ý cười đầy mặt, đi bên cạnh nàng, nghiêm nhiên trở thành thanh niên hoàng tử tuấn mỹ cùng kiều thế mới cười như keo như son, ngay cả đi trên đường đến chỗ nào cũng bộ dáng ôn nhu đưa tình. Ánh mắt mọi người lại càng nhiều hâm mộ cùng chúc phúc.

Vợ chồng chiêm diệp tình thâm thật sự e rằng cũng không hơn được như vậy.

**Kiêm: chim liền cánh.*

Nàng suy nghĩ một chút, cảm thấy bản thân mình tài mạo cũng chẳng hơn người, hắn là không cần phòng bị hắn như vậy.

Lấy khăn trong bao đồ, ra ngoài thay quần áo, rửa tay rửa mặt.

Lại đẩy cửa mà vào, Bạch Hành Thư đang đứng giữa phòng, vẻ mặt thân nhiên không chút cảm xúc, trước mặt là tiểu bạch hồ xù hết cả bộ lông dài rậm, lỗ tai dựng lên, chín cái đuôi xòe ra giống hệt không tước, sắp xếp chỉnh tề thành một cái quạt hoàn mỹ.

Nàng gọi một tiếng: “Dung Nguyệt?”

Tiểu hồ ly quay đầu, đôi mắt to phủ lên một tầng hơi nước.

Nàng ôm lấy nó, quay đầu ra ngoài.

Tại góc sân khách sạn, dưới gốc cây to đã rụng sạch lá chỉ còn trơ cành, nhìn quanh bốn bề vắng lặng, nàng dịu giọng hỏi, “Sao ngươi lại đến đây?”

Tiểu hồ ly pháp thuật bị Bạch Hành Thư cấm trụ, bắt buộc dĩ phải trở về nguyên hình, lại bị nàng ôm ngang người, dùng chân trước không ngừng đẩy đẩy cánh tay nàng, có lẽ phải gọi là “chọc” thì đúng hơn — Dung

Nguyệt đã cẩn thận cụp phần móng vuốt lại, căn bản không dùng nhiều sức mạnh.

Tiểu hồ ly thật ra đang làm nũng, nó chẳng qua chỉ muốn nàng ôm nó chặt hơn nữa mà thôi.

Đương nhiên, cuối cùng nó cũng được thỏa mãn như ý nguyện.

Nó cụp lỗ tai xuống, nằm sấp xuống đùi nàng, chín cái đuôi lần lượt phe phẩy lướt qua hai tay, cằm và mặt nàng, tình tứ mắt nửa ngày, cất giọng đầy uể oải, “Vọng Thu, ta thật vô dụng.”

Nó lại dùng cái đầu bông xù cọ cọ trước ngực nàng, “Mẹ ta lần đầu tiên xuống núi liền đem lòng yêu một thư sinh. Người đó biết mẹ là hồ ly nhưng vẫn đối xử với nàng rất tốt, sau người đó bạo bệnh mà chết, mẹ không thể cứu được hắn, vẫn luôn luôn canh giữ bên mộ, cho mãi đến khi gặp được cha ta.”

Mẹ chịu tỏ vẻ hòa nhã với cha, chỉ vì cha khi hóa thành hình người có đôi chút giống với thư sinh kia. Dù như vậy, cha vẫn phải đợi đến tám trăm năm, mới có thể làm mẹ gạt đầu đồng ý gả cho mình.”

Tiểu hồ ly nhảy xuống đất, thân mình thẳng tắp, ngẩng đầu, chín đuôi phía sau lại xếp thành hình quạt xinh đẹp lần nữa, “Ta thích nàng.”

Một người mới chớm biết yêu, một cô nương năm nay mới mười tám tuổi, được người khác phái nghiêm túc mãnh liệt tỏ lộ như vậy, trong đầu nàng lập tức trống rỗng.

Tiểu hồ ly lại nhào đến, chân trước vịn lên đầu gối nàng, “Nàng đừng nên chỉ coi ta là hồ ly. Ta trở về học thêm nhiều pháp thuật, nhất định sẽ có cách chế trụ được bạch xà tinh kia.”

Lại liếm liếm hai má nàng, “Lúc hiện nguyên hình thì không thích hợp ở lâu bên cạnh nàng, sẽ nhiễm yêu khí.”

Lại đóng đưa cái đuôi, “Ta đi đây. Vọng Thu, nàng phải chờ ta.”

Cho đến khi bóng dáng màu trắng kia biến mất trong chớp mắt, nàng thờ nhẹ một tiếng, đứng dậy chậm rãi bước về phòng.

Bạch Hành Thu đã sớm trái chân đệm trên mặt đất, đang ngồi bên bàn, dường như chỉ chờ nàng trở lại mới có thể tắt đèn nghỉ ngơi.

Nàng cẩn thận quan sát hắn thật lâu, cũng không tìm ra mảy may chút phản ứng điển hình của một phu quân khi phát hiện ái thiếp cùng người khác hẹn hò, ví dụ như là châm biếm mỉa mai, tức giận thờ ơ, thậm chí quá thành

giận... vân vân.

Thử nghĩ ai có thể ngằm so đầu với một con rắn thành tỉnh già đã sống năm ngàn năm mà vẫn có thể bình tĩnh thản nhiên?

Lòng nàng vốn dĩ phẳng lặng rộng rãi, tự nhiên sẽ không khơi chuyện.

Rửa mặt, đi ngủ.

Trong sân tuyết phủ, ánh trăng lạnh lùng mà trong trẻo chiếu xuyên qua cửa sổ vào phòng, vết sáng trắng nhợt nhạt chỉ nhìn hơn sợi tơ mảnh một chút.

Nàng nằm trên giường, khe khẽ trở mình, quay mặt nhìn về Bạch Hành Thu đang nằm nghiêng trên mặt đất. Suy nghĩ thật lâu, trong đầu những nghĩ vẩn liên tiếp hiện lên, lại không biết nói ra miệng thế nào cho ổn.

“Vọng Thu, nàng có chuyện gì cứ nói, đừng ngại.” Khi ở hình dạng con người, màu mắt hắc cũng đen như mắt người thường, khuất trong bóng đêm, ánh mắt vẫn lấp lánh như vậy, đầu và thân mình theo hô hấp mà hơi phập phồng, thỉnh thoảng còn có lưu quang chợt hiện.

“... Khi đến mùa đông, người... không cần ngủ đông sao?”

“Không cần. Trong lúc chờ nàng chuyển thế ta đã ngủ liền năm trăm năm, đến giờ tìm được nàng, sẽ ở bên nàng cả đời, ta không ngủ cũng không sao.”

“Kiếp trước,” nàng nắm thật chặt chân quần trên người, “Ta là người yêu của người?”

“Chính xác mà nói, là thê tử.”

“Vậy kiếp trước nữa?”

“Cùng nàng nhân duyên bốn kiếp, đến giờ là kiếp thứ năm.” Hắc gồi lên cánh tay của mình, “Lúc ban đầu còn chưa tu hành thành hình người, ta rất đói đi kiếm ăn, lại không cẩn thận chọc phải gà mái, nó đuổi theo mổ ta, ta chỉ có thể chạy trốn. Nàng bỗng nhiên xuất hiện, đuổi gà mái đi, cứu ta một mạng, ta liền quyết định lấy thân báo đáp. Không phải có câu ơn cứu mạng nhất định phải lấy cả con suối để báo đáp sao?”

**Cứu mệnh chi ân, dùng tuyền tương báo: ~ tích thủy chi ân, dùng tuyền tương báo: ơn nghĩa dù chỉ như một giọt nước cũng phải lấy cả con suối để báo đáp lại.*

“... Loại ơn nghĩa này, người dùng chút quan tước hoặc tiền bạc báo đáp cũng đủ.”

“Vọng Thư cho tôi bây giờ đều thông minh như thế.” Tuy rằng xung quanh tối đen, nhìn không rõ được vẻ vui mừng của hắn, “Nàng lúc ấy ngồi xổm xuống, thấy ta không trốn, liền nói ‘Xem ra có chút linh tính, mi muốn tỏ ý cảm kích sao?’ chọc chọc trán ta, lại nói ‘Rắn trắng mi đầu nhỏ như vậy, trứng gà lại lớn thế, nuốt không nổi cũng không nuốt ra được, cho nên mới đến mức bị gà mái bắt nạt, có điều, rắn trắng nhỏ à, sau này mi cứ như vậy sẽ bị ghen mà chết đấy.’” Nói xong, cười lớn bỏ đi.”

“...Sau đó, người cũng ‘thoát hiểm’ chứ.” Câu này của Vọng Thư rất không phúc hậu, nhắc nhở đường đường bạch xà ngàn năm cũng có lúc xấu hổ vô cùng.

Bạch Hành Thư vẫn không chút lưu tâm, “Ta tìm một hòn đá nhỏ, đập nát trứng gà. Ân...” Một tiếng thở dài vô cùng mê hoặc, “Đến giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy thật là ngon.”

Nàng vẫn kiên nhẫn, chọc ngay điểm mấu chốt không buông tha, “Lần nào cũng gọi canh gà, còn nhớ mãi không quên hương vị trứng gà, lại dám bao nhiêu lần tuyên bố mình ăn chay?” Kỳ thật nàng cũng không hiểu được bản thân luôn luôn ôn hòa ít lời, bỗng dừng lại đối chọi gay gắt cùng Bạch Hành Thư như vậy.

“Thình thoảng cũng có ngoại lệ.” Bạch xà không có công năng mặt đỏ, tim lại càng không đập nhanh thêm chút nào.

— không phải là có thù oán với gà, nói rõ ra là lòng tự tôn rất bị tổn hại sao?

Nàng không muốn tiếp tục đá kích bảo tiêu của mình nữa, hỏi tiếp: “...

Thật ra người đối với Dung Nguyệt vẫn thủ hạ lưu tình phải không?”

“Kiếp trước hắn chỉ là một người bình thường, cùng nàng có tơ hồng tương liên của Nguyệt lão. Biết thân phận ta, hiểu được đầu không lại ta, nhưng vẫn không từ bỏ, đường đường chính chính cùng ta cạnh tranh, ta tôn trọng hắn nên mới để lại cho hắn một đường lùi.” Bỗng nhiên chuyển đề tài, lại rõ ràng nghe được Bạch Hành Thư đang nghiêng răng nghiêng lợi: “Lão già Nguyệt lão, nơi nào cũng muốn đối chọi với ta. Kiếp này, nam nhân kia lại đầu thai vào cừu vĩ bạch hồ, trời sinh đã có linh lực mà yêu quái bình thường tu luyện ngàn năm mới có.”

Nàng không khỏi cười thầm.

“Bất quá, tuy rằng năm đó nàng cứu ta xong liền xoay người rời đi, ta

cũng đã thề chờ ta tu thành hình người, nhất định biến thành mỹ nhân đến quyến rũ nàng, sau đó gả cho nàng.”

“Chờ một chút, Bạch Hành Thư, ngươi là... nam nhân chứ?”

“Lần trước ở trong phòng nàng hơi nước quá nhiều cho nên không nhìn rõ? Vậy muốn ta bây giờ cởi y phục cho nàng xem lại không?”

Trong lòng nàng bất an kéo đến cuộn cuộn, “Như vậy, gả, là có ý gì?”

“Nàng ở kiếp thứ nhất, là nam nhân mà. Ta vẫn chưa nói đến sao?” Hắn nháy một bên mắt, vô cùng lăng lợ quyến rũ.

Bộ dáng yêu nghiệt kinh điển này, vô cùng may mắn là nàng không nhìn thấy.

Bằng không nàng chắc sẽ tức giận đến đâm núi nhảy sông, máu me lênh láng, chúng ta sẽ phải lập tức đi nhặt xác nữ chính mất.

Mà câu chuyện vinh quang của nữ chính, sao còn có thể dán nhãn “nhẹ nhàng” và một cái kết Happy ending như đã hứa?

Thiên lôi có đem sét bỏ xuống đầu nàng không chúng ta cũng không biết.

Dù sao Vọng Thư một đêm này không nói thêm gì nữa.

Hôm sau, nàng mang một đôi mắt thâm quầng đi ra.

Đằng sau “Tiểu công tử xinh đẹp” Bạch Hành Thư đi theo sau lại mặt mày hớn hờ, thân cốt hành lý, không một câu oán giận.

Một đường rước lấy vô số ánh mắt khen ngợi ước ao hâm mộ của đông đảo quần chúng vây xem xung quanh.

Đi cả ngày, vì tinh thần không yên nên không tính toán tốt hành trình, khi mặt trời đã lặn sau núi mà vẫn chưa đến thôn trấn, không còn cách nào khác đành phải nghỉ lại tại nơi hoang vu.

Vẫn là Bạch Hành Thư tìm một cái miếu cũ nát. Ông chồng hiền nhị thập tứ hiếu lập tức sửa sang lại hành trang, rải chăn đệm, còn tràn đầy khí chất đại gia sai bảo, “Ngươi, đừng có rồi việc loanh quanh, đi lấy ít nước suối phía sau miếu đến cho muối muối ta.”

Vọng Thư đang ngồi trên cái bệ tượng bằng gỗ phủ đầy bụi, nghe thấy bạch xà nói, bụng đầy ngẫm nghĩ nhưng vẫn không hiểu thế nào.

Bỗng nhiên trước mặt phiêu đến một vị cô nương, lả chã như sắp khóc, “Công tử, tiểu thư, thiếp thân không thể rời khỏi ngôi miếu này.”

Vọng Thư giương mắt nhìn lên, cô nương trước mặt trên cổ bỗng hiện

lên mười đầu ngón tay dài màu đen.

(cô này chắc bị bóp cổ chết nên mới hiện lên vết 10 ngón tay màu đen

như vậy)

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Ngày Mai Ước Hẹn (Thượng)

Thiếu nữ nhiều lần dùng ngón tay nhỏ lau nước mắt, phẳng phất như giọt lệ kia giống như chưa từng tồn tại.

Vọng Thư từ nhỏ lớn lên dưới chân núi Thái Bạch, việc thần bí kỳ quái, trước chỉ nghe chưa thấy, cũng tích lũy không ít.

Sống suốt mười tám năm, ngoài công hồ ly Dung Nguyệt cùng xà tinh Bạch Hành Thư cũng là hai yêu quái duy nhất nàng chính mắt gặp.

Này hai người từ đầu tới cuối đối với nàng tràn đầy hòa khí ôn nhu, nàng liền chủ quan cho rằng vị quý cô nương trước mắt này cũng sẽ không có ác ý.

Trên thực tế cũng là như thế, thương cảm qua đi quý cô nương giờ liền lẳng lặng đứng trước mặt nàng, trên mặt mang theo một chút ý cười nhợt nhạt.

Một câu “Thiếp thân”, nàng phản ứng đầu tiên chính là vị quý cô nương này sinh tiền (khi còn sống) đã thành hôn. Nhưng kiểu tóc của nàng cùng quần áo lại rõ ràng là đang đợi gả.

Bạch Hành Thư như làn khói nhẹ bay tới trước mặt nàng, sờ sờ cảm chính mình “Không có một ngọn cỏ”, xem kỹ quý cô nương nửa ngày, “Đáng tiếc, người cũng chỉ có chút linh lực.”

Quý cô nương lơ đãng, “Ta đã chết hai mươi năm, xác liền chôn ở cạnh miệng giếng cạn hậu viện, bên trên chèn một tảng đá.”

Vọng Thư đứng dậy, Bạch Hành Thư phía sau hỏi, “Người cũng đã biết mình chết, vì sao không đi đầu thai, lại còn thủ tại chỗ này, chẳng lẽ tâm nguyện chưa xong?”

“Đúng vậy.” Quý cô nương cười đến buồn bã, “Ta chết năm ấy, nơi này hương khói không còn nữa. Lại thêm ta... Tâm nguyện chưa xong, không chịu rời đi,” lại giương tay lên, bên người rõ ràng hai luồng lửa lấp lánh xanh đậm sắc quý hòa, trong đêm hết sức rõ nét, “Như thế, người đến thấp hương không ai dám tới gần.”

Bạch Hành Thư trước tìm một nhánh cây khô, xác nhận quý cô nương cũng không toan tính, hướng Vọng Thư hết sức “Nói êm tai”, xoay người tiếp tục cân trọng làm hiền phụ, giữa phòng đốt lên một đồng lửa, lại biến ra một giường lớn, trên đã chuẩn bị đủ chăn đệm, thanh niên tuần tú tính tế ngồi bên mép giường, hướng phía nàng mỉm cười bình yên.

Vọng Thư có một khắc trọn mắt há hốc mồm. Tuy rằng ngăn ngại, nhưng bị Bạch Hành Thư sâu sắc bắt được.

Hắn tự nhiên không dấu được sắc đắc ý.

Quý cô nương sâu kín một tiếng, “Cô nương, hẳn dù cùng người nhân, yêu khác biệt, đáng tiếc phần nhiệt tình này thật sự khó được.”

Bạch Hành Thư nghe vậy, cười đến càng sáng lạn.

Vọng Thư quay đầu, tâm nói người dù hóa thành quỷ cũng hiểu được chân lý vượt mong ngửa, lập tức chuyển đề tài, chân thành thành khẩn hỏi, “Người có muốn ta hỗ trợ sao?”

“Cô nương, ta không ly khai nơi này, chỉ cầu hai vị đi trước vài dặm, ở trên trần tìm một thư sinh tên Vương Quân.”

“Hắn là tình lang của người?”

“Ta cùng hắn đã tư định chung thân. Thăm nghĩ thỉnh cô nương giúp ta xem hắn có được không.”

“Qua hai mươi năm, nếu hắn cưới người khác, sớm sinh con, phi phú tức quý, cả nhà hạnh phúc, nhưng người chỉ muốn biết nam tử phụ lòng này có tốt không?”

“Không,” quý cô nương che mặt thấp giọng, “Đều không phải là Vương lang phụ ta. Cô nương chỉ cần nhìn chàng có khỏe mạnh hay không, làm phiền người lại chuyển cáo cho ta, ta liền yên tâm xuống hoàng tuyền.”

Bạch Hành Thư bỗng nhiên tiến lên, nhẹ nhàng kéo ống tay áo Vọng Thư, cướp lời nàng, “Chúng ta đáp ứng.”

Quý cô nương ngừng đầu nhìn chăm chú, “Nghĩ đến đại tiên tất không nuốt lời.” Chỉ hướng góc đại môn, “Cùng Vương lang ước hẹn khi trốn đi, trên người có chút bạc vụn, lén giấu trong đó, nếu việc thành, không nghĩ đến báo, lấy chút lễ mọn biểu đạt tâm ý.” Nói xong, cúi người thật sâu, tay áo phát phới, đảo mắt biến mất không thấy.

“Đi kinh thành phải qua trấn trên, nhắc tay chi lao, có sao không làm?”

Liên tưởng tới lúc ở trọ, Bạch Hành Thư sống chết phải kiên trì tiết kiệm, Vọng Thư cau mày, “Nhìn không ra người còn yêu tiền như vậy.”

Hắn bụng cảm nhọc có chút suy nghĩ, “Vọng Thư, việc này chỉ sợ không đơn giản như vậy. Rõ ràng là lệ quý không thể siêu sinh, nàng có từng cảm nhận nàng kia có một chút oán niệm?”

Sáng sớm hôm sau, nàng rời giường theo sơn tuyền sau núi rửa mặt chải đầu, trên trời một chút ánh quang đỏ xuyên qua, quanh thân còn tán ngũ thái quang hoa (vòng sáng năm màu), sau đó, chậm rãi tụ thành một Phượng Hoàng sắc lửa đỏ, hạ xuống trước mắt nàng, một trận chói mắt hào quang tán đi, mỹ nam tử hồng y cao gầy chậm chậm đến, đánh giá nàng thật lâu sau, mới nói, “Vòng vo mấy đời, cũng vẫn là một bộ dáng bình thường cầu thả, Hành Thư, người đến tốt cùng coi trọng nàng chỗ nào?”

Vọng Thư quay đầu, chính nhìn thấy Bạch Hành Thư như cũ vẫn thân áo trắng, đứng sau nàng ôn nhu gọi, “Hi Hòa.”

Nàng thờ sâu, chìa chìa hồng y nam tử trước mặt, “Đây là con gà mái truy người năm ấy? Nay mấy ngàn năm tu luyện, rốt cục hóa thân thành công Phượng Hoàng?” Riêng từ “Công” được nhấn mạnh, “Thật sự là thật đáng mừng.” Nói xong, xong xuôi nhặt khăn, quay đầu tránh ra.

“Hành Thư, nàng như thế nào còn như vậy không buông tha... Người, biết rõ ta vẫn đều nói chẳng qua nàng, cũng không dưới cho một công đạo chủ trì?”

Vọng Thư chỉ nghe thấy phía sau tiếng bước chân vội vàng đến.

“Hành Thư,” lúc này là nồng đậm ai oán cường điệu — chính là không biết có giả vờ hay không, “Người lại ghen tỵ.”

Vọng Thư bước vào miếu đồ nát, quý cô nương bỗng nhiên hiện thân, thẳng ngoắc ngoắc nhìn hồng y Hi Hòa ngoài cửa, “Phượng Hoàng, ta cư nhiên gặp được Phượng Hoàng.”

Nàng liếc trắng mắt một cái quý cô nương đang vui sướng nhảy nhót, tay cầm khăn run lên, “Bạch công tử, người có phải có chuyện muốn nói với ta?”

Xà quân nâng trán, “Mỗi một thế đều phải giải thích một hồi. Vọng Thư, ta cùng Nguyệt lão có cừu, lão nhân pháp thuật linh lực cũng không thể làm gì ta, liền trên nhân duyên làm khó xử ta. Nay cùng một thế, Vọng Thư nàng cùng cái cừu vĩ bạch hồ có sợi tơ hồng. Kiếp trước...”

Vọng Thư tuyệt là cô nương thông minh, thấy Xà quân muốn nói lại thôi, lập tức liên hệ đến Phượng Hoàng tao bao* câu kia “Người lại ghen”, lập tức nói tiếp, “Kiếp trước, chẳng lẽ là cùng Phượng Hoàng này?”

**tao bao: thích phô trương bề ngoài.*

Xà quân bắt đầu dĩ một tiếng thờ dài, “Đúng vậy. Nguyệt lão nhân vô si vụng trộm đặt tơ hồng lên các người, Hi Hòa nhìn nàng ánh mắt liền lập tức không đúng.”

Sau lưng nàng một trận cảm giác lạnh từ xương sống lên trên, “Nói thực ra, kiếp này ta xem ánh mắt hắn mới kêu ‘Không đúng’.”

Bởi vì Vọng Thư không thể nào thương thức Hi Hòa cao thấp diện mạo này.

“Vọng Thư, Hi Hòa không có ác ý. Năm đó hắn vẫn là một Tiểu Phượng Hoàng chưa đủ lông, từ trên thiên đình rơi xuống nhân giới, vận khí không tốt, trực tiếp té trên biển — Phượng Hoàng lại không biết bơi, vừa vịn ta từ trên cao đi ngang qua, thuận tay cứu hắn.”

Xà quân nói tới đây, Phượng Hoàng đi vào như làn khói đánh gãy.

Hồng y tuyệt mỹ thanh niên đến sát Vọng Thư, lại một ánh mắt cao thấp xem kỹ làm người ta khó chịu, không chút hoang mang hạ kết luận, “Ừm, người vẫn chỉ là nữ nhân hơi chút thuận mắt.”

Vọng Thư nổi giận trong lòng, chớp lông mi nhìn chăm chăm Phượng Hoàng, chỉ cảm thấy hắn mái tóc đen mềm mại rủ tới đất dưới ánh mặt trời kim quang lóa mắt.

Nàng nâng tay, sét đánh không kịp bưng tai, lấy một chiếc, niết trong tay cẩn thận quan sát.

Phượng Hoàng nhú mày, “Sẽ trục, người cũng nên thông báo trước một tiếng, nếu thích, ta có thể tự mình nhờ cho người.”

Vừa dứt lời, sợi tóc dài trong tay Vọng Thư vừa bứt ra hóa thành hóa điểm chói mắt, dọc theo tóc nháy mắt xẹt qua, hào quang qua đi, trong tay nàng chỉ còn một chiếc lông chim phiếm ngù thái quang hoa rực rỡ.

Nàng nhìn chăm chăm trầm mặc thật lâu sau, rốt cục ngẩng đầu, từ đáy lòng tán thưởng, “Thật xinh đẹp.”

Hồng y Phụng Hoàng mặt hiểu được.

Nàng chớp chớp mắt nói, “Đây là lông thần? Hi Hòa tiên quân, của ngươi... Thì ra là mọc trên đầu, thật kính thật kính.”

Hi Hòa “Ngao” một tiếng, cả người cuốn cổ kính phong, nhanh chóng biến mất không thấy (*Thảo: thâm hiểm quá thâm hiểm quá*)

Nàng đem lông chim đưa cho quý cô nương hai mắt còn đang bốc ánh hào quang, quay đầu nghiêng răng đối với Bạch Hành Thư, “Nói ra làm tổn thương ‘phượng’, ta thực có lỗi; nhưng mà cùng hấn dất tở hồng, ta càng tiếc nuôi.”

Xà quân cười to, “Dọn dẹp một chút, chúng ta xuất phát đi.”

Nên hành lý đều trên người Bạch Hành Thư.

Một thanh niên đang hoàng áo trắng dáng người cao gầy tinh tế dung nhan trắng nõn thanh tú, mặt mày tràn đầy ôn nhu, vừa đi vừa cùng người bên cạnh nữ tử yếu điệu uyển chuyển hàm xúc thỉnh thoảng nói nhỏ, cảnh tượng này giống như bức tranh tinh tế tinh xảo nhân vật lối vẽ tỉ mỉ, dọc theo đường tiện sát người bên ngoài.

Chẳng qua nếu quần chúng vây xem nếu nghe thấy nội dung hai người bọn họ nói chuyện với nhau, chỉ sợ quần chúng sẽ càng xúc động.

Nói, Xà quân cứu Phụng Hoàng vẫn ước chừng hơn bốn ngàn năm trước.

Phụ mẫu của Hi Hòa thấy bảo bối nhi tử thoát khỏi rủi ro, mừng như điên rất nhiều, cực có phong độ cùng thành ý hướng Xà quân Bạch Hành Thư biểu đạt lòng biết ơn, cũng ở tiệc bàn đào của Vương mẫu nương nương hội tụ chúng tiên, thêm mắm thêm muối hướng phụ thể Ngọc đế giới thiệu kỳ tích nhi tử còn sống, còn không quên khen ngợi Xà quân thái độ khiêm tốn cùng truyền thống mỹ đức làm tốt việc không cầu hồi báo.

Ngọc đế là chức nghiệp quản lý tiên, tổng boss nhóm thần tiên, nghe bát quái xong tổng yếu có thói quen tính chiều sâu đào móc ra chút điểm khác biệt, bóp tay tính toán: ai u, Xà quân Bạch Hành Thư tu hành hai ngàn năm có thừa, pháp lực thượng thừa, bộ dạng không tệ, thâm tình, chính trực, còn rất hòa hợp.

Ngọc đế ái tài có tiếng. Có chút thu thập phích (thích thu thập), nhưng mà người ta Ngọc đế nhưng là thích tư tàng muôn hình muôn vẻ nhân tài.

Cho nên Bạch Hành Thư như vậy còn có thể cho hấn ở nhân giới làm nghề tự do đầu, đương nhiên là phải chiều vào cửa, lại thêm một nhân viên công vụ, cho hấn đánh dân nhân “Đã sở hữu”, thể này Ngọc đế tiên sinh mới có thể thỏa mãn đầy đủ cảm giác thành tựu.

Vì thế tiệc tan sau, Ngọc đế giương tay lên, gọi Thái Bạch kim tinh đến đây, phân phó: ngươi đi đến bộ tài nguyên nhân lực, lấy danh sách chức vị thiên đình, hạ giới cho hấn nhìn xem, nếu hấn muốn đến phỏng vấn, ngươi hãy nói tiền lương đãi ngộ đều có thể thương lượng. Hấn nếu đưa vấn đề chỗ ở cùng hộ tịch, cũng có thể suy xét.

Thái Bạch kim tinh gia gia quen thuộc lại hòa khí tuân lệnh, liền bưng danh sách nạm vàng tìm Bạch Hành Thư.

Xà quân lúc ấy đang cuộn mình ngủ lười, bị Thái Bạch kim tinh gia gia từ cơ quan trung ương phái tới chấp hành nhiệm vụ đánh thức, phi thường không nề tình áp dụng làm ra về ta đây không bạo lực không bắt hòa độ: chống cằm đem tập lăn lộn lại nhìn vài lần, mới chậm rì rì tìm có: chức vị này ta đều không hứng thú.

Suất gia gia râu bạc nhiều lần khuyên bảo không có hiệu quả, ngượng ngừng trở về thiên đình.

Đối với đại boss trình báo cáo công tác: Bạch Hành Thư không phải loại hình sự nghiệp, hấn càng vui khi ở nhà.

Ngọc đế cùng Phật tổ tây phương thường xuyên trao đổi bàn đạo, sớm đã trải qua thử thách hệ thống tây phương quản lý học, đối với loại kiên trì “Gia đình thứ nhất” này tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng tỏ vẻ phi thường lý giải cùng tương đối khoan dung.

Biết được ngay cả Ngọc đế đục khoét nền tảng cũng không hiệu quả sau, Tiểu Phụng Hoàng Hi Hòa hoàn toàn bi thương.

Trước phụ mẫu hung hăng biểu đạt chính mình bất mãn sau, nghĩa vô phản cố* hạ giới tìm tình hữu nghị chân thành tha thiết.

**Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước.*

Lúc ấy Xà quân đang cùng Vọng Thư kiếp thứ hai hai người đang thân nhau, chẳng qua thể này Vọng Thư là nam nhân.

Cũng lạ Tiểu Phụng Hoàng mệnh không tốt lắm, hấn hạ giới tìm được ân nhân Xà quân là lúc, hai nam nhân chính trực đang ôm nhau, hấn bỗng nhiên bay xuống bên giường, hai nam nhân trên giường không hẹn mà cùng phát ra phần nộ từ đáy lòng.

Nhất là Xà quân cư nhiên chính mồm gọi hấn “Đi ra ngoài”.

Tâm Tiểu Phụng Hoàng, vì thế nát.

Hi Hòa không có khả năng oán hận ân nhân của mình, vì thế cho nên hẳn cảm xúc phản đối liền chuyển hướng về phái Vọng Thư.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ngày Mai Ước Hẹn (Hạ)

Đem cảm xúc phản đối biểu đạt ra tài năng cuốn hút hoặc ảnh hưởng đến người khác, nếu là ẩn mà không phát ra chỉ có thể ghen đến nội thương.

Tiểu Phụng Hoàng Hi Hòa trời sinh đã là tiên quân, thân phận cố kỵ, lúc ban đầu đối với Vọng Thư thế thứ hai chán ghét coi như là dật vu ngôn biểu*, cũng chỉ chọn các thường xuyên vậy vậy sắc mặt miệng ngẫu nhiên uy hiếp so sánh với thủ đoạn “Ôn nhu”.

**Dật vu ngôn biểu: biểu đạt tình cảm trong lời nói.*

Nhưng Vọng Thư liên tục năm thế, bề ngoài, tính cách, thân phận đều biến hóa, duy độc mãi mãi không thay đổi chính là si tình, cùng với lời nói ác độc.

Về phần trình độ cay nghiệt, vừa mới tham khảo Vọng Thư sở ngữ ít ỏi sau, Hi Hòa liền bốc khói trên đầu không để ý hình tượng bay đi — tự nhiên không cần lắm lời.

Kỳ thật hơn bốn ngàn năm trước, Xà quân còn tại Vọng Thư thế thứ hai đoạn tụ trong lúc đó khanh khanh ta ta hết sức, Phụng Hoàng quân bởi vì không định vị rõ “Tình cảm” mà bùng nổ, hẳn hóa thành nguyên hình, đuổi cánh, kêu gào phải dùng lửa thiêu cháy Vọng Thư hầu như không còn, Bạch Hành Thư không nói hai lời, hiện nguyên hình bạch sắc cự xà, nhào qua về phía phụng kiên (vai phụng) cắn một ngụm.

Hi Hòa quay lại hình người, ôm hai lỗ thủng trên vai đang phun máu, bởi vì Xà quân “Vô ý” tiêm vào đó vài giọt nọc độc đau đến nhe răng nhếch miệng, trên mặt lộ hai dòng lệ, bi phẫn mà bỏ “Phụng” chạy.

Chờ Hi Hòa chữa thương xong, chấn hưng tinh thần lại xuống nhân gian mở lại “Cuộc chiến đoạt tình lang hoặc bạn thân” là lúc, đập vào mắt hẳn là Vọng Thư thế thứ ba, một cô nương trẻ tuổi thanh tú dịu dàng (chính là thoát nhìn như thế), Xà quân Bạch Hành Thư về mặt thỏa mãn cự mãnh triển nhân dính trên người cô nương khi, Hi Hòa trầm mặc chăm chú nhìn hai người thật lâu sau, chính là lần này bởi vì tác dụng Nguyệt lão tơ hồng, trong mắt Phụng Hoàng quân không hề miêu tả là phần nộ sinh động mà vài phần ôn nhu đưa tình.

Xà quân trải qua tình trường chìm nổi, vốn nên là tình địch quyết đấu lại im lặng cùng tình cảm, hẳn sâu sắc mà ngửi ra một tia hương vị gian tình.

Vốn là từ triển lạn đã* Xà quân lúc này lại hoàn toàn không rời ái ân từng bước, cho đến Vọng Thư tho chung chính tâm**, Phụng Hoàng quân cũng không có cơ hội cùng đối tượng nhân duyên kể ra nửa điểm tương tư tâm sự.

**Từ triển lạn đã: quán hoài không bỏ.*

***Tho chung chính tâm: chết già.*

Sau, Xà quân cuốn Hi Hòa, một công văn trực tiếp đưa đến trước mặt Ngọc đế, đem quan báo tư thù Nguyệt lão trách cứ, lại đánh tới quý phù lão gia tử, đại náo, công bố chỉ vì muốn cái công đạo.

Cuối cùng Nguyệt lão tao ngộ hàng lương cùng thông báo phê bình, vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu lại trả thù Xà quân, tơ hồng dất loạn, nếu không phải Xà quân là người da mặt dày cùng phi thường bền lực, người trong lòng Vọng Thư cùng “Gian phu” trong mắt bỏ trốn gần như là việc ván đã đóng thuyền.

Vì thế, khoảng cách khi Vọng Thư chuyển thế, Bạch Hành Thư ngủ đủ, liền lên thiên đình cùng Nguyệt lão đối mặt, bạch xà mồm mép càng thêm kính ngôn, Nguyệt lão càng thêm quắc thước (khỏe mạnh), dần dần trở thành “bốp bốp càng khỏe mạnh” bằng chứng hữu lực.

Nhân thoại xong. Nói sau một người một xà ra đi.

Giờ ngo giờ com, hai người vừa lúc lên đến trần trên. Tìm một tiệm com, vào cửa, tìm một bàn ngồi vào, gọi đồ ăn.

Vọng Thư ra về lơ đãng hỏi cổ miếu đồ nát ngoại ô, tiểu nhị sắc mặt trắng nhợt, giống như e ngại, “Hai vị khách vừa qua miếu, chẳng lẽ thấy được thứ gì bất thường?”

Vọng Thư Hành Thư hai người liếc nhau, Xà quân mở miệng, “Chỉ thấy ả ả ánh lục quang, nghĩ đến ngạc nhiên, mới hỏi đến.”

“Thì phải là, miếu này cùng với từ đường Vương thị phía tây trấn, hai mươi năm qua, thường xuyên có chuyện ma quái, người thấp hương sợ uế khí này, ai cũng không dám tiếp cận.”

Vọng Thư suy nghĩ, quyết tâm bằng không đi đường vòng, “Tiểu nhị có biết thư sinh tên Vương Quân không?”

“Hắn a, chừng không ai không biết, cùng thư sinh một người, hai mươi năm trước dẫn Lâm gia tiểu thư bỏ trốn, không có tin tức, đem ca ca Lâm tiểu thư, đương kim Phò mã gia tức chết đi được, lại nói đến, bèn chờ tiểu nhân gian ~ dâm, nếu như đến liền trực tiếp loạn côn đánh chết.” Tiểu nhị hít một tiếng, “Phò mã gia Lâm đại nhân cũng sốt ruột hộ muội muội. Chính là nhiều năm như vậy, người ta mai danh ẩn tích, chỉ sợ sớm sinh con đi, thế nào còn có thể trở về nhận rui ro.” Nói xong lắc lắc đầu, vừa vận chương quay gọi, tiểu ca gầy gò lớn tiếng ứng, đối với hai người văng một tiếng, quay đầu tránh ra, tự đi bận rộn.

Hai người ăn xong đồ ăn trước mặt, vén màn.

Rất có ăn ý hỏi thăm, hướng phía tây trấn từ đường mà đi. Thừa dịp bốn bề vắng lặng, hai người bước vào tiền viện từ đường.

Nàng lập tức cảm giác quanh thân lạnh cả người chợt hướng chính mình đánh lại đây, Xà quân giương tay lên, lại tức thì thoải mái.

Xà quân đối với mặt sân trống trải, nói, “Hiện thân đi. Các hạ đối với cả nhân, yêu trần ngập oán hận, cần gì phải đối với muội muội vô tội của ta ám hạ độc thủ.”

Trước mặt người ở bên ngoài, Xà quân vẫn tuyên bố Vọng Thư là muội muội hắn. Chẳng qua ở cổ đại muội muội đồng dạng là từ miễn cảm, nói ra tự nhiên mang theo vài phần ái muội.

Thân hình nam tử gầy gò dung mạo lơ mơ, “Nàng giận ta mà đi. Lại để huynh nàng giết ta. Nữ tử phần lớn phụ lòng, người che chở nàng, luôn luôn có ngày hối hận.”

“Người là Vương Quân?” Nàng hỏi. Quý đạo hai mươi năm oán vô luận thế nào cũng không thể cùng ngàn năm Xà quân Bạch Hành Thư đánh đồng.

Quý tiên sinh ngẫm đồng ý.

Nàng quay đầu nhìn Xà quân một cái, bất đắc dĩ thở dài, “Chúng ta chỉ phải trở về nói với Lâm gia tiểu thư, ‘hắn thật không tốt, không chỉ không tốt, vẫn còn oán người.’” Nàng cam nguyện thành quý hai mươi năm cũng không chịu xuống hoàng tuyền, chỉ vì tham tin tức Vương lang trong lòng, chúng ta lúc này nói nhất định là phích lịch tình thiên (sét đánh giữa trời quang), làm nàng tan nát cõi lòng.”

Quý tiên sinh như nàng sở liệu trước bị nàng câu này gạt mình.

Nàng kể hai mươi năm đằng đẳng đợi, mới chờ đến quý tiên sinh lại mở miệng, “Thì ra như thế. Thì ra như thế.” Về mặt càng thêm sâu kín, “Hận người hai mươi năm, nhưng tất cả đều là ta bị che mắt, không có mặt mũi nhìn người.” Cuối cùng gần như nỉ non, “Không mặt mũi nào thấy người.”

Nói xong thân ảnh vốn mơ lại một trận gió thổi qua sau, tan thành mây khói.

Nàng thậm chí không kịp khuyên giải ngăn cản.

Đành phải hai tay phui, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Một cái không mặt mũi gặp người, liền buông tay mặc kệ, một người ta tâm tâm niệm niệm chờ người hai mươi năm, thật rất giỏi.”

Xà quân mỉm cười, vỗ nhẹ vai nàng, nàng nhất thời cũng quên né tránh.

Bạch Hành Thư tự nhiên đắc ý, “Chúng ta trước đi tới chỗ Lâm tiểu thư đi.”

Lại tìm chút thời gian, trở lại trong miếu.

Trong lúc đi nàng cũng truy vấn Xà quân có lui tới tình thoả mang theo nàng ngẫu nhiên “Nhanh chóng lui đi”, cùng tiểu tuyết trên sách thần tiên yêu quái một chuyện tự nhiên, tung hoành thiên đình nhân gian.

Xà quân bị nàng hình dung kỳ diệu cười đùa, sau nghiêm túc trả lời tận khả năng tránh cho, hắn vốn là “Xà” cũng không sao cả, nhưng mượn tiên thuật có tồn tại tuổi thọ của nàng.

Nghe vậy, nàng lược lược uể oải, nhưng cũng thống khoái từ bỏ.

Lâm gia quý tiểu thư trốn tránh mặt trời, dưới bóng dâm thấy hai người trở về, về mặt nhảy nhót nhìn liền hiểu ngay.

Vọng Thư chân chừ nửa ngày, một hồi chủ động kéo kéo tay áo Xà quân bên người, hiếm thấy còn có chút thần sắc khẩn cầu.

Xà quân ngẫm chỉ nhỏ nhỏ, “Vương lang trong lời cô nương, chỉ sợ là muốn cùng cô nương trăm sông đổ về một biển.”

“Chàng... Đã chết?” Sau thê lương một tiếng, “Ca ca, vì cưới công chúa, không chịu đem ta gả cho Vương lang, ca hại ta thật thảm, vì sao ngay cả chàng cũng không buông tha?” Xót xa xót xa ma trời cháy bùng, cuộn cuộn nổi lên một cổ âm phong, quý tiểu thư nháy mắt không thấy.

Nàng từ trong lòng Xà quân tìm hiểu, “Nàng... Không phải không thể rời đi nơi này sao?”

“Có thể, nếu kết đúng tâm nguyện; hoặc là nàng chuẩn bị hình thần giai diệt, nếu không có thể chuyển thế, có thể ly khai.”

Nàng im lặng. Thật lâu sau, mới nói, “Chúng ta đi thôi.”

Đường xá còn lại rất bình an.

Hoặc ngồi xe hoặc đi bộ, hành lý Xà quân một mình cầm, Vọng Thư hào phóng đi trước dẫn đường, cầm túi tiền không nói, còn mừng rỡ một thân thoải mái.

Có khách sạn liền ở trọ, là lúc ăn ngủ thiết yếu, Xà quân mở ra một màn một tòa nhà tiểu viện hán cũng có thể biến ra một cái. Mỗi lần còn sợ không đủ chu đáo, mặt mang sắc lấy lòng ôn nhu hỏi Vọng Thư có bất mãn không, còn có cải tiến không.

Nữ nhân luôn dễ dàng cảm động.

Vọng Thư ngấm thích trong lòng, cứ thế mỗi lần ở tiệm cơm gọi món ăn, nhất định phải có trứng luộc.

Xà quân ngồi đối diện nàng, vì nàng nho nhỏ săn sóc như vậy, vẻ mặt đều đắc ý cùng thỏa mãn.

Khi tới thôn trấn cách kinh thành gần ba mươi dặm, đã là mùa xuân.

Thật sự là gió mát thổi vào mặt, tư tưởng bay tán loạn.

Ngoài cửa sổ mặt trời chiếu cao, cây xanh hoa hồng, lại hoàn toàn không thể dă động nàng.

Xà quân Bạch Hành Thư bảo trì hình người cuộn thành một đoàn, thỉnh thoảng vận vẹo, ngẫu nhiên còn trên giường cọ cọ vài cái: tinh thần hần thả lỏng, cử chỉ khác thường đã suốt hai ngày.

Nàng đem tờ truyền y kinh gần như đều ghi nhớ trong đầu, nhưng cũng chỉ có thể kiên trì, không hiểu y xà.

Chính mắt nhìn thấy Bạch Hành Thư lại một lần nhăn mày, thần sắc thống khổ không thôi, dưới tình thế cấp bách, làm sao lại còn để ý đạo lý nam nữ thụ bất thân, cầm cổ tay trắng nõn của Xà quân, xoa nắn nhiều lần, cũng không tìm ra kinh mạch có thể chẩn thiết, nàng cảm thấy một nửa lo lắng một nửa uể oải.

Xà quân hữu khí vô lực, “Không sao. Vọng Thư, ta tu hành mấy ngàn năm, cách mỗi trăm năm lột da một lần, ai ngờ lần này đúng dịp nàng chuyển thế.”

Cách mỗi trăm năm tổng yếu có một hồi như vậy — Vọng Thư lập tức liên tưởng tới chính mình ngẫu nhiên cảm lạnh, đau bụng kinh hầu như thống khổ, lập tức rầu rĩ, “Mặc dù là đã từng... Cũng luôn không thoải mái đi.”

Xà quân miễn cưỡng tươi cười, vui sướng khi người yêu săn sóc ôn tồn. Hần âm thầm vận khí, theo trên giường ngồi dậy, hơi hơi nhún vai, tùy thân thể pháp phòng rơi một mảnh màu trắng nhỏ, làm người ta không khỏi nghĩ tới người bệnh bị viêm da gợn tay nhắc chân rơi bay là tả.

Xà quân một trận ngượng ngùng, “Bộ đáng hiện tại, làm nàng ngại. Cũng... Làm lỡ chuyện của nàng.”

“Không thể nào.” Nàng chân thành đáp.

Bệnh nhân của phụ thân, đầy người lở loét, sinh mủ đỏ máu, có người thậm chí còn hư thối đến bắt đầu tanh tưởi, nàng may cũng không nhận mặt một chút, tự tay thay người rửa sạch đôi đũa, y đức như thế, làm sao nói đến ghét bỏ.

“Vốn ta tính ở kinh thành sau một cửa hàng mặt tiền, mở y quán, lấy làm nơi dừng chân sống tạm. Huống chi việc cha nương ta cũng cần bàn bạc kỹ hơn. Ân,” nàng nhếch miệng cười, lộ ra một đôi răng khênh, trên gương mặt lộ hai lúm đồng tiền, hiện vẻ hồn nhiên trong khiết, “Bạc mang không đủ, mất đi phép thuật của người, dọc theo đường đi ít đi rất nhiều, tiết kiệm được nhiều. Cho nên lần này, Bạch Bạch chàng có thể chuyên tâm tu dưỡng.”

Nàng cùng hần từ từ thân cận, bắt đầu gọi hần “Bạch Bạch”. Xà quân giả vờ miệng ngoài phản kháng mấy lần, không có kết quả, lòng tràn đầy vui mừng tùy nàng yêu thích xưng hô.

Xà quân thuận thế cầm tay nhỏ bé của nàng, sống chết không chịu buông ra, nhắm mắt lại, cũng là vẻ mặt bình tĩnh thỏa mãn.

Nàng nhìn thấy trên mu bàn tay Xà quân một khối da nứt trong suốt, một hồi tò mò, thuận tay xé, tap lap một chút, làn da nửa cánh tay đều trong tay nàng. Chính là phía cuối hiện lên một khối vảy hình thoi bán trong suốt tản ra châu quang nhu hòa.

Nàng cảm thấy bất an. Quả nhiên Xà quân dưới cánh tay bên sườn lộ một đoàn đỏ sẫm dần dần sưng nước trung y màu trắng, rất là chói mắt.

Nàng ngượng ngừng nói, “... Ta đi tìm được.”

Xà quân nghe vậy chỉ run rẩy lông mi, không chút phật lòng, tay dùng sức đem nàng cả người túm lên trên giường, làm nàng nằm bên cạnh hắn, mặt hướng lại nàng chớp mắt ngủ yên.

Chính là Vọng Thư người ta làm sao đã trải qua cùng nam tử thân mật đồng giường cộng chăm như thế, trái tim một trận đập loạn, muốn chạy lại không thể, mọi suy nghĩ nhất thời này lên trong lòng, cuối cùng lại vô tri vô giác mà ngủ.

Tỉnh lại đã ánh chiều tà chiếu vào phòng.

Xà quân phủ thêm kiện quần áo, một lần nữa cột lại tóc, lôi kéo nàng thẳng đến rừng sau khách sạn.

Đem nàng đặt bên cạnh dòng suối nhỏ, chính mình xoay người hướng đến chỗ sâu trong rừng.

Nương theo suối nước trong suốt thấy đáy rửa mặt, bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa rõ ràng một tiếng, “Người đồ yêu nghiệt còn không ngoan ngoan thức thủ chịu trời?”

Nàng cả kinh ngạc nhiên, chạy đến tiếng phát ra.

Trước một chỗ trống trải, Xà quân mái tóc đen như mực rối tung, mặc chiếc áo khoác, lộ chân, còn lại vài món quần áo gầy trám cài tóc phân tán bên dưới.

Lại nhìn phía trước, lại thấy hai hòa thượng một già một trẻ, đang giằng co cùng Bạch Hành Thư.

Lão già một tay nắm chuỗi phật châu, một tay cầm góa duyên tử kim vu, “Bản tăng hành đạo. Nữ thí chủ tội gì cùng yêu nghiệt này làm bạn...”

Vọng Thư đứng lúc đánh gãy lão, “Đại sư dùng cái gì thấy được ta bị bắt buộc bắt đắc dĩ?” Không đợi lão hòa thượng trả lời, ánh mắt nàng quét về phía Bạch Hành Thư, “Bạch Bạch, sao lại thế này? Chẳng tu hành mấy ngàn năm như thế nào dễ dàng bị người nhìn ra chân thân?”

Nàng tâm nói, tốt xấu người còn từng bị Ngọc đế nhìn trúng, muốn chiêu đến thiên đình làm nhân viên công vụ cần cù đây, như thế nào mới chút đạo hạnh liền bị vậy?

“Hóa thành nguyên hình, ở trên cây cọ cọ sáng khoái hơn.” Xà quân nhìn chăm chăm hai hòa thượng, vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Yêu nghiệt đợi ta thu phục người...”

Xà quân phút chốc trở lại chân thân bạch xà cực lớn, không đợi lão hòa thượng nói xong, trực tiếp một ngụm nuốt lão vào trong miệng.

Vọng Thư cũng sùng sốt.

Vài giây sau, nàng lấy lại tinh thần, vẻ mặt chuyên nghiệp ngoài cười nhưng trong không cười đối với tiểu hòa thượng dọa đến xui lợ, “Tiểu sư phụ, Bạch Bạch, a, hửn,” chia chia bạch xà, “Yên tâm, hửn ăn chay, ngẫu nhiên còn lấy trứng gà điều hòa, ta đảm bảo hửn sẽ không ăn người. Hửn gần đây thân thể không được thoải mái, vì thể tính tình không tốt.” Nói xong, trừng mắt lạnh, ra lệnh, “Bạch Bạch, không cần tùy tiện nuốt thứ không sạch sẽ.” (Thảo: quá thâm hiểm quá thâm hiểm.)

Con người màu vàng dựng thẳng đón ánh tà, lưu quang chột lóe, ngoan ngoãn há mồm, thoáng dùng sức, đem lão hòa thượng phun trở lại bên người tiểu hòa thượng.

Lão lão đảo, xoay xoay người, một trận bạch quang qua đi, Xà quân cảm kiện áo choàng tùy ý khoác trên người, lôi kéo tay Vọng Thư, cũng không quay đầu tiêu sái rời đi.

Vừa vặn nghe thấy tiểu hòa thượng run rẩy nói, “Sư phụ, kè làm xấu duyên số phải bị trời giáng ngũ lôi oanh đình.”

Nàng lập tức cười ra tiếng, “Bạch Bạch, Nguyệt lão thật sự nói như vậy sao?”

Xà quân quay đầu, nhìn thẳng nàng, con người tối đen tập trung nhìn nàng, “Ta sớm có thói quen bị sét đánh.”

Lại tu đường một ngày, Xà quân mạnh mẽ sôi nổi cùng nàng vào thành.

Mua tòa nhà gần đó, phiên chủ nhà quét tước chỉnh tề, sắp đặt gia cụ, việc vặt vĩnh còn lại, nàng đang định ra ngoài tìm vài người làm thuê, Xà quân ngăn nàng lại, phát phát tay, trong miệng niệm vài câu chú ngữ, nháy mắt thỏa đáng hết thấy, trong nhà sáng sủa như mới. Xà quân ninh mi, còn không quên hỏi nàng bố trí có thỏa đáng hay không.

Nàng không ngừng gật đầu.

Xà quân thấy nàng vừa lòng, nhanh chóng ngã lên giường lớn. Không nói.

Ngày hôm sau, hửn đôi mắt đen, lôi kéo Vọng Thư, “Ta muốn ra ngoài một chuyến.”

Nàng gật đầu, “Lột da?”

“Đúng. Trong khoảng thời gian này ta bảo người đến bảo hộ nàng. Hiện tại ta kêu Hi Hòa lại đây.”

Kia Phụng Hoàng tao bao? Nàng lắc đầu, “Không, kia còn không bằng tìm Dung Nguyệt theo giúp ta.”

“Hi Hòa không được?”

Nàng ánh mắt chớp cũng không chớp.

“Được rồi.” Này rõ ràng là Xà quân cần răng gạt bỏ nói.

Buổi chiều, nàng ở trong sân lấy thảo dược ra phơi, một bóng đen thon dài lại đây, đột nhiên ngẩng đầu, liền thấy Dung Nguyệt trưng dung nhan khuynh quốc khuynh thành làm thiên địa thất sắc.

Đều nói mỹ mạo dễ đổi. Bởi vì Bạch Hành Thư giờ tay lên, một trận bạch quang, Dung Nguyệt lại hóa thành chích lông xù cừu vĩ bạch hồ.

Lúc Dung Nguyệt chạy qua cần Xà quân phía trước, Vọng Thư nhanh tay lẹ mắt, nhéo một đuôi tiểu hồ ly, dùng một tay ngăn đón hấn vào trong lòng.

Tư thế này, rõ ràng là đối đãi sủng vật mới có. Cho nên Bạch Hành Thư yên tâm đi lột da đi.

Tư thế này, rõ ràng là ôm nồng nhiệt. Cho nên tiểu hồ ly vui vẻ đóng đưa cái đuôi, cái trán chọc chọc cảm nàng, “Vọng Thư, ta rất nhớ nàng”

Nàng cười, phát ra từ đáy lòng, “Dung Nguyệt, ta cũng nhớ ngươi.”

“Vọng Thư, ta biết nàng thích sạch sẽ, nhưng hiện tại là mùa xuân, ta thay lông...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xuân Ý Dạt Đào.

Nàng vội vã buông tay.

Tiểu hồ ly rơi nhẹ xuống đất. Đôi mắt to ngập nước từng đợt lóe sáng, còn nâng chân trước lên, thật cẩn thận chọc chọc chân nàng, “Ta không phải cố ý muốn dơ quần áo nàng”

Nàng cúi đầu, ôm Dung Nguyệt khó tránh khỏi tiểu hồ ly đắc ý vênh vảo xoay cọ, vì thế cổ tay áo cùng bên hông dính mấy đúm lông trắng, nổi bật giữa bộ quần áo màu lam của nàng, hết sức bắt mắt.

“Vọng Thư,” tiểu hồ ly hai chân trước đã ôm đầu gối nàng, “Không cần tức giận. Ta đưa nàng bộ đồ mới bồi tội.”

Nàng ngồi xổm xuống, sờ hai lỗ tai lông xù Dung Nguyệt, quả nhiên trong tay lại là mấy đúm lông trắng.

Tiểu hồ ly hai mắt lóe sáng, so với cái mũi đen còn to hơn, lấy góc độ thẩm mỹ của người, Dung Nguyệt cũng là kinh thế mỹ “Hò” mạo.

Nàng cười rộ lên, “Ta nào tức giận. Ta lần này không muốn thuê hạ nhân tới. Dung Nguyệt giúp ta thu thập đi.”

Dung Nguyệt phép biến thân bị Xà quân phong ấn, linh lực khác vẫn giữ nguyên. Mấy vật đưa lên không trung tự nhiên càng không dễ dàng.

Nhưng hấn cam nguyện y theo Vọng Thư phân phó chạy tới chạy lui lấy các đồ lật vật.

Chín cái đuôi, cực kỳ linh hoạt, giống như mũi của voi, một cái đuôi quấn lấy một loại thảo dược, cao hứng phấn chấn chạy tới chỗ Vọng Thư. Chờ cô nương âu yếm đưa tay tiếp nhận, cái đuôi tiểu hồ ly kẻ vuốt mu bàn tay nàng — cừu vĩ hồ cái đuôi cảm giác nhạy cảm cũng không thua gì chi trước.

Tiểu hồ ly Dung Nguyệt lòng tràn đầy vui mừng.

Vọng Thư nhiều lần bị ăn đậu hủ, hồn nhiên chưa phát giác.

Thừa dịp thời tiết đẹp, nàng đun nước, kêu Dung Nguyệt tắm rửa.

Tiểu hồ ly nhảy vào thùng nước, trên mặt nước lộ ra cái đầu, dùng đuôi cuốn lên người, kỳ cọ.

Trên mặt nước dần dần nổi lên bao nhiêu lông trắng.

Nàng vừa vặn vào phòng, ôn nhu hỏi “Dung Nguyệt, có đủ ấm không?”

Rầm một tiếng, tiểu hồ ly toàn bộ chìm trong nước, bắt đầu dĩ nhỏ giọng than thở, “Vọng Thu, ta tốt xấu là nam nhân a...”

Nàng cười hi hi đi ra ngoài. Không cho là đúng.

Dung Nguyệt tắm xong, thuận “Chân” đem phòng thu thập chính tề — cũng chính là một câu thần chú chi lao, đổi lấy Vọng Thu ca ngợi, giao dịch này như thế nào đều có giá trị.

Tiểu hồ ly nằm trên ghế ngoài sân phơi nắng.

Vọng Thu bận việc quên không nhớ, không lưu ý trực tiếp ngồi lên ghế.

Tiểu hồ ly rút thân mình, đáng tiếc nàng vẫn đặt mông ngồi xuống, ngộ thương —— Dung Nguyệt nhìn xuống tiếng kêu, chính là đôi mắt to ngập nước càng phát ra thủy quang liễm liễm.

Nàng phát hiện không đúng, đứng dậy nhìn xuống, dưới thân lại một dóm lông trắng lớn, Dung Nguyệt phía sau móng chân bị kéo một mảnh da thịt máu đầm đìa.

Nàng phi thân chạy đi, từ trong phòng tìm hòm thuốc đi ra, ngồi xuống trước mặt tiểu hồ ly, tỉ mỉ vì hắn rịt thuốc.

Dung Nguyệt còn không có lòng không thoải mái, nhìn Vọng Thu trên trán đỏ mồ hôi cùng áy náy trên mặt, “Không quan hệ... Vọng Thu, không đau.”

Nói, Xà quân Bạch Hành Thu cùng cửu vĩ linh hồ Dung Nguyệt đều là yêu trung nhân tài kiệt xuất, địch thủ trăm năm khó gặp, bị Vọng Thu người bình thường không có kỹ xảo gì đáng nói một tay một mông đánh trúng, thương “Cánh tay”, thương “Đùi”, thật sự là chỉ có thể cảm khái vận mệnh trên người a...

Vào đêm

Tiểu hồ ly theo thường lệ dưới ánh trăng luyện công vận khí xong, chân trước khê gỗ nhẹ cửa phòng Vọng Thu. Thấy hồi lại, một cái xuyên tường chú, tiểu hồ ly đến trước giường, nhảy đến bên chân nàng, đem chính mình cuộn tròn, bình yên ngủ.

Tốt xấu là cửu vĩ bạch hồ tu luyện năm trăm năm, ngày hôm sau Dung Nguyệt liền coi bỏ phong ấn của Bạch Hành Thu.

Buổi chiều Vọng Thu muốn ra chợ mua sắm, Dung Nguyệt tự nhiên bụng làm dạ chịu đi theo.

Công bằng nói, ngay cả Phượng Hoàng Hi Hòa tiên quân nổi tiếng dung mạo luôn luôn lấy vẻ ung dung đẹp đẽ quý giá điểm lệ, so với Dung Nguyệt đều tính là “Thịt heo cái trắng”, cho nên làm tiểu hồ ly một thân phiêu phiêu bạch y, theo phía sau Vọng Thu, cầm theo bọc đồ, người qua đường người người nghi chân, tán thưởng hẳn mỹ mạo, cũng chẳng có gì lạ.

Cá biệt một canh giờ sau, chấm dứt mua sắm, về nhà phải đi ngang qua một rừng cây nhỏ, không đề phòng ở giữa nhảy ra vài tên đạo tặc, nắm chặt con dao giết lợn, vẻ mặt háo sắc hạ lưu.

Dung Nguyệt không đợi bọn hắn mở miệng, ánh mắt vừa chuyển, mấy người ngã xuống rống lên một tiếng, nhất tề ngã sấp xuống, mấy người đằng sau lập tức ngã lên đất, nhất thời đầu roi máu chảy.

Dung Nguyệt mặt không chút thay đổi, lôi kéo Vọng Thu, quay đầu liền đi.

Nàng hơi hơi giả dựa, Dung Nguyệt kinh ngạc, hỏi, “Bất mãn ta thu thập bọn hắn? Đây bọn chuột nhất tà ác, xử trí như thế đã xem như rất nhẹ.

Nàng đành phải ngại ngừng gật gật đầu. Không nói nữa.

Dung Nguyệt ngày hôm qua vẫn là một tiểu hồ ly thường thường bên chân nàng, thỉnh thoảng lắc lắc cái đuôi, liếm liếm cằm nàng, hôm nay xoay người hóa thành tuyệt mỹ thanh niên, quyết đoán anh dũng, pháp lực cao siêu, hộ nàng chu toàn không nói chơi, Vọng Thu cẩn thận thấy nhiều thứ như thế thật dễ dàng lý giải.

Đi không được vài bước, một tiếng gào to như đã từng nghe qua, “Yêu nghiệt còn không mau tiếp nhận đầu hàng?”

Ngẩng đầu nhìn lên, Pháp Hải đại sư cầm trong tay phật châu, hiên ngang lẫm liệt. Phía sau tiểu hòa thượng yếu ớt nhưng cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, hơi hơi hướng nàng gật gật đầu. Chắp tay chào hỏi.

Nàng nhũn mảy, “Pháp thuật của người bị đại sư ham hàng ma trừ yêu xem thấu đi.”

Dung Nguyệt không chút để ý, “Vọng Thư không muốn ta xuống tay quá nặng, vậy đuổi hấn đi như thế nào?”

“Yêu nghiệt đừng có khẩu xuất cuồng ngôn!” Lão hòa thượng giơ cánh tay, tạo ra pháp bảo Phật châu, sinh khí chung quanh nhất thời cấp tốc hướng hấn bên người đánh tới.

Nàng vừa cảm thấy thốt ra một câu “Không tốt”, chỉ nhìn trời quang bỗng nhiên một mảnh mây đen che xuống, “Ầm vang” một cái thông thiên cự lôi đánh xuống, vừa vặn dừng bên chân lão hòa thượng, đỉnh tai nhũc óc qua đi, chỉ thấy Pháp Hải đại sư ngã xuống đất không dậy nổi, chỉ vào nàng hai người, toàn thân run run.

Dung Nguyệt ném một câu “Cáo từ”, liền lôi kéo nàng đi.

Sau lưng lại đến một câu rụt rè, “ Sư phụ, kẻ làm xấu duyên số bị trời giáng ngũ lôi oanh đình.”

Lời này nghe thật sự quen tai.

Nàng ngừng đầu kinh ngạc hỏi, “Lôi kia không phải người đánh xuống?”

“Vọng Thư, nàng vừa rồi không nghe thấy sao? Kẻ làm xấu duyên số bị trời giáng ngũ lôi oanh đình.”

Buổi tối, tiểu hồ ly dưới đèn, trên giấy Tuyên Thành viết lên bốn chữ: Bình an y quán.

Vọng Thư bên người hấn không khỏi tán thưởng: “Chữ thật đẹp.”

Tiểu hồ ly ngại ngùng cười, “Cha ta thường nói đọc sách nhiều luyện chữ nhiều, xuống núi cô nương càng thích nam nhân có tài, mà không phải chỉ nhìn khuôn mặt.”

Vọng Thư không thể thừa nhận, phụ thân tiểu hồ ly nói câu này thật hữu lý.

“Nương ta lúc trước khi ta xuống núi liền dặn riêng ta, các cô nương nhân gian cho rằng tiểu bạch kiểm không dùng được. Nhưng, ta sẽ chứng minh cho Vọng Thư xem.”

Vọng Thư không ngốc.

Nhưng Dung Nguyệt đối với nàng mà nói, tổng cảm thấy khiếm khuyết một chút gì đó.

Sử dụng theo khuôn sáo cũ mà nói, đây gọi là khoảng cách giữa yêu và thích.

Cả đêm leng keng, Dung Nguyệt đem băng hiệu đóng thành, thừa dịp còn tối, treo tại cửa chính.

Đi tắm, lộ ra miệng vết thương, mừng thầm “Hưởng thụ” Vọng Thư vì hấn dốc lòng ôn nhu rịt thuốc.

Dung Nguyệt hình người tự nhiên không thể trong phòng nàng.

Không biết vì sao, đứng trước giường tiểu hồ ly có chút cảm khái “Tá ma giết lừa”, không nói được một lời lại mang theo vài phần oán nhìn nàng, một đôi mắt đào hoa mỹ hoặc trước ngọn đèn mờ nhạt có vẻ sưng mù mênh mông.

Dung Nguyệt mặc dù là công hồ ly, nhưng thấy thế nào cũng không giống sinh vật có tính công kích xâm phạm cùng tính nguy hiểm.

Nàng cũng không tiền đồ mềm lòng. Đành phải thờ dài một tiếng, “Chỉ có thể nguyên hình.”

Dung Nguyệt chợt lóe thân hóa thành một cục bông màu trắng nhảy lên giường, mắt vụt sáng, cái đuôi lay động nửa ngày, không được đáp ứng, đành phải ưỡ oải bên chân nàng cuộn tròn.

Thối đèn nghỉ ngơi.

Tiểu hồ ly trong bóng đêm, khẽ nói, “Vọng Thư nàng ngủ chưa?”

“Chưa.” Hô hấp của nàng bằng phẳng mà mềm mại.

“Cha ta chờ nương ta tám trăm năm, nương cũng nói nữ nhân đều thận trọng, cho nên ta sẽ không nóng vội.”

Nàng bỗng nhiên muốn cười. Hấn nghĩ nơi nào. “Dung Nguyệt, ta nghĩ trước hoàn thành tâm nguyện cha ta.”

“Ta sẽ giúp nàng.” Hấn nói như thế.

Bình an y quán vừa mở trước một ngày, đã người tìm tới cửa đến xin khám bệnh.

Vọng Thư hỏi hỏi đại khái bệnh tình, Dung Nguyệt tìm hòm thuốc, hai người đi theo người dẫn đường tới trước cửa một tòa nhà lớn.

Theo đường nhỏ uốn lượn, các nàng bị đưa tới cửa sau, nhà này vài tùy tùng đi ra, cho phép nàng một người cầm hòm thuốc vào cửa chặn trì lão gia nhà hắn.

Nàng quay đầu hướng Dung Nguyệt cười trấn an, quay đầu liền đi.

Phòng ngủ.

Lão gia tựa vào một bên, trên người đầy mỡ ngời toản bộ trên nhuyển tháp, pháp phòng theo hô hấp hắn, tựa hồ tùy thời sẽ cháy xuống đất.

Nàng lấy khăn xoa xoa tay, chuẩn bị tiến lên bắt mạch mỡ bò tiên sinh.

Đối phương nhìn chăm chăm nàng. Nhìn kỹ từ trên cao xuống.

Trong ánh mắt hiện gian tình cùng thân thể hiển lộ xao động bất an, làm nàng nháy mắt toàn thân cảnh linh mãnh liệt.

“Trước đứng lại để cho ta cẩn thận nhìn một cái.” Một âm thanh bén nhọn chói tai cực độ làm người khó nghe đối diện bên “Bình phong” phát ra.

“Coi như có vài phần tư sắc. Ân, trẻ tuổi da mềm. Có thể làm cho bổn đại gia có vài phần cảm giác càng ngày càng khó. Đi theo ta, sướng hơn so với người làm nghề y xuất đầu lộ diện rất nhiều.”

Nàng lấy khăn thu hồi, thu thập hòm thuốc, xoay người bước đi.

” Ta nơi này người muốn tới thì tới muốn đi thì đi sao? Người cũng không hỏi thăm...” Ngón tay to mọng hướng chỉ vào nàng, “Người tới!”

Loảng xoảng một tiếng, ván cửa toàn bộ đổ xuống đất.

Dung Nguyệt giống làn khói nhẹ nhàng tới bên người nàng.

Vài tùy tùng chân chó định bắt cánh tay Dung Nguyệt, trước mắt mỡ bò tiên sinh một đám bắn ra ngoài cửa sổ.

Tru lên một tiếng nhất thời không dứt bên tai.

Lúc này lại có hạ nhân nghe tiếng tụ lại mà đến.

Dung Nguyệt hai mắt đỏ sẫm, xung quanh nàng đất bay mù trời, toàn bộ phòng chợt biến mất không thấy.

Mỡ bò tiên sinh ngã ngổ, lảo đảo, “Yêu... Yêu quái...”

Nàng vội vàng cầm tay áo Dung Nguyệt, “Hắn vọng tưởng muốn ta khám cho hắn không được, đã vậy tội không đến mức chết.”

Triều đại dân gian cực kỳ buro hân, thường có nam nữ bỏ trốn cùng cướp cô dâu, dân chúng đối với việc này thấy nhưng không thể trách, thậm chí bao dung rất nhiều.

Kỳ thật Vọng Thư từ lúc ở lại đây, nữ đại phu thanh xuân ôn nhu hấp dẫn phần đông tâm mắt, cộng thêm Dung Nguyệt cao gầy mảnh khảnh tuyệt mỹ, thật sự rất giống một đôi tiểu uyển ương si tình rồi nhà trốn đi, đánh chủ ý lên bọn họ không ít, giờ phút này Dung Nguyệt nóng lòng lập uy, giết một người răn trăm người cũng là chính đạo.

Nhưng nếu Vọng Thư cầu tình, Dung Nguyệt nhẹ giọng niệm chú, ánh mắt quét qua mọi người mọi người phóng huyết — mỡ bò sắc quý phóng lại, lại dương tay phát một cái, mọi người lập tức ngủ say, kéo tay nàng, thân nhiên ra ngoài.

Trên đường, nàng vẫn không kiềm chế được tò mò trong lòng, “Pháp thuật cuối cùng là cái gì?”

“Thay đổi trí nhớ bọn họ. Nếu bọn hắn nhớ rõ pháp thuật của ta, bất lợi cho nàng.”

“Người đổi thành cái gì?”

“Vọng Thư người cầm kiếm ra sức đánh bọn họ.”

“... Ta thật hy vọng ta có bốn sự này.”

“Nghe nói vị đại nhân này một lòng một dạ phải đưa nữ nhi vào cung, sau này hưởng ân sủng vinh quang.”

Nàng khinh thường, “Được. Nếu nữ nhi giống phụ thân, còn phải nghi vấn khi gặp người, còn nhập chủ hậu cung?”

Tự nhiên làm cho Dung Nguyệt thân nhiên cười.

Đi trước không xa.

“Chờ yêu nghiệt này, quả nhiên hại người, xem ta...”

Hai người ngẩng đầu, tiếng nói quen thuộc này xuất phát từ Pháp Hải đại sư.

Đáng tiếc hai người còn không có phản ứng, chính là một làn gió thơm thổi lại đây, đại sư thống khổ giầy giụa vài cái, không dự kiến bị thổi lên không trung, dần dần hóa thành điểm đen dưới chân trời.

Hồng y Phụng Hoàng Hi Hòa phe phẩy tay áo, mặt nhìn tiểu hòa thượng đang ngốc lảng, “Há mồm liền yêu nghiệt, thật không hiểu phi lễ chó nhìn, khẩu hạ lưu đức sao? Hiện tại đệ tử không chịu nổi như thế, thật vì Phật Tổ Tây Thiên thờ dài một tiếng.”

“Hành Thư nhờ ta đến xem người. Đây,” Trên tay Hi Hòa hóa ra một cành mai trắng, “Hành Thư nhờ ta chuyển cho người.”

Nàng tiếp nhận, trên mặt còn có chút hương khí nhọt nhạt thân nhiên thanh u.

“Từ bách hoa tiên tử lấy. Đồi tiên quân tầm thường, vị tiên tử này cũng không tất nể mặt.”

Nàng mỉm cười, “Thay ta nói lời cảm tạ đến Hành Thư.”

Thấy nàng đối với hoa mai này yêu thích không buông tay, Dung Nguyệt khẽ nhủ mày ghen, chính là có công Phụng Hoàng bóng đèn lớn ở đây, vẫn chưa phát tác.

Nàng nói với Dung Nguyệt, “Đây là Hi Hòa, là Phụng Hoàng.”

Hi Hòa trên mặt cũng không có sắc khinh miệt nào, cực hiếm thấy thân nhiên mở miệng, “Chân thân chính là cửu vĩ bạch hồ? Các hạ đáng về đường đường, thoát nhìn nhiều nhất năm sáu trăm năm tuổi, tu vi cũng sâu.”

Dung Nguyệt chấp tay, khách sáo cười cười.

Tiểu hòa thượng một bên khúm núm, chuẩn bị nửa ngày, vẫn cắn cắn môi, cố lấy dũng khí hỏi một câu, “Nhị vị tiên quân, nữ thí chủ, có từng nhìn thấy phật châu trong tay sư phụ của ta? Nếu không may thất tán, sư phụ không có phật châu này chỉ sợ không thể bình an trở về...”

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Yên lặng biểu thị chột dạ.

Cuối cùng, Vọng Thư xoa xoa thái dương của mình, “Tiểu sư phụ, ngưng ngưng, gió quá lớn, chúng ta không thấy rõ.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: Nay Cũng Coi Như Trạm Phố.

Tiểu hòa thượng tại chỗ vòng vo mấy vòng, xem ra như lấy chủ ý chuẩn bị rồi đi, trước khi đi cũng không quên cấp bậc lễ nghĩa, hai tay chấp trước ngực hướng nàng ba người hành lễ, không giấu uế oái, chậm rãi đi xa.

Nhìn bóng dáng tiểu hòa thượng cô đơn thê lương, nàng lược không hề nhần, hỏi, “Hi Hòa, người thực sự không thể đem vị đại sư kia lại thổi trở về sao?”

Phụng Hoàng quân không cho là đúng, “Ta chỉ vỗ cánh, nếu chút khảo nghiệm ấy không thể tự lo, như thế nào xứng đáng với danh hào cao tăng hàng yêu trừ ma cứu khổ cứu nạn?”

Tiểu hồ ly Dung Nguyệt lặng lẽ giặt nhẹ tay áo nàng, trên mặt ý tán thành thập phần rõ ràng.

Nàng bữu môi, hai đôi mắt, chỉ phải vâng theo ý kiến đa số.

Ngẩng đầu nhìn trời, nắm cành hoa mai thật chặt trong lòng, nàng cười nói, “Cảm ơn Hi Hòa người đặc biệt đi một chuyến. Sắc trời đã tối muộn, ta cùng Dung Nguyệt phải về ăn cơm. Tạm biệt.” Nói xong, chạy trước bước đi. Tiểu hồ ly cho tới bây giờ đều nghe lời nàng, đối với Phụng Hoàng cười cười khách sáo, như trước nắm chặt tay áo cô nương không chịu buông, xoay người đuổi kịp.

“Vọng Thư, ta cho tới bây giờ cũng chưa chán ghét người quá. Người liền vội vã né tránh ta như vậy hoặc đuổi ta đi sao?”

Tuy rằng Hi Hòa thường xuyên động kinh, nhưng trở lại lần này hần ngữ khí thật sự quá mức chân thành, thậm chí mang theo vài phần ai oán không hiểu, Vọng Thư tìm đập không khỏi loạn nhịp vài cái.

Nàng quay đầu nhìn về phía Phượng Hoàng yêu điểm, “Kia, Hi Hòa ngại đời sao?”

Cuối cùng, Vọng Thư mang theo một hồ ly một Phượng Hoàng nghênh ngang dẹp đường hồi phủ.

Về nhà, Vọng Thư đem hoa mai cắm trong bình sứ trong thư phòng. Sau thay xiêm y thẳng đến phòng bếp.

Nàng mua mảnh sân không lớn, phía trước tiểu thính (phòng làm việc nhỏ) cùng hai gian nhĩ phòng* dùng để thu chữa bệnh nhân, hậu viện giữa nhà thêm sương phòng** này nọ phòng để tiếp khách cũng dư dả.

**Nhĩ phòng: như tên gọi, hai phòng ở hai bên như hai bên tai.*

***Sương phòng: hai gian nhỏ ở hai đầu nhà gọi là sương.*

Vô luận Hành Thư hay Dung Nguyệt, trong một khuôn rập đều là nam nhân hiền lành ôn nhu, Vọng Thư không nghĩ gọi người hầu hạ, tự nhiên tuân theo “Thánh mệnh”, trong nhà đại đa số việc đều từ bọn họ hoặc xuất lực hoặc dùng phép thoải mái dễ dàng; duy độc xuống bếp, Vọng Thư luôn luôn đem việc này làm thú vui thứ nhất, không chịu mượn tay người khác.

Tiểu hồ ly áo trắng thẳng tuyền, tùy nàng bước vào phòng bếp.

Nàng nhìn mấy thứ rau xanh thường ngày, chuyển hướng Dung Nguyệt, “Muốn ăn cái gì?”

Hồ ly mỹ nhân chia chia một cục lông trắng không ngừng co rúm trong lồng sắt ở góc phòng, liễu mạng run rẩy lông mi dài giống cây quạt, trên mặt lộ vẻ lấy lòng, “Này, được sao?”

Nàng xoa thất lưng trả lời, “Đương nhiên.”

Nàng lên tiếng, tiểu hồ ly vui vô cùng, tóm cục lông trắng đang không ngừng chống chọi lại số phận thảm thương, từ trên thái đao — không thể không nói, Dung Nguyệt ánh mắt bình thản, trên mặt mang theo tươi cười ôn nhuận, ngón tay trắng nõn thon dài nắm chặt chuỗi dao, giờ tay chém xuống, huyết hoa văng khắp nơi, gà mái gần chết một trận kêu rên, thế giới này lại trở về yên tĩnh.

Hồ ly công tử ngay cả giết gà đều tao nhã như trước.

Chẳng qua trên người Dung Nguyệt thuần áo trắng, thế nhưng cũng không có lấy dính chút vết bẩn.

Nàng rút cục nhện không được phát tác khiết phích (thích sạch sẽ), “Dung Nguyệt giúp việc bếp núc, không bằng đổi xiêm y?”

“Đây là áo Vọng Thư đưa ta, ta như thế nào làm bẩn.” Khi nói chuyện, Dung Nguyệt không chịu được thẹn thùng, cúi thấp đầu.

Phượng Hoàng Hi Hòa tựa vào một bên khung cửa hít một tiếng.

Vừa rồi hần còn tại cửa phòng bếp do dự, đi tới đi lui mong ngóng — sử dụng một từ ngữ gọi là “Băn khoăn”.

“Hi Hòa là tiên quân trên thiên đình, hần là muốn ăn chay đi?” Nàng vừa pha chế tương vừa hỏi.

“Không.” Phượng Hoàng một trận âm đạm không hiểu, “Trước khi tu thành chính quả, vẫn là phi thăng thành tiên sau đều có thể ăn thịt.”

“Thiên đình không hạn chế sao?” Nàng thừa nhận quả thật nàng tò mò cuộc sống thần tiên.

“Không hạn chế. Chính là cấm làm bậy lạm sát.”

Nàng nhũ mày khó hiểu: hần có thể ăn thịt, kia Hi Hòa còn cấm khải cái gì, nhưng theo sau tầm mắt Phượng Hoàng, nàng liền tìm ra đáp án: tiểu hồ ly đang cân trọng nhử lông gà.

Phượng Hoàng là trăm điều chi vương (vua các loài chim). Trước mặt hần tôn trọng con dân, cho dù là có lý do “Dân dĩ thực vi thiên” (dân lấy ăn làm gốc), có chút tư vị không phải.

Nàng đưa rau xanh cho Hi Hòa, tính thử hỏi, “Còn cái này? Đừng dựa vào khung cửa.”

Hi Hòa tùy ý buông mái tóc đen dài trước ngực, lại còn tùy ý khoát trên vai, hơn nữa đánh giá dung mạo xinh đẹp cùng hồng y bắt mắt, cùng với vẻ mặt hơi bi thương, thật sự làm người ta không có cách nào nghĩ lệch lạc.

“Hả?” Phượng Hoàng một bên nhướn mi.

“Nhân gian, nam nữ dựa cửa làm... Cũng không phải cái nghề gì tốt, tuy rằng khung cửa bản thân nó thật thuần khiết.”

Phượng Hoàng ngoài dự đoán của nàng, gật gật đầu, ngồi vào ghế bên cạnh cửa, yên lặng bắt đầu nhặt rau.

Nàng tường tận nửa ngày, lại kiểm chế không được nghỉ vấn, “Hi Hòa ngươi làm việc nhà cứ nhiên thuận thực?”

“Ngươi kiếp trước lúc nấu cơm, nếu ta không hỗ trợ, người sẽ cười mỉa ta lắm. Đối với người cho tới bây giờ cũng không nghĩ lắm.”

“Kiếp trước ta cũng đích thân xuống bếp nấu cơm? Xem ra cũng xuất thân nghèo hèn thôi.” Nàng cười, trong tay khuấy trộn nước tương không ngừng.

“Ngươi một kiếp là công chúa, lại muốn cuộc sống vợ chồng bình thường hai người cứ tề án mĩ* kiêm điệp tình thâm, mười bảy tuổi đi theo Hành Thư, rồi cung đình nội viện, đạo chơi thiên hạ.”

**Cử tề án mĩ: nâng khay ngang mày, chỉ vợ chồng tôn trọng lẫn nhau.*

Một kiếp đó thân phận chi tôn cao quý, cũng khó trách nàng trong linh hồn vẫn không thể xóa đi thanh cao cùng quật cường.

“Chính là ngươi cùng Hành Thư hai người tiêu dao, vốn đem thanh mai trúc mã của công chúa là Phò mã chịu đả kích nghiêm trọng, không có tâm cười người mới, cuối cùng sớm chết nhưng lại không có sau.” Hi Hòa nhỏ giọng than thở, ánh mắt chuyển lên người Dung Nguyệt chuyên tâm xử lý gà, “... Lần này ta không thể không đến.”

Vọng Thư nhủ mày, liếc trắng Phượng Hoàng một cái, Hi Hòa vội vàng đưa rau xanh đã xử lý tốt, đẩy đẩy tay áo đi ra cửa.

Ước chừng nửa ngày, chuẩn bị bốn món ăn, Vọng Thư bung thịt gà hàm ra, bữu môi với hồ ly, “Miễn làm cho phi cầm tự giết lẫn nhau, bát này cả thịt cả canh đều về ngươi.”

Dung Nguyệt nghe vậy hai mắt lập tức phụt ra hào quang. Lại còn sợ hãi hỏi một câu, “Vọng Thư không ăn sao?”

Nàng rất sáng khoái khoát tay, “Tất cả đều về ngươi.”

Tiểu hồ ly ngồi trước thót, tẩy sạch tay, nửa khắc sau gió cuốn mây tan ăn thịt cắn xương, cũng không thấy có chút thái độ thô lỗ.

Lúc Dung Nguyệt cảm thấy mỹ mãn, bên bát chỉ còn xương gà — nói ăn gà cũng là một kỹ thuật sống, tại lĩnh vực này phỏng chừng không có gì so sánh với hồ ly trời sinh thạo nghề: xương cốt một chút thịt cũng không còn, ngay cả tủy xương mềm đều cắn sạch sẽ, không chút lãng phí nào.

Xà quân Bạch Hành Thư ăn chay, ngẫu nhiên còn khai trai ăn trứng gà.

Năm đó cũng từng ăn thịt gà, nhưng hẳn không nhắm nuốt, mà là toàn bộ cắn nuốt, tự nhiên không thể cùng Dung Nguyệt loại kỹ thuật ăn gà đánh đồng.

Ném qua khai vị vốn cơm riêng hồ ly bụng mậm nhỏ mở tiệc tiền đình trước hậu viện.

Thịt gà vào bụng hồ ly không còn trước mặt, làm cho Hi Hòa thoải mái tự tại rất nhiều.

Vọng Thư lại tìm đàn hoa quế rượu đến.

Một người trước mặt mời một ly rượu, không cần mời rượu, trong ly đặc uống cạn, ngẫu nhiên có gió xuân thổi qua mặt, cuốn từng đợt từng đợt hương hoa nhẹ, cực kỳ khoái hoạt thích ý.

Tần khách tận hứng.

Hi Hòa phát tay áo, bàn đầy tàn canh tất cả đều biến mất không thấy, “Vọng Thư hảo thủ nghệ, không tốn năm đó, chỉ tiếc Hành Thư thiếu lần có lộc ăn.” Khi nói chuyện, đã thần nhiên mang theo mùi rượu.

Có thể chiếm được ca ngai của Phượng Hoàng kiến thức rộng rãi như thế đúng là không dễ, trên thực tế, đồ ăn thiên đình vô luận là mùi vị hay là hình thức trình độ cũng không thể cùng cao thủ nhân gian Vọng Thư so sánh với.

Trên mặt tiểu hồ ly không hề giận, cạo trên ghế đứng lên.

Vọng Thư chia chia ngoài cửa sổ, “Thời gian không còn sớm. Hi Hòa...”

“Trước khi Hành Thư trở về ta đều đã ở bên cạnh ngươi.”

Nàng gần như muốn nổi bão, phát hiện Phượng Hoàng trước mắt thế nhưng đôi môi đã nhắm chặt. Thì ra câu này vẫn là tâm linh thông tin, tiểu hồ ly còn không nghe được.

“Vọng Thư, ta nhất định phải lưu lại. Tin tưởng ta. Đây là tốt cho ngươi.”

Hi Hòa biểu tình vô luận thế nào đều không giống như nói giong. Phụng Hoàng tu hành ngàn năm, càng không thể nhân nạng phạm nhân liền biến thành đấng đồ tể.

Nàng trầm ngâm, “Hi Hòa tạm trụ tại tây sương được không?”

Phụng Hoàng gật đầu. Dung Nguyệt nghe vậy trên mặt hiện lộ sắc âm trầm.

Chính nàng ngủ ở nhà giữa. Đông, tây sương một hồ ly một Phụng Hoàng. Hôm đầu cũng tương an vô sự.

Thẳng đến lúc trăng khuyết đáng lên, nàng bị một trận sốt soát tiếng vang bùng tỉnh. Trợn mắt, đối diện Dung Nguyệt con ngời dưới ban đêm lóe ra ánh vàng hết sức sáng ngời.

“Vọng Thu,” hồ ly mặc trung y màu trắng, trên người còn mờ hồ lưu hương rượu hoa quế, thờ ra mùi rượu, “Ta nhớ nàng.”

Từ lúc ăn xong đến giờ, tách ra không quá ba canh giờ, này cũng có thể “Nhớ nàng”?

Dung Nguyệt bỗng nhiên nhanh ôm nàng, trên trán nàng cọ sát, “Nàng như thế nào có thể ghét bỏ ta? Nàng như thế nào có thể không muốn ta?”

Nhiệt độ cơ thể tiểu hồ ly vốn so với con người có chút cao. Này ma sát đứt quãng, làm cho trán Vọng Thu toát ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Tiểu hồ ly mới gặp ác mộng: kiếp trước Vọng Thu cùng tình lang ném hán bỏ trốn, vốn Phò mã điều động nội bộ kiểm dễ nhìn buồn bực không vui đến trắng niên sớm thế (chết trẻ), bị thương như vậy trải qua trong linh hồn lưu lại bóng ma, kia mới kỳ quái.

Vì thế, Dung Nguyệt bùng tỉnh, trong đầu hỗn độn lại chưa tỉnh rượu, sờ tới cửa, tìm người trong lòng tìm kiếm an ủi.

Dù là Vọng Thu cá tính không bị cản trở, nàng một cô nương đơn thuần lần đầu tiên trực tiếp gặp gỡ quấy rầy, nhất thời ý nghĩ cũng trống rỗng.

Vài giây sau, nàng rút cục hoàn hồn, dất cổ họng kêu: “Hi Hòa.”

Một trận cuồng phong chốc lát xẹt qua, nàng lại mở mắt, Dung Nguyệt đã bị ném tới góc tường, toàn thân rung động vài cái, lại chính mình cuộn người lại, đầu lệch một cái, đang ngủ.

Nàng sợ không nhẹ, cảm lấy chân, “... Dung Nguyệt như thế nào vẫn hình người?”

“Ngươi cho là cửu vĩ linh hồ đánh trở về nguyên hình dễ dàng như vậy?”

Hóa ra Xà quân Hành Thư đối đãi tình địch Dung Nguyệt mỗi lần đều giống gió thu cuốn hết lá vàng, nàng nghẹn ngào, “... Cảm ơn ngươi.”

“Cho nên ta phải cùng ngươi thẳng đến Hành Thư trở về, hiện tại đã hiểu?”

Nói thực ra, nàng thực chán ghét Phụng Hoàng hiện tại trên cao nhìn xuống không biết thần thái cũng ngữ khí giáo huấn cô gái, nhưng cũng không thể không gật đầu thuận theo, “Ồ.”

“Mùa xuân thật sự phiền toái.” Hi Hòa vậy vậy mái tóc dài xẹt quá trước mắt — hán vội vã cứu người như cứu hỏa, thế nào còn có công phu dùng trâm cột tóc tốt, “Mùa xuân, bên người có một hồ ly cùng ngươi nhân duyên, lại phiền toái trong phiền toái.”

— bởi vì tháng ba mùa xuân, nhóm hồ ly mỗi năm một lần tập trung động dục câu ngẫu nhiên kích tình thiêu đốt. Dung Nguyệt dù thâm trầm khắc chế, cũng không thể thoát khỏi quy luật phổ biến?

“Hi Hòa,” Vọng Thu sửa sang lại, trong lòng khó tránh khỏi không yên, “Dung Nguyệt còn nhớ ân oán kiếp trước hay không?”

“Hắn là sẽ không. Thế trước, hắn vẫn là người, đi âm phủ tự nhiên uống canh Mạnh bà quên hết chuyện cũ. Ví dụ nói ngươi, kiếp trước nếu không có ta cùng Hành Thư bảm bảo, ngươi nhiều nhất chút quan hệ mờ hồ ẩn tượng đi?” Hi Hòa một tay xách eo nhỏ Dung Nguyệt, “Vọng Thu ngươi không cần suy nghĩ nhiều, Nguyệt lão hành động ngầm, Hành Thư lại nhào lên thiên đình cáo trạng đi.” Hắn vuốt cằm, cười tươi sáng, “Tuy nói làm tiên quân, vắng lai giao tiếp thuận tiện rất nhiều, nhưng hán sinh này, chỉ sợ việc hối hận nhất cũng là mù quáng tu hành cuối cùng không thể thẳng nhập tiên tịch đi.”

Nàng nhìn chăm chăm hồng y Phụng Hoàng thật lâu sau, chậm rãi nói, “Hi Hòa, ngươi cũng không giống thoát nhìn vô dụng như vậy.”

Hi Hòa tức “Dung” núi sông, thân mình run run giống sợi mì bị điểm trong tay Sơn tây điện, “Ngươi... Thật không có lương tâm. Cùng kiếp trước chưa biến chút nào.”

Nàng lộ ra răng khểnh trắng nõn, “Hi Hòa, ngày mai muốn ăn gì?”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Trở Lại Nguyên Trạng.

Sáng sớm ngày hôm sau, cùng nhau ăn cơm.

Dung Nguyệt thấy Hi Hòa hào phóng ngồi bên người Vọng Thư, trong mắt phụt ra hàn quang.

Vọng Thư bày đĩa, nhủ mày trầm giọng, “Ngoan ngoan ăn cơm. Bằng không liền đói.”

Tiểu hồ ly ngoan ngoãn tiếp nhận, trong đôi mắt hạnh bật kín một tầng sương mù, cúi đầu xuống; lần đầu tiên ôn nhu với Vọng Thư — tuy rằng đây là Dung Nguyệt nhất sương tình nguyện phán đoán, hung tợn uy hiếp, kia thật sự là cầu hùng chui ống khói — quá khó khăn.

Bữa cơm này thật sự áp lực. Tiểu hồ ly khẩu vị luôn luôn tốt cũng thực không biết vị.

Thật vất vả nhìn thấy Vọng Thư đặt đĩa, trước mắt bát đã trống không, Dung Nguyệt đứng dậy thu thập bàn, thập phần ân cần.

Nay người trong lòng hé ra mặt lạnh, tiểu hồ ly tuyệt đối không dám lợi dụng phép thuật giải quyết, vì tò về thành tâm nhận sai, bưng bát đi đến bên cạnh giếng, yên lặng cọ rửa.

Vọng Thư ra về làm như không thấy, trực tiếp cất bước ra ngoài chạy vội đến tiền đường y quán.

Mấy ngày hôm trước Dung Nguyệt phá sản mổ bò viên ngoại, đối phương cảm thấy không ăn trộm được gà lại còn mất nắm gạo, nói ra cũng thật sự nan kham. Dù khẳng định chưa từ bỏ ý đồ, nhưng ít ra trước mắt thoát nhìn hết thấy vẫn bình tĩnh an tường vô sự.

Toàn bộ buổi sáng, rải rác có vài bệnh nhân, vẫn mấy bệnh phong hàn, đao thương linh tinh bệnh da lông ngứa, bốc chút thuốc xong việc.

Kỳ thật đăng môn đến chữa bệnh phần lớn là vì tham nữ đại phụ xinh đẹp trẻ tuổi mà đến, Vọng Thư trong lòng cũng biết rõ ràng, cũng may Hi Hòa đến tiền đường làm bạn, mỗi ta ôm ý niệm không thuần khiết trong đầu người trẻ tuổi thấy một pho tượng “Nam thần” điểm lệ khóa mắt, tự nhiên biết khó mà lui.

Đến giờ cơm trưa trở về nội viện.

Nàng cùng Hi Hòa thấy Dung Nguyệt trong phòng bếp nấu cơm, đỉnh ống khói thỉnh thoảng toát ra từng đợt khói đen.

“Hi Hòa, ngửi có ngửi thấy hương vị gì đặc biệt không?”

“Không có.” Phượng Hoàng cái mũi chỉ giới hạn hai lỗ nhỏ trên mặt, có thể trông cậy vào hán khứu giác có bao nhiêu linh mẫn?

“Kỳ thật ta cũng không ngửi được. Không bằng giữa trưa liền kiểm nghiệm tay nghề Dung Nguyệt. Nhưng mà, ” nàng xoay người hướng tới kho chứa nguyên liệu, “Vẫn là chuẩn bị chút thuốc tiêu thực cho chắc chắn.”

Cơm trưa bốn món một canh do Dung Nguyệt một mình hoàn thành, tuy rằng mùi vị không thể so sánh với Vọng Thư, nhưng cũng đáng giá chút khích lệ nho nhỏ.

“Cũng là khó được.” Đây là Vọng Thư hôm nay đối với Dung Nguyệt nói câu đầu tiên.

Dung Nguyệt bởi vậy vui sướng không thôi, “Nuông tã kẻ nam nhân xuống bếp thiên kinh địa nghĩa, vạn nhất không có ai xuất hiện cũng không đến mức chết đói ven đường. Vọng Thư, chúng ta cửu linh hồ tộc khinh thường ăn tươi nuốt sống ăn thịt tươi.

Nàng kinh ngạc, quay đầu lại hướng Hi Hòa, “Các ngửi thần tiên cũng như vậy?”

“Thần tiên muốn ăn cơm, Phật tổ muốn so đo hương khói. Nói chúng ta không ăn thức ăn nhân gian bản ngửi xem nhiều lắm,” Phượng Hoàng buông chiếc đĩa chính sắc trả lời, “Đây căn bản chính là làm nhân hậu thế.”

Bữa cơm này tự nhiên vẫn do Dung Nguyệt tự giác chủ động tự tay xử lý.

Chạng vạng, nàng lại trở lại trong viện, phát hiện tiểu hồ ly đã đem quần áo bẩn tích hai ngày qua đem ra giặt sạch, trong phòng lưu hương khói nhẹ lượn lờ bốn phía, chỉ dựa vào mũi hương thoang thoảng tiến vào trong mũi thần tiên liền biết đó là trầm hương quý giá, tiểu hồ ly lấy nó đến xông quần áo, thành ý thật lòng.

Dung Nguyệt hóa thành vật trắng yên lặng không tiếng động đến bên chân nàng, “Ta hỏi Hi Hòa, mới biết được vì sao nàng tức giận.”

Đón tích dương, Dung Nguyệt mắt to từng đợt ánh sáng ngọc, chân trước lông xù nhẹ nhàng chọc chọc mắt cá chân nàng, “Ta sai lầm rồi. Uống mấy chén thế nhưng thô lỗ... Nếu nàng lo lắng, buổi tối ta biến trở về nguyên hình được không?” Nói sau chín cái đuôi phía sau theo thứ tự dựng thẳng lên,

lay động tiết tấu bất đồng. Vừa thấy rõ ràng là lấy lòng.

Bỗng nhiên nhớ tới cục lông trắng từng vô số lần trong lòng nàng vụn vụn làm nũng, dùng tấm lông mềm mại cọ cọ trán nàng, giống như hấn cố ý lợi dụng tình thương của nàng, Vọng Thu liên khí huyết từng đợt dâng lên.

Vì thế nàng nhắc chân bước đi. Đem tiểu hồ ly gạt bỏ tại chỗ.

Thấy nàng buồn bực, Dung Nguyệt ủ rũ, cái đuôi thoắt chốc rũ xuống.

“Dung Nguyệt, không cho người uống rượu nữa. Còn có, gần đây chó mèo đều có dịch bệnh, người biến thành người an toàn chút.” Nàng lơ đãng câu này, lập tức trở về phòng mình.

Như thế bình an thẳng đến mùa hè.

Mặt trời xuống núi, ba “Người” ở trong viện đón gió phẩm trà ăn điểm tâm, tận hưởng nhàn hạ thoải mái là lúc, chân trời một đạo một vệt sáng xẹt qua toàn bộ bầu trời hạ xuống trước mắt. Ánh sáng tan hết, một vị từ y (áo tím) nam từ mặt mỉm cười, hướng nàng cùng Hi Hòa khom người hỏi thăm.

Vọng Thu lần đầu tiên có cảm giác trước mắt sáng ngời.

Dung Nguyệt tuy có mỹ mạo kinh thế nhưng thần vận lại không đủ. Hi Hòa yêu điểm nhưng xa cách ngàn dặm. Các khuyết điểm đều có, duy độc người này tận hiến phong phạm truyền thống: mi dài đến tóc mai, mắt phượng hòa hợp, khóe miệng khẽ cong, áo dài đón gió phiêu phiêu mà đến, không nói trước cười, cấp bậc lễ nghĩa chu đáo, đây mới là phong thái bình thường của thần tiên.

Từ y nam tử tiếng nói trong trẻo, “Hi Hòa tiên quân, Hứa cô nương, hai vị chiếu cố khuyến tử nhiều ngày, rất là cảm kích.” Nói xong qua đây, “Sinh nhật nương con, cũng dám đầu điểm mặt?”

Chẳng qua là có vợ quên mẹ, nhân chi thường tình, thân là phụ thân hồ ly Dung Nguyệt, nói vậy cũng có kinh nghiệm bản thân qua giai đoạn này. Cho nên vị Hoa tiên quân ngôn từ trách móc, trên mặt lại không có ý phẫn nộ.

“Phụ thân,” Dung Nguyệt nhìn thẳng nàng, ánh mắt sáng quắc, “Con muốn cùng Vọng Thu hảo hảo nói lời từ biệt.”

Tiểu hồ ly đến trước mặt nàng, chậm rãi vươn tay, nắm lấy tay nàng, thấy nàng không phản kháng, vì thế càng yên tâm lớn mật nắm lấy, kéo đến trước ngực mình, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, trên nét mặt tất cả đều là hạnh phúc, “Ta sẽ nhanh trở lại.” Lại dừng chút, tựa hồ là hạ quyết tâm lớn, “Ta nhất định sẽ nhớ nàng, nàng cũng phải nhớ ta.” Vừa dứt lời, Dung Nguyệt chợt lóe thân, biến mất không thấy.

Hồ ly lão cha sờ sờ cằm, cảm khái nói, “Con ta còn nhỏ.” Lại nhìn về phía Hi Hòa, “Có thể làm Hi Hòa tiên quân thời khắc không rời, Hứa cô nương sợ là ý trung nhân của Bạch Hành Thu tiên quân đi. Ta đảm bảo, con ta trở về nhất định sẽ giống nam nhân dũng cảm nhiệt liệt theo đuổi người.” Nói xong, lại hành lễ, một trận gió thổi qua, không thấy tung ảnh.

“Vị Hoa tiên quân này có danh thiên giới đệ nhất mỹ nam tử.”

Vọng Thu khó được chân thành, “Hi Hòa, ta cố tình cảm thấy người đẹp hơn chút.”

“Người khen ta, thực làm cho người ta ngoài ý muốn.”

“Ta rõ ràng châm chọc người. Đầu tiên tiên quân, người lưu tâm nhất cũng chỉ là người ta tướng mạo Hoa tiên quân sao?”

Trước đây thiên giới để quân có hai vị thê tử, phân biệt nhật nguyệt chi mẫu Hi Hòa cùng Vọng Thu.

Thân là nữ tử, tên là Vọng Thu, gửi gắm hy vọng của phụ mẫu, cực kì hiển nhiên.

Nhưng Phượng Hoàng thuận đực, lại được gọi “Hi Hòa”.

Nàng không rõ ràng Phượng Hoàng tự kỷ mức độ nghiệp dư “Nguy nương” tính chất đặc biệt này, phải chăng cùng tên có thể có quan hệ móc nối, hoặc đây đúng là chứng minh phụ thê lão Phượng Hoàng dự kiến trước?

Sáng sớm nàng ngủ mơ tỉnh lại, mở mắt ra chính là Hành Thu âm áp tươi cười, “Vọng Thu, ta đã trở về.”

Mở quán là nghề y. Hành Thu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu rọi xuống, trên bảng hiệu “Bình an y quán” bốn chữ rạng rỡ sinh quang, trên mặt sắc không còn giận chột lóe qua.

Giữa trưa, không có bệnh nhân. Diễm dương chiếu cao, trên đường không có người qua lại.

Có thể là thật sự nhàm chán, lão bản nương cửa hàng tú phẩm cách vách, một vị nữ tử tầm bốn mươi đáng vẻ thướt tha đáng môn cùng Vọng Thu nói chuyện phiếm.

Lão bản nương là người rộng rãi thoải mái, khi còn nhỏ cũng có mấy năm đọc sách, có chút kiến thức không tầm thường, hai người bắt chuyện vài câu, thế nhưng có chút hợp ý.

Nàng trộm nhìn Hành Thư một bên đang tỉnh tọa viết sách, thấp giọng hỏi, “Tình lang lúc trước của cô nương cũng không phải vị này đi?”

Nàng cười gật đầu. Hành Thư cùng Dung Nguyệt bên ngoài khác biệt lớn như vậy, người ánh mắt tinh phân rõ hai người tuyệt không nói chơi.

“Chẳng lẽ cứ cách mấy tháng tình lang thay ca sao? Cô nương thủ đoạn thật lợi hại.”

Vọng Thư ghen, cười gượng vài tiếng.

“Lại nói, ban đầu vị kia bộ dáng tuy rằng cũng cực kì tuấn tú, đối với cô tổng cảm thấy so ra kém vị này ôn hòa hiền hậu thường người. Ta nói đúng không?”

Hành Thư tuổi gặp bội Dung Nguyệt. Lão nam nhân mị lực độc đáo không cần nói rườm rà.

Nàng chỉ phải gật đầu.

Hành Thư đối diện lúc này quay đầu, đối với hai người thân nhiên cười.

Lão bản nương đón ánh mắt Hành Thư, “Cô nương không cần lo lắng nhiều. Đúng rồi, chút quên chính sự, cô nương rất ít ra ngoài, nói vậy không hiểu gần đây Phò mã gia quyến nhiều người mắc chứng bệnh ly kỳ, nay ở mọi nơi dán bảng cáo thị, ta nghĩ một cơ hội tốt nổi danh, cô nương không ngại thử một lần.”

Tiến bước lão bản nương, Vọng Thư đứng ở cửa, bởi vì trên người có nội đan của Hành Thư, có thể trông thấy nơi nào đó trong thành âm khí đại thịnh.

“Mấy ngày hôm trước còn không phải cái dạng này.” Nàng lẩm bẩm nói.

Hành Thư nhẹ nhàng đem bút đặt tại sơn thượng, ôn nhu trả lời, “Tìm cơ hội tốt, chúng ta không ngại đi một chuyến, chẳng sợ chỉ thăm lại cố nhân.”

Hai người định đóng cửa, cũng không khéo bệnh nhân tìm tới cửa.

Hành Thư tùy nàng khám, chờ khám bệnh thỏa đáng mặt trời đã lặn phía tây.

Hành Thư cam đoan vị quý cô nương tuyệt đối không có bản lĩnh long trời lở đất, nhiều nhất là người ngã ngựa đổ sau, Vọng Thư yên tâm, hai người trực tiếp về nhà, việc yết bảng liền để ngày mai.

Nàng rửa mặt xong xuôi, đang chuẩn bị nằm xuống, nghe thấy Xà quân nhẹ nhàng gõ cửa.

“Vọng Thư, trước nàng có gây cừu với người nào không?”

Nàng theo bản năng lắc đầu, đột nhiên trong đầu xẹt qua mờ mờ viên ngoại “tư thế oai hùng” vĩ đại kiêu ngạo, lại vội vàng gật đầu không thôi.

“Thì có người trả thù.” Xà quân đem cửa phòng ngủ toàn bộ mở ra, trong viện có đến mười hắc y nhân nằm trên mặt đất không nhúc nhích, “Tối nay ta nghĩ ta hẳn là lưu lại cùng nàng.”

Vọng Thư ngủ giường.

Hành Thư ngủ sàn.

Hai người không nói liên hiệp, không có tắt đèn.

Nàng rõ ràng nghe được đỉnh mái ngói trong lúc đó liên tiếp nhiều tiếng va chạm, Hành Thư xoay người, hướng nàng trấn an cười.

Theo sau đó là vài tiếng gầm nhẹ, thế giới lại quay về an tĩnh.

“Ngày mai còn có chuyện quan trọng. Vọng Thư, ta không ngủ không quan hệ.”

Một lúc lâu, nàng cúi đầu, không cho Xà quân thấy rõ biểu tình, mới nói, “Kỳ thật ta sợ không ngủ được.”

Xà quân đứng dậy, một thân trung y màu trắng, trước ngực lộ da một mảng da thịt trắng nõn, đi đến trước mặt nàng, ngón tay nhỏ dài nhẹ phẩy cái trán nàng, mơ hồ không rõ, giống như bình thường nói mê, “Ngủ ngon.”

Chuyện tình sau đó, sáng sớm hôm sau, nàng tỉnh lại rồi cuộc nhớ lại không dậy nổi.

Đẩy cửa ra, ngoài cửa bày biện vẫn như cũ, một mùi hương xông vào mũi.

Nam tử áo trắng bụng đồ ăn sáng hướng tiền thính, thấy nàng nhìn chăm chú, bình tĩnh, mỉm cười.

Phản tình cảm này, giống như đã từng quen biết, nàng không biết vì sao không chế không được lòng chua xót, liền như vậy không báo hiệu rơi lệ.

Xà quân nháy mắt đi tới trước mặt nàng, buông đĩa, trong tay biến ra một tấm khăn lụa, cầm một góc, cẩn thận vì nàng lau lệ, trên mặt tràn đầy thương tiếc.

Nàng luôn luôn quật cường, ăn cơm xong, đôi mắt hồng lòe kéo Hành Thư chạy tới cửa thành yết bố cáo.

Sớm có người chờ mệnh tùy tùng dẫn đường, đi vào Phò mã quý phủ tráng lệ.

Các nàng đi từ cửa nhỏ, theo hành lang đến cửa nội viện.

“Công chúa điện hạ sớm dọn dẹp nơi đây, nơi đây âm khí rất thịnh... Hai vị... Bảo trọng.” Lão quân gia nói xong, đem các nàng tại chỗ, mang theo người hầu vội vàng rời đi.

Nàng cùng Hành Thư đối diện vài giây, Xà quân khẽ nhăn bên mày, “Lâm cô nương, đã là cố nhân ngại gì hiện thân?”

“Tiên quân, Hứa tiểu thư,” quý cô nương bản tính hoạt bát ở một góc hiện hình, trên mặt lại có sắc ngượng, “Ta nghĩ đến kinh tìm ca ca nói, nhưng thế nhưng... Lạc đường.”

Vọng Thư nhin không được, khụ một chút.

“Thật vất vả tìm được, nhưng lại bị yêu nhân cấm trụ không thể hành động. Hấn nói ta nghiệp chướng quá nhiều, lý nên đánh đến hồn phi phách tán trọn đời không thể siêu sinh, a, hấn!” Từ phương hướng quý cô nương chỉ, hai người đồng thời quay đầu, cách đó không xa không phải Pháp Hải đại sư cùng vị tiểu hòa thượng kia còn có thể là ai?

Chính là mấy ngày không thấy, trên trán đại sư một khối ứ thanh cực lớn rất là thu hút ánh mắt người.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chi Bằng Tướng Vong Với Giang Hồ

“Vốn tưởng người yêu nghiệt này chính là si tình, thế nhưng cùng nữ quý này hại người...” Pháp Hải hòa thượng bỗng nhiên nhớ tới lúc ấy Bạch Hành Thư hết sức lột da, tâm tình không tốt, từng đưa lão đưa vào trong miệng.

Tuy rằng chỉ trong miệng cự xà lẫn qua lại vài cái, liền hữu kinh vô hiểm* bị nhổ ra, nhưng gặp lại Xà quân, trong lòng chung quy không khỏi không duyên cớ thêm vài phần sợ hãi, tự nhiên lo lắng không khỏe.

**Hữu kinh vô hiểm: có kinh động nhưng không nguy hiểm.*

“Đại sư,” Xà quân thói quen tính sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ lễ tiết hàng năm đối đãi người xa lạ ngoài cười nhưng trong không cười, “Chỉ sợ là có chút hiểu lầm. Dùng cái gì thấy được ta cùng vị quý cô nương này đồng mưu?” Giữ chặt cổ tay Vọng Thư, nhảy lên trên cao mấy trượng, cuối cùng dùng phía sau thầy trò hòa thượng, “Đại sư cứ việc tiếp tục tróc quỷ, chẳng qua triển thân chú (chủ quán thân) này đều không phải đệ tử của Phật thành tỉnh công bằng dùng.” Xà quân giương tay, chỉ thấy quý cô nương cách đó không xa thân hình chớp động, về mặt kinh hi, sau thẳng tắp thân mình.

Giữa thanh thiên bạch nhật, quanh thân dấy lên ma troi hùng hực, tự lại thành một hình cầu lớn, cấp tốc thẳng hướng Pháp Hải hòa thượng mà đến.

Lão hòa thượng sử dụng Phật châu, tiểu hòa thượng phía sau hai tay chấp trước ngực, trong miệng không ngừng niệm tụng chân ngôn. Lúc pháp trận kế tiếp cắt ngang thầy trò hai người, chấn ma troi ác liệt của quý cô nương.

Vọng Thư bị Xà quân chắn người ở phía sau, mắt thấy quý cô nương mặt mày dữ tợn, giống như liều mạng toàn thân pháp lực, thao túng ma troi một chút tới gần thầy trò kia.

Vọng Thư nhớ lại kí ức gần gũi vài ngày ở chung, cô nương này luôn luôn mặt lộ vẻ tươi cười, khẩu khí ôn hòa, cùng giờ phút này nàng một trời một vực, trong lòng không đành lòng, theo bản năng dùng sức bên người, xả nhanh cổ tay áo Xà quân.

Hành Thư phát hiện, quay đầu ôn nhu trấn an, “Chỉ nàng ta một người, thầy trò bọn họ hai người đã muốn một mối ứng phó, huống chi tình lang của cô nương chỉ trong chớp lát còn muốn thu hoạch. Chúng ta xem nào nhiệt là tốt.”

“Bạch diện thư sinh họ Vương?”

“Không sai. Lại nói tiếp, đôi tiểu uyên ương này có thể nói là tuyệt phối: từ thôn trấn kia đến kinh chẳng qua hơn ba mươi dặm đường, cô nương này thế

nhưng nhiều lai nhiều khú* tốn nửa tháng mới tìm đúng mục tiêu. Mà thư sinh kia lại thái quá, nếu hôm nay không có âm khí chính thịnh, chỉ sợ còn ở bên trong kinh thành giống ruồi bọ không đầu bay loạn xạ — chẳng qua hắn cũng không có tâm hại người, cho nên người bình thường không ngại.”

**Nhiều lai nhiều khú: vòng vo, quanh quẩn, quẩn quýt.*

“... Cái chính gọi là ‘người đáng thương tất có chỗ đáng giận’?”

Xà quân tươi cười phát ra từ đáy lòng, thực chói mắt, tuy nói dung mạo hắn đều không phải tuyệt mỹ, “Hắn đến đây.”

Bỗng nhiên một cỗ âm phong san phẳng dựng lên, bóng người bên người quý cô nương từ mơ hồ dần dần rõ ràng, đến khi hiện ra nam tử thanh tú cao gầy.

Quý cô nương kinh hi, khí thể ma trơi nhất thời giảm hơn phân nửa, mắt trừng to, hô to, “Vương lang.”

“... Ta không còn mặt mũi nào gặp nàng.”

“Như thế nào? Chàng cũng biết hai mươi năm qua thiếp vẫn muốn gặp lại chàng.”

“Nàng không oán ta?”

Cô nương nắm cổ tay nam tử, “Không oán. Thiếp muốn thay chàng thỉnh thuyết pháp. Nhưng hai người này thế nhưng ngăn đường...”

Lời còn chưa dứt, nam tử nâng tay, lại một luồng hỏa diễm trắng xanh đập vào mặt mà đến, pháp trận rốt cuộc không chịu nổi, dường như kim thạch vỡ vụn không ngừng bên tai, hai thầy trò đồng thời bị gió mạnh cuốn lấy, mãnh liệt đụng vào thân cây cổ thụ trong viện.

Nam tử nhẹ nhàng ra vài bước, muốn tiếp tục giáo huấn hai người, lại bị cô nương kéo lấy.

“Bọn họ cũng là chức trách. Chúng ta đi tìm ca ca thiếp. Việc hai mươi năm, tổng phải có cái chấm dứt.”

Quý đi đường không cần bước. Một lát hai người lập tức biến mất.

Vọng Thư chớp chớp lông mi, tiểu hòa thượng cách đó không xa từ trên đứng lên, cầm nước mắt, lòng còn sợ hãi.

Còn không kịp phui bụi đất trên người xuống, tiến lên giữ cánh tay sư phụ, chính là hai người linh lực thể lực đều hao tổn quá lớn, thật vất vả đứng lên, cất bước đã có chút lão đảo.

Nàng đối loại không phân tốt xấu này, chỉ cần không phải người tức khắc trừng phạt, còn nơi nơi lấy việc thiện tích đức tự cho mình là ngụy quân tử chán ghét không thôi, vì thế không chút nào che dấu mình đùa cợt, “Đã là cao tăng, đối mặt lệ quý, theo lý nên thần nhiên đối mặt, nhưng lại không ngừng run run là sao? Quý có cái gì đáng sợ? Kém cỏi nhất, đánh thua cùng giống đối phương thôi.”

Hai thầy trò chỉ dám trừng mắt nàng, không thể phản bác.

Là thêm Xà quân phía sau Vọng Thư tuy rằng mỉm cười, nhưng không hiểu sát khí chợt kéo tới, hai người không hẹn mà cùng liên tiếp rung mình.

“Vọng Thư, chúng ta cùng đi qua xem.” Xà quân kéo tay áo nàng.

“Bạch Bạch, chuyện nhà người ta, chúng ta nhúng tay không tốt đi.”

“Rời khỏi xác, hồn thể không tiêu tan nhiều nhất có thể duy trì mười lăm ngày. Hôm nay đã là cực hạn của hai người. Hòa thượng đem Lâm cô nương trời trụ mấy ngày, thẳng đến giờ phút này mới đến thu phục nàng chính là chủ ý này.”

“Qua hôm nay bọn họ...”

“Bởi vì đã gần đến cực hạn, cho nên mấy ngày nay hai người linh lực đại giảm, chuyển hóa lộ âm khí, cho nên ngày hôm qua nàng ở trong nhà có thể cảm giác rõ ràng. Sau, chỉ sợ cũng chỉ có thể là thần hồn giai diệt.”

Nàng tròn mắt há mồm, nhất thời không nói ra lời.

Hành Thư thừa dịp nàng không phòng bị, ôm Vọng Thư đang uể oải không thôi xoay người nhảy, rời khỏi phủ Phò mã. Tại phía trước bên ngoài tường viện, liên tiếp tiếng gào khóc tiến vào lỗ tai.

Nàng ngẩng đầu, “Xem ra các nàng báo thù đâu.”

“Chúng ta đi vào lần cuối gặp hai người đi.”

Đại môn phủ Phò mã đóng chặt. Trên lỗ hồng bên ngoài cửa chính, tiểu tình nhân tay trong tay thâm tình nhìn nhau, đối mặt Bạch vô thường trong tay diệt hồn đại pháp lại không né tránh, bạch quang chói mắt bao phủ hai người, lúc bạch quang dần dần đậm đi là lúc, một cỗ hỏa diễm đỏ sậm dấy lên, hoàn toàn ngăn chặn bạch quang, cuối cùng tận trời mà đi.

Ngọn lửa tiêu tán, tiểu tình nhân bên trong đang ôm nhau, giống biểu tình của Vọng Thư: kinh ngạc không thôi.

“Ai nha, diệt hồn đại pháp chỉ phải làm một lần.” Bạch vô thường run run đã muốn cắn đầu lưỡi, “Bạch tiên quân, đã lâu không thấy... Đây là,” liếc thấy Vọng Thư, lập tức sửa miệng, “Lại đến nhân gian thăm viếng?”

Xà quân mỉm cười thăm hỏi, cũng không trả lời.

Quý sai nhếch miệng, “Hôm nay còn có công sự, ngày khác lại đi quý phủ quấy rầy.”

Vọng Thư trong ánh mắt tràn đầy thăm hỏi: Hành Thư ngay cả “Thần” mạch lại rộng rãi, nhưng một phẩm nhân ai chịu nổi Bạch vô thường không có việc gì thường tới cửa thăm viếng?

Xà quân sử dụng phép tâm linh thông tin: không ngại. Bạch vô thường lúc nhàn hạ không làm quý sai là lúc, dung mạo không khác người thường.

Quý sai mất hướng đến tiểu tình nhân, bàn tay mở ra, “Các người vận khí thật tốt. Miễn hồn phi phách tán, liền ngoan ngoãn theo ta đi âm phủ chờ phán xét đầu thai.”

Một hồi lưu quang, hai người thân hình tán đi, hóa thành hai hồ điệp, nhẹ nhàng bay vào trong tay Bạch vô thường.

Quý sai lại hành lễ, cuốn kinh phong cũng đi báo cáo kết quả làm việc.

“Vọng Thư.”

Nàng nhanh chóng quay đầu tìm âm thanh phát ra, chẳng qua âm thanh mát lạnh thực tế cũng độc nhất vô nhị, “Kỳ thật người nếu thật đem lòng thần của ta đưa cho các nàng hiệu quả rất tốt.”

“Hi Hòa, ta tưởng người trở lại thiên đình đi.”

“Ta khi nào thì không biết cấp bậc lễ nghĩa đến trình độ bất cáo nhi biệt? Hành Thư ngày đó trở về trước tiên, ta liền thăm hỏi bạn bè thôi. Nói sau, ta trông coi người lâu như vậy, thủ nghệ của người cũng không thường ném vài lần, còn không có đủ, ta thế nào rời đi?”

Cũng phải, từ lúc Vọng Thư phát hỏa, đồ ăn trong nhà đều do Dung Nguyệt xử lý. Phượng Hoàng xác thực cũng không ăn nên làm ra thuận tiện — tiểu hồ ly cầm muối, tự nhiên bữa ăn đều có thịt gà.

Nàng liếc trắng Hi Hòa một cái, “Nếu hữu dụng như vậy, người nên nhờ mấy cái đưa ta dùng tốt lắm. Vạn nhất ngày nào đó thành linh xảy ra trời sụp đất nứt linh tinh, ta có bùa hộ mệnh tóm lại an tâm chút.”

“Còn mấy cái? Tộc của ta tu hành trăm năm cũng chỉ thêm một lòng thần mà thôi. Nhỏ hơn... Liền trục a.” Hi Hòa vẻ mặt kia rõ ràng là nói “Người như thế nào còn có lòng tham”, còn ẩn hàm nửa câu sau: trục, tự nhiên không đẹp.

Lo lắng đến đôi quý tình nhân lúc trước tuy rằng kết cục thượng giai (tốt đẹp), nhưng Vọng Thư hiển nhiên tương đối chịu đả kích: thế sự bất công đến tận đây, huynh trưởng quý cô nương ngay cả giết hai người, cuối cùng cũng người chết đền mạng, nếu không phải Hi Hòa một cọng lông chim, hai người thuận lý thành chương báo thù thiếu chút nữa phải trả giá thân tử hồn diệt đại giới.

Vì an ủi người trong lòng vỡ vụn thành mảnh nhỏ, Hành Thư có ngữ khí lấy lòng hiếm thấy, “Hi Hòa, một cọng liền đủ, tốt xấu người làm cho nàng hiểu biết.”

Phượng Hoàng nhú mi, cắn cắn môi, “Ngày khác nàng muốn tùy phượng, chỉ sợ người cũng sẽ không chút do dự lấy ta khai đao.” Nói xong, thân thủ bên hông vuốt nhẹ đã lâu, mới đưa ra một cọng: cả thân thể đỏ thắm, không ngừng tản ra hào quang chói mắt, rực rỡ không thôi.

Bởi vì thật lộng lẫy vui mắt, Vọng Thư nhất thời cũng quên đây là vốn từ mông Phụng Hoàng gì đó, cười tủm tỉm quay đầu tìm Hành Thư hỏi, “Bạch Bạch, vậy trên người người có thứ gì đó xinh đẹp hay không?”

Xà quân cúi đầu suy tư thật lâu sau, “Ta cũng chỉ có răng nọc đáng giá nhắc tới. Vọng Thư nàng muốn lưu lại một khối chi kỷ niệm sao?”

— ta đây còn không bằng cắt một đuôi của Dung Nguyệt đâu, tốt xấu hẳn có chín đuôi, Vọng Thư thoải mái nói.

Nàng biết hai người đều lừa nàng vui vẻ. Tự nhiên không đạo lý tùy hứng không dứt, làm cho người khác không thêm phiền não.

Cho nên về nhà chủ động xuống bếp, lấy thiết đãi hai người tri kỷ.

Bốn món ăn một canh làm xong, ba người đang chuẩn bị nhắc đĩa ăn, vừa vận vài tiếng gõ cửa vang lên.

Mở cửa, lão bản nương tú phẩm điểm cách vách mang một hộp gấm, phía sau một vị tuyệt mỹ thanh niên đứng — nhìn tuổi nhiều nhất hơn hai mươi.

Lão bản nương lơ đãng, cười nói, “Tướng công nhà ta. Hứa cô nương, Bạch tiên quân, nếu không ngại, có thể cho phụ thê chúng ta vào?”

Trong thư phòng, người xuống uống trà.

Nửa chén trà qua đi, lão bản nương trình trọng đặt hộp gắm lên, mở nắp hộp, bên trong tràn đầy hạt châu, khối khối đều vừa vặn tròn chỉnh, ánh sáng tản ra thất thải quang mang (bảy sắc cầu vồng).

“Đây là tạ lễ.”

Xà quân tiến lên nhân, “Hào ý như thế, chúng ta nhận.”

Vọng Thư nhìn hấn, kiểm chế tò mò trong lòng, đề về sau như thế nào.

“Tướng công nhà ta cũng không phải người thường.”

“Tam nương, trước mặt hai vị tiên quân, tự nhiên không cần giấu diếm.” Mỹ nam tử mở miệng, khó có thể nói rõ ràng, hàm chứa chút hàn ý, “Ta xuất thân từ tộc Đông Hải giao nhân. Trưởng thành xảo ngộ Tam nương, vừa gặp đã thương, liền kết làm phu thê.”

Sách thần tiên yêu quái Vọng Thư cũng đọc không ít, cũng nói tiếp, “Cũng là giao nhân, cuộc sống rời biển nghĩ đến cũng thực vất vả.”

Nam tử cười yếu ớt, “Kinh thành lâm hải, chuyển chút nước biển về nhà cũng không khó. Mỗi ngày ngâm trong nước vài canh giờ liền ổn.”

Vọng Thư gật đầu.

“Hôm nay đáng môn đặc biệt nói lời cảm tạ.” Nam tử lại nói, “Đã nhiều ngày trong phủ Phò mã ‘khách không mời mà đến’ đến đây, âm khí tận trời, ấu tử thân thể yếu không chống được, mấy ngày liền khóc nháo không thôi. Tại hại cũng không cùng yêu quý đầu nhau về thực lực, liền ra hạ sách này, để Tam nương bái phỏng quý phủ, hưởng các tiên quân cầu cứu.”

Tam nương nghe vậy, cũng cười.

Kỳ thật đôi tiểu uyển ương kia cùng các nàng đều có một đoạn sâu xa, cho dù Tam nương không đề cập tới, cũng nhất định sẽ không bàng quan đứng nhìn. Chính phu thê Tam nương không biết chi tiết, còn nhận thức là các nàng nhiệt tâm tương trợ, nói lời cảm tạ tặng lễ, chu đáo khắp nơi, ngược lại khiến cho Vọng Thư ý tứ không tốt lắm.

Nhưng thật ra Hành Thư cùng Hi Hòa vui vẻ thuận nước giòng thuyền.

Mỹ nam tử lúc gần đi còn bỏ sung riêng, chính mình cùng các con thể chất đặc thù, cùng Hành Thư Hi Hòa làm hàng xóm, ngày đêm có thể ngưỡng vọng dính chút tiên khí, chính là việc ngàn năm một thuở chuyện tốt việc vui. Như thế, Vọng Thư trong nhà nếu có chút khó khăn, không cần khách khí, tận khả mở miệng.

Tiến bước khách nhân.

Vọng Thư trên bàn cơm, còn không quên tinh tế kiểm tra lại hộp gắm trân châu, “Đây là...”

“Giao nhân lệ châu, Vọng Thư chưa nghe nói qua?”

“Nghe qua, khá vậy... Không cần một lần đưa nhiều như vậy.”

Hi Hòa trước cầm đũa, “Bởi vì đối với giao nhân mà nói, nước mắt cũng không đáng giá.”

Vọng Thư đập nắp, “Vi cái gì các ngươi một chút cũng không kinh ngạc hàng xóm chúng ta cũng không phải người thường?”

Hành Thư Hi Hòa hai người cười nhưng không đáp.

Vọng Thư quyết miệng, nhìn khối nội đan lộ trước ngực, thúc giục, “Ăn cơm ăn cơm.”

Sau khi ăn xong nói chuyện phiếm một chút, Hi Hòa tự đi sương phòng nghỉ ngơi.

Xà quân lại chậm chạp không chịu tự ra khỏi phòng ngủ.

Tiểu hồ ly ở trong phòng, hấn tự nhiên không chịu thiệt.

Nghĩ đến, đã nhiều ngày vẫn bồi bên người nào, che gió che mưa hộ vệ chăm sóc nấu cơm giặt quần áo, thậm chí cũng chưa thấy ngủ an ổn. Tá ma giết lừa, nói nhanh chút, lại đưa hấn đuổi ra cửa, tựa hồ rất là bất công.

Cuối cùng nàng thỏa hiệp trước, Xà quân liền ngủ trên sàn phòng nàng.

Chính là nàng nhất định không thể tưởng được, từ hôm nay cho đến lúc nàng qua đời, buổi chiều nghỉ ngơi Xà quân lại chưa từng cách nàng dù chỉ một trượng.

“Ta không rõ, Bạch Bạch, vì cái gì có người gặp chàng nói chàng là yêu nghiệt, lại có người gặp chàng gọi người tiên quân?” Nàng lật người vài lần, vẫn là lòng hiếu kỳ quấy phá.

“Nàng nói lão hòa thượng kia cùng Lâm cô nương? Hắn hai người không khéo đều nhìn qua chân thân của ta. Xà tộc, nói ra thật xấu hổ, tu tiên tịch đồng lại thiếu. Không giống Hi Hòa còn có Dung Nguyệt, trời sinh thần thú, chỉ cần tu hành ngàn năm có thừa, liền có thể phi thăng thành tiên.” Xà quân ngữ điệu trước sau như một bình tĩnh.

Nàng cũng không nghe ra oán hận bất mãn gì, “Chàng coi như nhân tài kiệt xuất trong tộc.”

“Có lẽ đi. Để tiên quân lên hàng đầu, rất nhiều chuyện thấy cũng không cách nào quay đầu.” Hắn buồn bã nàng một “Tai” hiểu rõ.

Vì thế nàng nhanh chóng đổi đề tài, “Nhưng lão hòa thượng xem ra cũng coi như có chút tu vi, yêu khí tiên khí đều không nhận ra sao?”

“Vọng Thu, nàng đánh giá rất cao hắn. Ở trong mắt hắn, chỉ có người, yêu, quỷ. Chỉ cần không phải người, liền kết luận đối phương cũng không phải người lương thiện.”

Đối với cái nhìn Pháp Hải, Vọng Thu cùng Hành Thu, thật sự là ăn ý kinh người.

“Vị nam tử kia xem ra cùng Tam nương kém chút tuổi, sự thật đều không phải thế đi?” Nàng cuốn chần mông, lại hỏi.

Xà quân nằm nghiêng, mặt hướng nàng, “Giao nhân sống lâu hơn so với người.”

“Khó trách truyền thuyết của hàng xóm: Tam nương đã lập gia đình, nhưng đáng tiếc phu quân có tật, quanh năm suốt tháng cũng không nguyện ra ngoài.” Nàng nghĩ nghĩ, “Kia trước kia, ta già đi, nhưng chàng dung nhan vẫn chính thịnh, giải quyết thế nào? Tổng sẽ không ra ngoài gặp người...”

“Ta sẽ thi chú làm cho chính mình trở nên già chút.”

Nàng từ đáy lòng thở dài, “Xem ra quả thật người pháp lực thật cao.”

“Vọng Thu, ta vẫn đều không có cơ hội làm cho chính mình biến già chút.”

Nàng im lặng, tự nhiên hiểu được lời này ý tứ ngân nga tới ý ẩn sâu trong đó.

“Việc kiếp trước, ra đầu đã nói cho nàng. Vẫn như cũ theo ước định trước kia, cuối cùng đi con đường nào, tất cả đều xem ý tứ của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Có Thể Liên Tục Phát Triển

Vọng Thu bỗng nhiên nổi lên một cổ bất an mãnh liệt, nàng hiểu được nàng nếu tiếp tục hỏi, khúc mắc mấy đời tình duyên yêu hận, tất như bài son hải đảo dâng tới, chuyện tình cũ trước kia nhất nhất biết được, kiếp này cùng Bạch Hành Thu sợ là lại tránh không được quán quýt si mê.

Nàng biết hẳn tốt.

Lấy đồng dạng tâm ý nóng cháy đi hỏi báo, trước mắt nàng còn không làm được.

Về phần chết trẻ, nghĩ đến ở âm phủ có thể gặp được song thân, tự nhiên sẽ không sợ hãi.

Thấy nàng không hề truy vấn, Xà quân đứng dậy sửa chần cho nàng, tùy nàng bình yên ngủ.

Chạng vạng ngày hôm sau, đóng y quán.

Tam nương tới cửa, thỉnh các nàng “Giá lâm hàn xá”.

Câu nói về nho nhã này tất nhiên xuất từ lời nói của phu quân Tam nương.

Nhà Tam nương cũng khác thường, xấp xỉ như Vọng Thu bên này, vì tránh cho phiền toái, cho dù trong nhà có chút d dả, cũng không có hạ nhân, bởi vậy đồ ăn cũng tự phụ thê hai người tự lực.

Các nàng ngồi ở chính sảnh yên lặng chờ khai tịch, ngoài cửa chợt hiện một đôi cầu trắng nõn. Hai người đứng cạnh cửa, mắt to vụt sáng, nhìn ước

chừng mười tuổi, dưới thân nhỏ mặc quần áo nhưng lộ ra một đuôi cá màu lam.

Viên cầu nhìn các nàng một cái, lại nhìn nhau trong chốc lát, tựa hồ còn do dự phụ mẫu không ở nhà có thể hay không cùng khách nhân thân cận.

Vừa vặn mỹ nhân phụ thân bưng bàn vào cửa, đối với hai viên cầu cười cười, lại quay đầu nhìn Hành Thư ba người, “Khuyến tử vô lễ, thứ tại hạ gia giáo không nghiêm.”

Vọng Thư rời ghế, đối với viên cầu hỏi, “Ta có thể ôm hân một cái sao?”

Viên cầu dùng đuôi cái trên mặt đất bắn lên bắn lên liền nhào vào trong lòng nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn dán tại cổ nàng liền tiếp ngửi tới ngửi lui. Đuôi cá đã hóa thành hai chân, lại đưa tay nhỏ bé kéo kéo vạt áo Vọng Thư, tội nghiệp nhìn nàng.

Phụ thân viên cầu vội ho một tiếng, “Hứa cô nương trên người có nội đan, có chứa tiên khí, cho nên khuyến tử đều nguyện ý thân cận.”

Vọng Thư quay đầu nhìn Xà quân, “Đó là hân cho, cũng không thấy bọn nhỏ chủ động thân cận hân.”

Mỹ nhân phụ thân nheo miệng cười, “Bọn chúng bình thường càng thích dán lên nương, cũng không quan tâm tới ta làm phụ thân này.”

Hai viên cầu cũng là giống đực, Vọng Thư bị ăn đậu hủ sao có thể tỏ vẻ không sao? Nàng trực tiếp liền đem viên cầu đặt xuống đất, bước nhanh trở về chỗ ngồi.

Đồ ăn bưng lên. Đụng vài lần, tốc chiến tốc thắng ăn nhanh xong trở về.

Uống trà nói chuyện phiếm, Tam nương một bên viên cầu ngồi, vừa giáo huấn, viên cầu cuối cùng đầu không dám ngẩng lên.

Vọng Thư nghĩ nghĩ, “Gần nhất ta vừa mới phối mấy phương thuốc, sử dụng đến trần châu, nhưng lần trước các vị đưa tới thật sự rất quý trọng.

“Đã biết,” Tam nương ngừng đầu, “Sau này bọn nhỏ khóc ni non hạt châu rơi xuống ta lưu tâm thay cô nương thu thập chút.”

“Thu thập chút? Kia... Bình thường này đều...”

“Tự nhiên là ném.” Mỹ nhân phụ thân đặt chén trà, tóm đại cầu, “Không cho quần quít lấy nương.”

Xuất môn về nhà.

Vọng Thư thở dài, “Ta chỉ là thăm dò mà thôi. Cư nhiên chân tướng như Hi Hòa nói, người ta nước mắt không đáng giá tiền.

Phượng Hoàng hé miệng, trên mặt hiếm có sắc đắc ý.

Rửa mặt một phen, ngã lên trên giường, mặt hướng Bạch Hành Thư, “Chàng không biết phu thê bọn họ hôm nay muốn nói lại thôi? Nghe ta mở miệng tìm bọn họ muốn chút hạt châu, ngược lại còn nhẹ nhàng thờ ra.”

“Yên tâm đi, chính là mở miệng nhờ hai lần, bọn họ thật sự cảm thấy xấu hổ. Hơn nữa lần này bọn họ đều không phải là vì bảo toàn chính mình.”

Vọng Thư chôn mặt trong gối, than thở, “Chàng như thế nào cái gì đều biết.”

Xà quân cười cười, “Vị viên ngoại kia đại khái sẽ không đến tự tìm phiền não.”

“Ôi chao?” Nàng lập tức tinh thần tỉnh táo.

“Người ta lại nạp tân phòng tiểu thiếp.”

Cũng phải, mỡ bò tiên sinh có mục tiêu mới, tự nhiên sẽ không thời khắc đem nàng “Đề ở trong lòng”.

Giờ ngo hôm sau, Vọng Thư ở y quán phơi nắng buồn ngủ.

Chờ khôi phục tinh thần, xoa xoa mắt, phu quân Tam nương cách vách đang cùng Xà quân nói chuyện, bên cạnh hai người một vị thanh niên, tóc đen rối tung, dài tới bên chân, dung mạo tinh xảo, đồng tử màu thủy lam ẩn ẩn lưu động mấy phần bất an, quần áo màu lam, tay áo phiêu động, mang theo hương vị biển cả.

Nàng ngừng đầu hỏi giao nhân phụ thân, “Đồng tộc sao?”

Hai người đồng loạt gật đầu.

Xà quân nhẹ tới bên nàng, “Cùng chúng ta rất có quan hệ ‘sâu xa’ với vị tân phu nhân vừa vặn là ý trung nhân vị này.”

Khó trách phu thê Tam nương sẽ cảm thấy không tiện mở miệng — đây chính là tính cướp cô dâu.

Đồng Hải giao nhân trừ bỏ dung mạo xinh đẹp, nước mắt có khả năng trợ cấp gia dụng bên ngoài, cùng là chủng tộc yêu quái cực hiếm thấy không có linh lực đặc thù. Một khi đề cập linh lực, chi phải xin người khác giúp đỡ.

Vọng Thư tiêu chuẩn chọn phu luôn luôn minh xác: thượng phòng khách, hạ phòng bếp, giặt quần áo, ra vào phòng ngủ. Giống giao nhân nhu nhược đã sớm bị nàng bài trừ ra khỏi đội ngũ thuần khiết phấn đấu theo đuổi cách mạng.

Chẳng qua nhiệt tình chân thực nàng có, nói cho cùng mờ mờ viên ngoại hận cũ thù mới cùng nhau phát tác, nàng mở miệng, cổ họng còn có chút ngậm, “Chàng nói, này đều tính chuyện gì. Ý thế hiệp người hay sao?” Nàng vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc vòng vo mấy vòng bỗng nhiên ý thức được một vấn đề trọng yếu, “Bạch Bạch, thân là tiên quân, chàng nếu ra tay làm xấu nhân duyên, thiên đình bên kia...”

“Vọng Thư đừng lo lắng.” Xà quân từ sau nói bên tai nàng vài câu.

Mỹ thanh niên nghe xong, từ trên ghế bắn lên, “Hai vị, việc này ta tự làm tự chịu.”

Nói, Xà quân vì theo đuổi Vọng Thư không thiếu lần bị sét đánh. Khá vậy chỉ giới hạn trong sét đánh, bởi vì Nguyệt lão đối với thân phận Hành Thư tiên quân cũng không làm được gì. Lão gia tử chung quy khó chịu, nên tổng muốn Xà quân “Phá hư nhân duyên” một đơn kiện báo lên trước bàn Ngọc đế.

Hành Thư thông minh, nương chính mình cùng Phục Hy Nữ Oa (hai huynh muội này đều là thân người mình răn) quan hệ vô cùng tốt, khẩn cầu hai vị nghĩ biện pháp cầu tình — Phục Hy đại đế, Nữ Oa nương nương từ vạn năm nay đều không có hậu bối tiến xa như thế, có chút cung chiều tất nhiên là khó tránh khỏi (*Thảo: Hành Thư, huynh cũng quá âm hiểm đi*).

Nữ Oa nương nương liền ở một lần pháp hội cùng Tây Mẫu nương nương luận đạo, cho tới cuối cùng, lơ đãng thờ dãi: thành tiên còn không bằng ăn ở tự tại, ngay cả quyền tự do luyến ái đều không có.

Vương Mẫu nương nương nghe thấy một trận thổn thức, sau bên gối Ngọc đế châm ngòi thổi gió, việc Nguyệt lão cáo trạng liền không giải quyết được gì.

Từ đó về sau, thiên đình đối với việc thần tiên luyến ái phần lớn yên lặng liếc mắt một cái lại liếc mắt một cái: các tiên quân tướng niệm phạm trần, động động xuân tâm, yêu thương cô nương nhân loại, đại giới trả giá mãnh liệt nhất cũng chính là thiên lôi giáng đỉnh — chẳng qua Nguyệt lão đối với người quen đặc biệt chiều cổ, cổ ý không có gì chính xác. Đương nhiên, Xà quân Bạch Hành Thư khẳng định là ngoại lệ

Nghe nói mờ mờ tiên sinh tân di thái thái (vợ bé) cực không xứng hợp, bị phụ mẫu nhà mình ham tài tham tiền đem đưa vào tân hôn, liền áp dụng bạo lực thủ đoạn chống cự, gươm cây kéo khoa tay múa chân: nếu dám bắt buộc nàng, ai cũng đừng nghĩ có ngày lành.

Nghe nói người viên ngoại đã đón bao nhiêu tân nương mặc hồng y đã kinh hách quá độ, mấy ngày nay chưa tìm được người tài năng thuyết.

Giao nhân thanh niên hỏi han tin tức, liễu mạng tính mạng cũng không cần, tìm được kinh thành, cùng người trong lòng gặp mặt một lần, càng kiên định tin tưởng tìm huynh trưởng cùng tộc xin giúp đỡ, lại vẫn là ra ngoài chưa lâu hầu như phơi nắng trên đường. May mắn hẳn ngã xuống khoảng đất cách tòa nhà Tam nương cũng không quá xa, tộc huynh dựa vào hơi thở chung quanh cứu hắn về. Mỹ thanh niên ngâm trong nước lại khôi phục dũng khí đầu tranh sau, liền khẩn cấp lôi kéo tộc huynh chạy đến chỗ Vọng Thư, gửi gắm hy vọng các tiên quân có thể bi thiên mẫu nhân*, thành toàn bọn họ đôi tiểu uyên ương này.

**Bi thiên mẫu nhân: trách trời thương dân.*

Áo lam thanh niên đến cuối cùng nước mắt rơi xuống, phù phù quỳ xuống, công bố chỉ cần có thể cứu người yêu trở về, chết cũng không tiếc nuối.

Nước mắt giống như đoạn tuyến, theo hai má, tích lại, kia một cái chớp mắt, lưu quang chợt lóe, ngưng kết thành viên châu, một viên một viên rớt xuống đất.

Này phúc nữ nam lễ hoa xuân vũ trực tiếp kinh sợ đến Vọng Thư. Tự tiến lên, cười từ mặt, cố gắng an ủi.

Hai tiên một người còn lại vậy xem thấy không thể trách, bình tĩnh như trước, tạm thời chờ hắn khóc xong.

Thừa dịp giao nhân thanh niên thu thập hạt châu đầy đất, vài người ngồi xuống hiển hành trong không khí hài hòa hảo hữu bàn bạc: cứng rắn cướp không ổn, giả chết thỏa đáng. Dù sao cho tới bây giờ giao nhân cùng nhân loại kết hôn, phần lớn ở trên đất liền định cư.

Mọi người đều là phái hành động.

Đến đêm, Xà quân ôm Vọng Thư kiên trì muốn tới xem náo nhiệt, cùng Hi Hòa ở giữa không trung tra xét tiệc thiết đãi, xác nhận sẽ không ngộ thương sau, Phượng Hoàng giờ giờ tay áo lên, bỗng dưng phòng tân nương bốc lửa, cuối cùng lửa cháy tận trời, nữ tử trong ngọn lửa thuận gió bay lên, cùng đám người Vọng Thư đối mặt, chợt biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

“Cái này xong rồi?” Vọng Thư hỏi.

Hi Hòa nhú mày, “Người còn muốn thế nào nữa?”

Tổng cảm thấy giao nhân thanh niên khóc ra nhiều bảo châu quý báu như vậy, mưu trí nghiệp dưỡng già đều dư giả, cuối cùng cũng chỉ đổi lấy Phượng Hoàng bố thí phẩy phẩy tay áo — giá trị phục vụ tiên quân quả thật đủ cao.

Nàng cũng nhíu mày, “Kết thúc công việc về nhà ngủ.”

Đêm đó đôi tiểu uyên ương cảm tạ sau, liền cao chạy xa bay.

Vọng Thư còn vụng trộm hỏi Xà quân, các nàng trên tay có hay không tơ hồng thiên định.

Hành Thư trước sau như một bình tĩnh, “Không có. Đại đa số người đều không có nhân duyên thiên định. Nếu chỉ có một đoạn tơ hồng tương liên, chỉ có hai nguyên nhân: thường cho, hoặc là trừng phạt.”

Ngày hôm nay Vọng Thư ở trong sân nhâm chán phơi hạt châu, một làn gió thơm đột nhiên đến gần. Sương khói tan hết, một nữ tử điểm lệ lóa mắt chân thành mà đến. Lông mi như liễu rủ, mắt hoa đào giống như say lại không say, đôi môi anh đào ướt át, kia thực gọi là mắt ngọc mây ngài, chung quanh rực rỡ.

Đến trước mặt Vọng Thư, nàng thậm chí quên sững sờ.

“Khó trách có thể làm con ta nhớ mãi không quên, trà không nhớ com không nghĩ, ngay cả tướng công đều liên tiếp nói tốt, quả thật là diệu nhân.”

“Vệ tiên quân, dĩ nhiên ngày sinh thần còn muốn hạ phàm, ngài đây nếu nhiều vị cao nhân biết, cũng có kinh ngạc.” Xà quân lặng yên không một tiếng động đi tới bên người Vọng Thư, nói xong cúi đầu, nhìn về phía trước nàng trong ánh mắt tràn đầy tình yêu.

“Cũng phải. Ta phải trở về. Đã nói trước, Bạch tiên quân ngươi có biết một khi động tâm, thiên hoàng lão tử đều không ngăn được. Ngươi có mấy ngàn năm tu vi, ở thiên đình coi như là tiếng lành đồn xa, làm việc tổng đường đường chính chính mới tốt.” Nói xong, mỹ nữ xoay người lên một đóa tường vân phi thăng mà đi.

Vọng Thư chia chia điểm đen trên bầu trời, “Nương Dung Nguyệt, có thể nói là mỹ nữ thứ nhất thiên giới không?”

Xà quân không có là đúng vừa xem hiểu ngay, “Hằng Nga tiên tử sống một mình. Quảng Hàn cung, rất ít ra ngoài, không cùng người lui tới, lại càng không hỏi đến thế sự, các tiểu tiên mới chưa thấy qua, thấy hồ ly thể nhưng cũng xưa như xưa vịt.”

Hằng Nga, ly hôn lão công mấy vạn năm; mà nương Dung Nguyệt cùng lão công nhà mình tình vững chắc so với kim kiên, có thể nói phu thê điển hình thiên giới, hai đôi trái lập nhau, một người rất đẹp trở nên xinh đẹp bình thường, mà một người xinh đẹp bình thường trở nên đặc biệt xinh đẹp, đủ để thuyết minh hôn nhân bất hạnh đối với một nữ nhân sẽ tạo thành ảnh hưởng sâu xa nghiêm trọng cỡ nào.

Vết xe đổ, nhất định phải rời xa.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người Xem Thượng Ta Chỗ Nào (Thượng)

“Nói đến Thanh Thương vị tộc đệ này có chút hứng thú.” Xà quân ngửa mặt đón ánh mặt trời, hai tay ôm, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại cười đến tỉnh không vạn lý.

Thanh Thương, tức là đại danh phu quân Tam nương.

Đêm qua, giao nhân mỹ nam kia ôm tình nhân, bên gạt nước mắt, bên cảm kích ân nhân, cuối cùng gần như nghẹn ngào, lại rơi hạt châu sau mới bị tộc huynh khuyên can mãi. Nhưng cô nương kia, kinh hồn một hồi, trái lại khẽ vuốt lưng tình nhân, thỉnh thoảng ôn nhu an ủi. Đôi tiểu uyên ương này, dùng một từ “Hứng thú” đủ có thể hình dung?

Chính là huynh đệ giao nhân cùng với phụ mẫu Dung Nguyệt đều mỹ mãn nhân duyên, làm Vọng Thư xúc cảnh sinh tình, phá lệ chủ động mở miệng, “Nương ta là quận chúa. Đó chàng đã biết chưa?”

Xà quân xoay người, trông mắt thâm thúy giờ phút này chỉ có thân ảnh nàng, “Không, ta không thể thông hiểu lòng người. Chuyện nhà nàng, tự nhiên ta có thù đoạn có thể tra, ta lại muốn nghe chính miệng nàng nói.”

Vọng Thư hơi suy tư, hít sâu một hơi, “Năm đó, nương ta coi trọng một tiểu y quan Thái y viện. Cuối cùng Vương phi mẫu thân ngầm đồng ý, cùng tiểu y quan bỏ trốn. Như thế là chuyện bôi nhọ thanh danh, Vương gia sau tự nhiên giận dữ, sau vài thập niên vẫn không ngừng điều tra khắp nơi nghe ngóng hành tung bọn họ.”

Xà quân không tiếng động áp sát vào, nhẹ nhàng cầm tay nàng.

“Tự ta ghi chép lại, liền thường xuyên chuyển nhà. Nương thân thể yếu đuối, cuối cùng cha mang theo chúng ta đến ngọn núi, nương một hồi yên ổn sinh sống, qua đời. Cha, còn lại hai năm trước. Nhưng cha xuất thân Thái y viện, luôn luôn chú trọng điều dưỡng, từ nhỏ dạy cho ta, không có nương cha đã rất áy náy, nhất định phải nhìn ta lớn lên xuất giá, ngày qua ngày cũng đủ an ổn dễ chịu mới có thể hoàn toàn yên tâm.” Sắc mặt nàng đột nhiên tái nhợt, ngón tay nắm chặt, “Ta lo lắng cha bị chết không minh bạch. Nhưng chỉ dựa vào chính ta, vô lực báo thù, thậm chí ngay cả chân tướng còn chưa chạm đến, liền chết. Nhưng mà, không bao lâu ta gặp Dung Nguyệt. Ta tin tưởng bởi vì có hấn, thù ta hai năm bình an.”

Vọng Thư tổng có mộng đồng dạng: một bạch y nam tử khuôn mặt mơ hồ chân thành mà đến, khẽ vuốt mặt nàng, hôn lên trán. Lúc Dung Nguyệt xuất hiện, cảm giác giống như đã từng quen biết làm nàng nghĩ lầm Dung Nguyệt là người trong mộng của nàng. Thẳng đến khi Xà quân khi tắm cố ý lộ thân mình: tóc đen rối tung, thân trên để trần, tựa vào thành bồn mỉm cười với nàng, mặt nàng đỏ đập nhanh chạy ra cửa, mới giật mình tỉnh ngộ vẫn thủ hộ nàng đúng là nam tử này.

Một hồi trầm mặc qua đi, nàng nhìn thẳng Xà quân, “Cho nên, từ lúc chàng xuất hiện, phát hiện chàng pháp lực tốt hơn Dung Nguyệt, ta liền buông tha cho hấn lựa chọn chàng... Ngay từ đầu, ta chính là có mục đích.”

Xà quân nâng ngón tay hướng Vọng Thư chỗ quai xanh lộ ra vòng cổ, “Này từ lúc nàng sinh ra, liền chưa từng rời khỏi người?”

Nàng rất nhanh nhìn khỏi mặt ngọc, “Phải. Ta sinh ra giống nương gầy yếu nhiều bệnh, khi lớn lên thân thể lại dần dần cường kiện, hấn chính là kiếp trước chàng đưa ta khỏi nội đan này — nương ngẫu nhiên không thích, đeo lâu trong ngực, tiếp cận bảo bối này, cũng có thể giảm bớt ốm đau.

“Không sai. Đưa nàng vật ấy, tổn tu vi của ta, chỉ vì duyên thọ của nàng. Nàng thân thể khúc mắc, ta cũng không chú ý.” Xà quân thăm dò gần, thờ ra một hơi phảng phất trên mặt nàng, thời tiết đầu hè, có vài tia cảm giác mát, “Cũng mặc kệ như thế nào, nguyện vọng của nàng, ta chắc chắn khuyên lực đạt thành.”

Nàng nhếch môi, cúi đầu, im lặng không nói.

Xà quân thờ dài, “Vọng Thư, Vương gia nếu thật sự là hung thủ giết phụ thân nàng, hoặc là bắt nàng trở lại kinh thành, hoặc trực tiếp giết nàng diệt khẩu.”

“Bạch Bạch, ý của chàng là, người chân chính làm chủ phía sau là người khác?”

“Chúng ta đến kinh thành lâu như vậy, Vương gia đều biết thân phận nàng, lại trầm khí án binh bất động?”

“Xác thực.” Nàng uể oải nói, “Nhưng, cứ như vậy, ta sẽ không rõ ràng. Phụ mẫu luôn luôn giảng chuyện cũ năm xưa cho ta bất đồng.”

“Lúc này còn cần bàn bạc kỹ hơn.”

“Bạch Bạch. Chàng thật là xà sao?” Nàng đột nhiên hỏi.

“Nàng không phải chính mắt nhìn qua?” Hành Thư lúc ban đầu nguyên hình chân thân, cũng thử xem nàng có ghét bỏ hấn hay không.

“Chàng ám áp.” Vọng Thư nhìn về phía tay hai người nắm chặt chẽ một chỗ, hai má nhiễm thưng một ít màu hồng.

Xà quân mấp máy môi, “Ám thân thuật. Tu hành ngàn năm dù sao cũng có chỗ tốt.” Nói xong, bốn mắt đối diện, hấn kim lòng không đậu, ngón tay còn ở cổ Vọng Thư vuốt ve vài cái.

Vọng Thư chưa từng trải qua trình độ “Ái muội” này, tự nhiên sùng sốt.

Đầu hè đúng là mùa xà động dục. Xà quân dù ôn tồn cũng không có ý gây nên — đó là bản năng đặc thù thời kì hấn tán tỉnh chút thủ đoạn, mà thôi.

Bạch Hành Thư tu hành mấy ngàn năm, đương nhiên đều thoát ly “Yêu cấp thấp” thành tiên xà.

Nguyên nhân thời tiết, hơn nữa tình nhân phía trước, hấn liều mạng ngăn chặn nội tâm xao động, chỉ dùng hành động âu yếm, biểu đạt đầy đủ tâm ý của mình, giải quyết trăm năm vì Vọng Thư thủ thân như ngọc tịch mịch, đã có chút thỏa mãn. Chỉ tiếc dụng tâm lương khổ này, Vọng Thư tuyệt đối không nghĩ đến.

Cô nương trẻ tuổi từ lời trung trở về, xấu hổ không biết nói gì, tay còn bị Xà quân nắm chặt, lại ngượng ngừng trực tiếp rút trở về. Thuận tiện, đối với chính mình không chỉ có không phản kháng thậm chí còn có chút tâm tình chờ mong, ở trong đầu tưởng tượng thật lâu khinh bỉ tình lại. Chỉ có thể phần rồi rầm này, Hành Thư đồng dạng ý thức không biết.

“Thanh Thương cùng Tam nương phụ thể đang tới cửa, thỉnh chúng ta ‘Hân hạnh’ dự tiệc.” Phượng Hoàng Hi Hòa ý ở bên cạnh khung cửa, trái nhìn một cái lại nhìn xem, “Vọng Thư không đổi xiêm y đi?”

Nàng bỏ tay ra, nhanh như chớp chạy đi.

“Xuống tay thật sớm” Hi Hòa đẩy đẩy tay áo, “Dung Nguyệt theo phụ mẫu hấn từ đó trở về, tuyệt sẽ không như trước dễ đối phó như vậy.”

“Ta biết.”

“Từ lúc ngươi thăng thiên, đã qua tam thế. Nàng đại đại chết sớm, không thể như nguyên mà trở lại luân hồi, ngươi liền thực thấy qua đi? Nay ngươi tính đi đến kết thúc, vẫn là tiếp tục duy trì như vậy? Luôn mồm hết thầy giao nàng quyết định, ngươi đang trốn tránh trách nhiệm hay sao?”

Xà quân mặt nhăn nhanh mày, quanh người đột nhiên xơ xác tiêu điều, “Hi Hòa, không liên quan đến ngươi.”

“Có thể hiểu được không thể làm người tốt.” Phượng Hoàng cười lạnh, “Ngươi cũng tự giải quyết cho tốt.” Nói xong, tay áo phất qua, biến mất không thấy.

Vọng Thư từ trong phòng đi ra, không thấy Phượng Hoàng, “Hắn đi trước sao?”

Xà quân kéo tay nàng, bước nhanh về phía cổng chính, “Mặc kệ hắn.”

Nàng nhướn mi, “Cãi nhau?”

Hành Thư mặt sa sầm, không trả lời.

“Đúng rồi,” trên mặt đất một cỗ lửa cháy, ánh lửa dần tắt đi, Phượng Hoàng bùng cầm, “Nghe tiểu tiên nói từ hạ giới đến việc chung, Nguyệt lão nay không thể đúng hạn tuần tra. Hành Thư tay ngươi thật đúng là trước sau như một trọng...”

“Mấy ngàn năm trước về điểm này bày đặt, còn tổng có một cái kết thúc. Ta chẳng qua phải đi thăm Vọng Thư, thế nhưng cho ta liên tiếp hơn ba mươi cái thiên lôi phách lại đây.” Xà quân oán hận nói.

Đây mới là khi gặp Xà quân, Dung Nguyệt nói “Hắn bị thương” nguyên nhân chân thật sao. Nàng chuẩn bị, trông mong nhìn qua nhìn lại — biểu đạt nàng trình độ nhất định lo lắng.

“Bị ta bỏ thêm vài thứ, bắn trở về hơn hai mươi cái.”

Cho nên Xà quân đã sớm vui vẻ, mà Nguyệt lão còn bị thương hừ nghi bệnh.

Nàng ánh mắt cũng vụt sáng, tổng kết lại, “Bạch Bạch, chàng mới không phải nặng tay, chàng chẳng qua ra tay chính là độc thủ (thủ đoạn âm độc), mà thôi.”

Câu này quá mức sâu sắc, cổ tình hai vị tiên quân cũng chưa dừng lại, không khỏi mỉm cười. Vốn Hành Thư cùng Hi Hòa vừa mới giương cung bạt kiếm, tất nhiên là yên lặng trừ khử không dấu vết.

“Nhưng mà, Bạch Bạch,” nàng cân nhắc, vẫn không kiếm chế tò mò, “Nguyệt lão so với chàng già hơn rất nhiều, theo lý pháp lực rất cao cường mới đúng. Vì sao lão ở thiên đình, chàng ở nhân gian, lại đều thắng không nổi chàng?”

“Khảo nghiệm thành tiên vị tất cũng chỉ giới hạn pháp lực linh lực. Có nghề chuyên tấn công. Thiên giới cũng có rượu tiên, kì tiên (tiên cò), hoa tiên vân vân, chỉ cần có thể tinh thông một môn, hơn nữa tâm tính cùng cơ duyên, liền có thể tu thành chính quả.” Phượng Hoàng thẳng người, giống như cung kính, “Chẳng hạn như Thái Thượng Lão Quân, địa vị cực tôn, cũng ham mê luyện đan. Nghĩ đến, ta sống mấy ngàn năm, gặp Lão Quân, hẳn cho tới bây giờ đều sâu mi khó kiểm*, gặp người liền nói vài câu như ‘như thế nào lại không được sao’.”

**Sâu mi khó kiểm: đăm chiêu ủ dột.*

“Vậy tính không làm việc đoàn hoàng?” Nàng nghĩ nghĩ, ý thức được chính mình nghi ngờ một trong những vị lãnh đạo trực tiếp Hành Thư cùng Hi Hòa, tương đối thấy không ổn, tự động đổi đề tài, “Kia Bạch Bạch cùng Hi Hòa chuyên làm gì?”

Xà quân bàn tay duỗi ra nắm bả vai nàng, điểm chân một chút, bay ra mây trắng, “Thời điểm không còn sớm. Chớ để Thanh Thương bọn họ chờ lâu.”

Phượng Hoàng vẫn còn ở phía sau trả lời, “Sẽ không cho ngươi chịu khi dễ. Cho dù ở thiên đình, các lão tiên quân cũng không nhất định có vài vị trên người hắn chiếm được chút tiện nghi gì.”

Xà quân thuộc loại thuần hệ công kích một quả.

Hắn sinh là bạch xà, tư chất bình thường, không thể so với Dung Nguyệt, Hi Hòa trời sinh thần thú, nhưng lại hơn người khác ở lĩnh ngộ cực cao, từng vì cùng Vọng Thư gần nhau mà quyết chí tu hành, trong ngàn năm tức thành công phi thăng. Thậm chí Hi Hòa cùng hắn làm bạn, phỏng theo phương pháp Xà quân, cũng tiến cảnh thần tốc.

Chính là hai người đạt được tiên tịch, một khắc biết được chân tướng, nếu không phải Hi Hòa gắt gao giữ chặt, Xà quân ngay tại ngoài điện Ngọc đế giữa chúng tiên trừng mắt Nguyệt lão muốn xé nát ngay tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Từ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Người Xem Thương Ta Chỗ Nào (Hạ)

Nhẹ gõ vài cái lên cửa, phu thê Tam nương Thanh Thương đang đợi cửa, dẫn ba người Vọng Thư tiến vào nhà.

Chính sảnh, đôi tiểu tình nhân giao nhân trẻ nhìn thấy ba người, “Tân nương” đứng dậy uyển chuyển bái kiến trong miệng không ngừng tạ ơn; mỹ mạo thanh niên rõ ràng quý gối xuống đất, “Đại ân đại đức suốt đời khó quên.”

Hi Hòa tiến lên nâng nam tử dậy, “Nhắc tay chi lao, không có gì nhắc đến.”

Đôi phượng ngẩng đầu, lại quý bất động như trước.

Vọng Thư đành phải đi kéo cô nương kia, hướng về phía ba người cười gượng, lại khách sáo trong lời nói — nàng không xuất lực, còn ở trong lòng Xà quân xem náo nhiệt, cô nương nhân gia một mảnh thành tâm thành ý một cái đại lễ như thế, Vọng Thư thật sự cảm thấy hổ thẹn.

Phu thê Thanh Thương thấy thế, đều nâng mỗi người lên, “Các người hai người không phải tạ ơn? Thế nào lại để cho ân công đứng.”

Phu thê này không chỉ có ăn ý, một tràng công lực cứu cánh cũng thuần thực đến cực điểm.

Phân xong chủ khách chỗ ngồi. Bữa tiệc chỉ có trà xanh, cũng không có rượu. Vọng Thư tuy rằng kinh ngạc, nhưng cũng không mở miệng hỏi, mà Hành Thư, Hi Hòa lại bộ dáng hoàn toàn dự kiến.

Mọi người cúi đầu ăn cơm, tốc chiến tốc thắng, tiệc tan sau, tụ ở đại sảnh bùng trà nói chuyện phiếm, đây mới là tiết mục trọng điểm.

Thẳng đến lúc này, Vọng Thư mới biết được tiểu uyên ương này phân biệt là “Thanh Tuyền” cùng “Nguyệt Hoàn”. Nàng còn cười thầm, tên họ thế nhưng thật gieo vần, quả thật là thiên duyên sớm định.

Nguyệt Hoàn là cô nương hoạt bát sáng sủa, trước mặt mọi người đem qua trình cùng người yêu quen biết nhau đến mền nhau nói êm tai. Thanh Tuyền ngồi bên người nàng, hai người tay nắm một chỗ, mọi người mỗi khi nhân lúc Nguyệt Hoàn hài hước kể lại mà ôm bụng cười, Thanh Tuyền liền tùy theo đỏ mặt cúi đầu, thẹn thùng không thôi.

Cũng khó trách hai người trong lúc đầu tranh lại vận mệnh, Nguyệt Hoàn muốn liều mạng tay cầm kéo, mà Thanh Tuyền lại khóc kể cầu viện, thật ứng với câu “Được người được mệnh”.

Thanh Thương bùng trà lên, “Nếu không phải có đứa nhỏ, cũng sẽ không nóng vội như thế. Thiếu chút nữa ngay cả tính mạng đều đánh mất.” Nói xong nhìn về phía Thanh Tuyền, mỉm cười.

Tuy nói triều đại dân phong không bị cản trở, nhưng cô nương trẻ tuổi chưa hôn có thai thanh danh luôn không tốt. Nguyệt Hoàn có thể không sợ không hối hận, nghĩ đến Thanh Tuyền đối với nàng thật tốt vô cùng. Vọng Thư nghĩ vậy, liếc về phía bụng tiểu cô nương, bằng phẳng như trước.

“Đệ thật đúng là lỗ mãng, rời nước biển, miễn cưỡng dưới thái dương phơi nắng, chống cự lâu như vậy, vạn nhất đứa nhỏ trong bụng bị thương, sao có thể sinh ra tốt?” Nói chuyện là Tam nương, ngữ khí bên trong còn có ý tứ trách cứ.

Chờ một chút.

“Phơi nắng dưới thái dương?” “Đứa nhỏ trong bụng bị thương?”

Vọng Thư đang uống nước, một miệng nước trà trực tiếp sặc ngay trong họng. Một hồi ho khan kịch liệt, nửa ngày không thể nói ra.

Xà quân yên lặng lấy khăn tay, sẵn sóc nàng lau khóe miệng, lại duỗi tay nhẹ nhàng đập lưng Vọng Thư.

“Đứa nhỏ trong bụng Thanh Tuyền?” Nàng run run chỉ vào giao nhân thanh niên, cũng không quản cấp bậc lễ nghĩa, trực tiếp hỏi ra miệng. Nhìn quan bốn phía, cuối cùng tầm mắt trên mặt Xà quân, nhũn mảy, vẻ mặt rõ ràng chính là đang ép cung.

Hành Thư nịnh nọt như bám vào bên tai nàng nói nhỏ. “Bộ tộc giao nhân, nam tử sinh con.”

Vọng Thư Hành Thư hai người cử chỉ thân mật, trong mắt mọi người còn lại cũng thành phong cảnh. Mọi người nhìn nhau, mỉm cười.

Tiệc trà xã giao chấm dứt, phu thê Thanh Thương ôm riêng hai hài tử đến.

Thanh Tuyền đại khái là “Mang thai”, lôi kéo Nguyệt Hoàn, hướng tộc huynh và tẩu tử hỏi thăm cách sinh nở và nuôi dưỡng.

Vọng Thư chớp chớp lông mi, “Cũng vẫn chưa hỏi qua, nhị vị tiểu công tử tên là gì.”

Tam nương cười đáp, “Đại Ngư nhi, Tiểu Ngư nhi.”

Vọng Thư chỉ phải ho một tiếng, “Đặt tên tục tiện chút, dễ nuôi.”

“Đâu phải.” Phụ thân đứa nhỏ đem Tiểu Ngư nhí ôm vào trong ngực, lắc lư. Tiểu từ kia vẫy vẫy đuôi cá màu lam, bắn lên vài bọt nước, cười khanh khách ra tiếng.

“Còn không biết nam nữ, tên tùy tiện gọi là tốt rồi.”

Vọng Thư lại một lần nữa trải qua đứng hình.

“Chúng ta mua sân cách vách,” Nguyệt Hoàn lôi kéo Thanh Tuyền, một bộ không che không dấu hào phóng kính cần, “Sau này cùng ân nhân thành hàng xóm, nếu chúng ta có chỗ nào hữu dụng, cứ việc mở miệng.”

Vọng Thư gật đầu, tâm nói chính mình trong nhà có hai thần tiên, có chỗ nào dùng đến phu thê bọn họ — trừ bỏ tiền tài cũng không thể nghĩ đến được cái gì.

Nói đến phu thê, nàng bỗng nhiên nói, “Viên ngoại bên kia phòng chừng nghĩ đến việc này rất quý dị, tổng muốn tra xét một phen mới dám hành động. Nhưng, các người hộ tịch làm sao bây giờ? Đứa nhỏ,” nàng chia chia đôi viên cầu cùng trong bụng Thanh Tuyền, “Tổng không thể không có hộ khẩu.”

“Việc này không cần lo lắng.” Thanh Thương còn đang đùa bảo bố nhà mình, “Buổi sáng liền nhờ người hương Bộ hộ bên kia tặng một hộp châu. Giờ chắc đã hết thầy thông qua.”

— Tiền có thể sử dụng thôi ma. Nước mắt giao nhân đó là “Tài bảo”, một nguồn bất tận.

Nàng thảm than một tiếng chính mình hồ đồ: như thế nào có thể quên việc này.

Về nhà, Vọng Thư vẫn về mặt uể oải. Hôm nay nàng quả thật bị kích thích không nhẹ.

Cứng nhắc sửa sang lại, rửa mặt, cời đồ, trên giường.

Một khắc trôi qua, Xà quân mặc trung y trắng vào cửa, nằm xuống đệm chăn trải bên giường. Dương tay một trận gió, tắt ngọn nến.

Ánh trăng từ khe cửa sổ lọt vào chiếu trong phòng, ngẫu nhiên có gió nhẹ thổi vào, lập tức một mảnh an bình.

Xà quân đánh võ trầm mặc, “Vọng Thư, nàng cái gì cũng không muốn hỏi sao?” Trong âm thanh ần ần hàm chứa vài phần ý cười.

“Muốn.” Nàng xoay người, “Thần tiên đúng là không gì không biết nha. Thứ nhất, chàng vì cái gì chỉ mặc đồ trắng?”

“Ta là bạch xà. Biến ra sắc màu khác, ta ngại phiền toái. Nhưng mà, Vọng Thư thích màu nào?”

“... Như vậy liền tốt.”

“Vậy nói thêm về tập tục của bộ tộc giao nhân như thế nào?”

“Ừ.”

Kỳ thực biết tình sự Thanh Tuyền cùng Nguyệt Hoàn, tập tục giao nhân cũng tự nhiên mà sáng tỏ.

Nói, Nguyệt Hoàn cô nương xuất thân từ nhà dân thường, phụ mẫu thấy nàng ngày thường tướng mạo rất tốt, liền động tâm từ muốn mượn nữ nhi kiến tiền, hứa cho mõ bò viên ngoại đại gia làm thiếp thất.

Tiểu cô nương là người thông minh, sớm đã nhận rõ phụ mẫu lái nặng vô tình, ngại hiếu đạo, cũng không trở mặt phảng kháng, bình thường chỉ hay ra bờ biển ngắm mặt trời mọc mặt trời lặn giải quyết phiền muộn trong lòng.

Vào một ngày, cô nương ở trên bờ biển ngồi một mình, ánh trăng dâng lên, chiếu lên mặt biển, lưu quang uyển chuyển theo sóng.

Nương nàng thấy nàng chưa về, đi ra ngoài tìm nàng, xa xa nhìn thân ảnh Nguyệt Hoàn, lập tức yên tâm, xoay người trở về.

Nguyệt Hoàn thấy thân ảnh mẫu thân chưa tiến lên, sau nàng chẳng quan tâm, cảm thấy một mảnh thê lương, lập tức liền rơi lệ.

Nàng cúi đầu, không đề phòng bỗng nhiên có một bóng đen che xuống, một giọng nói trong trẻo vang bên tai, “Ngươi vì cái gì khóc?”

Nàng ngẩng đầu, quay lưng về ánh trăng, dung mạo đối phương nhìn không rõ ràng, chỉ cảm thấy “Hắn” ngũ quan hình dáng rõ ràng, đôi mắt nhưng lại như ánh sáng ngọc lấp lánh chói.

Đối phương ngồi bên cạnh nàng, quay đầu nhìn chằm chằm nàng, nửa người dưới đuôi cá màu lam ba ba vỗ vỗ thân dưới, “Ngươi có chuyện thương tâm không ngại nói cùng ta? Dù sao... Ta cũng không có chuyện gì làm.”

Phản ứng của nàng đầu tiên là gặp truyền thuyết nhân ngư.

Cho dù xa lạ, cho dù “Không phải người”, nhưng đối phương ôn hòa thân thiết lại có năng cảm giác tín nhiệm thân thiết chưa từng có.

Phát tiết một cổ oán niệm xong, cả người cũng thoải mái rất nhiều.

Ngày hôm sau thái dương khuất núi, nàng ôm tâm tình thử xem xem lại đi về phía bãi biển. Xa xa liền nhìn thấy đối phương đang ngồi dưới tàng cây chờ nàng, thấy nàng lại đây, còn lắc lắc đuôi cá, chào đón nàng.

Cái chính gọi là duyên ái bắt đầu. Trong một tháng, hai người hàng đêm gặp gỡ, cảm tình liền tăng vọt.

Rốt cục một ngày nào đó, “Hắn” cái kia trở về biển, về mặt nghiêm túc, “Tộc của ta sau khi trưởng thành có thể tự do lựa chọn giới tính, Nguyệt Hoàn, ta muốn làm nam nhân. Vì nàng.”

Cô nương đã sớm nghe nói phong tục tập quán giao nhân, giờ phút này chủ mong đối phương một vùng bằng phẳng trước ngực, mạnh mẽ gập đầu.

“Hắn” đồng tử màu lam đón ánh trắng sóng nước trong veo, khoe miệng gần như kéo ra biên, “Nàng chờ ta.”

Trong lúc đó Thanh Tuyền dần dần chuyển hóa như thế nào, cụ thể Nguyệt Hoàn cô nương bỏ bớt không giăng.

Nhưng thật ra bộ phận máu chốt, người ta hết sức thống khoái thừa nhận: Thanh Tuyền hoàn toàn tiến hóa thành nam nhân sau, hai người liền cũi khô bóc lừa “Đã chiến”, dừng cảm nếm thử. Thân mật sau, tự nhiên muốn thân thiết hơn mật, không bao lâu, Thanh Tuyền xấu hổ cùng nàng nói, bọn họ có đứa nhỏ.

Một câu phổ cập khoa học, giao nhân mang thai phương thức giống cá ngựa.

Sau khi thụ tinh trứng hình thành, “Ba ba” giao nhân dùng bộ vị đặc thù nhập vào trong bụng mình. Tiểu sinh mệnh ngay trong thân thể phụ thân chậm rãi trưởng thành, sáu tháng mang thai, đủ tháng liền phá bọc, chui ra.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang, Nguyệt Hoàn cô nương vẫn bị cha mẹ ép trời đưa vào cổ kiệu, thẳng đến trong phủ mỡ bò viên ngoại mới cỡi trời.

Có tướng công đưa nhỏ nữ nhân nhất định anh dũng không sợ, tìm cơ hội đoạt cây kéo ngay tại lúc “Động phòng” trình diễn “Toàn vũ hành” (Bạo lực không khuất phục). Hạ nhân trong phủ viên ngoại lại sợ hãi lão gia lại sợ làm thương tân di nương, tóm lại nháo đến hỗn loạn, cũng có thể nhìn ra Nguyệt Hoàn làm như thế nào.

Bên này Thanh Tuyền từ trên biển lên, tìm không thấy người trong lòng bắt đầu hoảng hốt, trái hỏi phải hỏi mới biết được Nguyệt Hoàn chịu bị người cường bức lập gia đình, nước mắt ngậm ngùi quyết tuyệt lên bờ, vội vàng đi tìm tộc huynh cùng cưới con người là Thanh Thương cứu binh, Thanh Tuyền nóng lòng như lửa đốt tìm tòi trong lúc đó còn kém phát sinh thám án một xác hai mạng.

Đương nhiên, kết quả cuối cùng vẫn là giai đại vui mừng. Quá trình khúc chiết toàn là vì làm cho bọn họ tiểu phu thê càng thêm quý trọng cuộc sống hạnh phúc bình an không dễ giành được.

Chuyện xưa nói xong. Xà quân còn cố ý ý vị thâm trường hỏi một câu, “Vọng Thư có hứng thú đi đỡ đê không?”

Một gói đầu ném lên mặt Xà quân, còn có một câu rầu rĩ, “Không đi.”

Cách một lúc lâu sau, “Bạch Bạch. Ta vẫn muốn hỏi chàng cùng Nguyệt lão đã xảy ra chuyện gì.”

Xà quân thản nhiên cười, “Nhìn không được? Kỳ thật rất đơn giản. Nữ nhi Nguyệt lão phạm sai, bị phạt xuống hạ giới làm người, nếm khổ cực nhân gian vừa trở về thiên đình. Bởi vì nàng mấy đời trước trước mặt Diêm Quân tuyên thệ quá nặng, trừ người nọ bên ngoài nhục không yêu người khác, Nguyệt lão liền đem nữ nhi nhà mình cùng nàng đất tơ hồng.”

“Vì cái gì?” Lại phi tiếp một gói đầu, “Ai kêu chàng tự dung thêm cái nút.”

Xà quân một tay ôm gói đầu, “Bởi vì vị tiên tử cùng một vị tiên quân có tư tình. Đây ở thiên đình thật không có gì.”

— nói thiên đình cũng coi trọng tình yêu cùng tự do hôn nhân. Thái giám cùng cung nữ trong hoàng cung dưới nhân gian đều có thể ăn đúng đồ ăn, nhóm thần tiên tu hành mấy ngàn năm, không đến mức ngay cả thái giám so ra đều kém.

Hắn sờ sờ cằm của mình, “Nhưng là lén trộm tình lang thì là chuyện Vương Mẫu nương nương. Đây tự nhiên phải phạt. Về phần cùng nàng làm mai, là chủ ý vị tiên quân kia: khi đó nàng thân là nam nhi, lại có người trong lòng, tự nhiên sẽ không khó xử vị tiên tử hạ phạm làm người này.”

“Khi đó, là ta cùng chàng đang ở cùng một chỗ sao?”

“Không sai, khi đó ta vừa mới tu thành hình người không lâu. Nhưng nàng bởi vì ta cự tuyệt hôn sự với vị tiên tử chuyển thế kia: chính ta là đoạn tay áo, lại tìm được người trong lòng, không nghĩ đến hại cả đời cô nương.”

“Của ta làm người coi như thế thôi.”

“Há lại chẳng.” Xà quân lặng yên không một tiếng động tới bên người nàng, đem gối đầu phóng, “Trong chốc lát nếu nghe được tức giận, có thể tiếp tục ném.”

Hắn xuống giường, đi thông thả tới gần cửa sổ, “Vị tiên tử này đành phải luân hồi một lần nữa. Nguyệt lão cùng vị tiên quân kia tự nhiên đem việc này ghi tạc trên người ta. Vẫn còn một trả thù, ta ngăn trở nhân duyên người ta, lý nên làm cho ta cũng trải qua khúc mắc chút. Vì thế tiếp theo, nàng thành nữ tử, Nguyệt lão liền đem nàng cùng Hi Hòa còn chưa phi thăng làm một đôi.”

Nàng hưng trí bừng bừng, ghé vào trên giường, một tay chống cằm. Đây chuyện xưa có thể so sánh bằng kịch nam trong quán còn khúc chiết thú vị. Cho dù nói chuyện cũ của chính mình.

“Đây vốn cũng vô phương. Hi Hòa lập chí phi thăng thành tiên, cũng không lưu tâm việc này. Vào tiên tịch, tơ hồng liền không có tác dụng. Ta nghĩ cùng nàng sớm chiều gần nhau, cầu Hi Hòa hỏi qua Nguyệt lão thăng tiên sau có ngại tình duyên hay không, lúc ấy lão nhân trả lời nếu muốn tình nhân kết giao, tu tiên là đường duy nhất.”

“Khi đó ta nào biết rằng, ở bên cạnh nàng tu tiên, sẽ cướp linh khí của nàng, nàng vốn là phạm là nhân, ta cùng Hi Hòa tu thành chính quả lên thiên đình, chừng quân tiên tịch tiên quân nghe xong mục đích ta tu tiên, thần sắc quái dị khuyên ta tức khắc hạ giới. Ta mọi cách truy vấn mới biết được, ta đoạt linh lực của nàng, thời khắc ta phi thăng thành tiên đó, đó là lúc nàng hương tiêu ngọc vẫn.” Xà quan đứng trong bóng đêm, nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng rõ ràng cảm nhận được âm thanh của hắn đã run rẩy.

“Linh lực trong linh hồn nàng bị hao tổn nặng, ta đợi đến khi nàng chuyển thế, đã là ngàn năm sau.”

— sau từ đó, trong lúc chờ đợi đằng đằng, Bạch Hành Thư chỉ có thể gặp nhau trong chốc lát: ngàn năm tịch liêu cùng nhiều nhất hai mươi năm vui sướng, như thế mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Khinh Thương Bất Hạ Hỏa Tuyến

Nguyệt lão vẫn chưa nói dối. Nếu muốn cùng Vọng Thư cùng nhau thật lâu, Bạch Hành Thư quả thật chỉ có một đường tu tiên.

Hắn chính là giấu diếm, có khi, giấu diếm so với lừa gạt tính chất càng ác liệt, hậu quả càng nghiêm trọng.

Đạo lý này Vọng Thư có thể hiểu được.

Nương trước khi đi đã nói bên tai. Năm đó, nàng cầm bàn tay nhỏ bé của Vọng Thư, liều mạng chút khí lực cuối cùng, đem thân thể nói ra, đột ngột qua đời.

Nàng lấy lại tinh thần, quơ quơ tay hướng Xà quân, lại vỗ vỗ đệm chân bên cạnh, “Bạch Bạch, đến.”

Lời còn chưa dứt, một bóng hình xinh đẹp màu trắng nhẹ nhàng tới bên cạnh nàng. (Thảo: góm Thư ca cũng tranh thủ ghê.)

Dịch thân, ôm gối đầu, chớp mắt chờ Xà quân lại mở miệng.

Hành Thư ngồi bên góc giường, nghiêng nửa người, “Nguyệt lão lại không biết nàng hướng Diêm Quân hứa nguyện kiếp sau chết trẻ, chính là tính kế ta một hồi, hậu quả lại ngoài hần sở liệu.”

Trên trời một ngày, dưới đất cũng một ngày.

Một ngàn năm, vô luận ở thiên đình, địa phủ, hay là nhân gian, đều là hơi thở một ngàn năm.

Hành Thư* vì thời cơ trả thù mà hành động, đã nhận thức mục tiêu mà ngày qua ngày năm qua năm chờ đợi.

**Theo bản cv và bản raw đều là Vọng Thư, nhưng mình nghĩ là Hành Thư thì đúng hơn.*

Đầu ngón tay Xà quân lướt qua mái tóc đen như mực, “Vọng Thư, Nguyệt lão pháp lực hữu hạn, mặc dù cố ý đối địch với ta, ta cũng không để trong lòng. Chân chính...”

Nàng chỉ chỉ chính mình, “Chàng nói nguyên nhân ta đoán mệnh?”

Hành Thư chậm rãi gật đầu, “Nếu ta vẫn làm yêu, cùng nàng làm bạn, thời khắc đoạt linh lực của nàng, tổn hại mạng nàng, mà sau khi thành tiên, có pháp thuật cùng tiên khí đưa nàng duyên thọ (kéo dài tuổi thọ). Chỉ tiếc hiệu lực thủy chung hữu hạn.”

Dưới ánh trăng, vẻ mặt hần đau thương gần như xuyên thấu, Vọng Thư thoải mái kéo lại, chủ động vỗ nhẹ mu bàn tay Xà quân, “Sinh tử có mệnh, cũng không làm gì được.”

Hành Thư miễn cưỡng cười, thuận thế giữ chặt tay nàng, nhẹ nhàng vuốt, không chịu buông ra.

— đậu hũ chính mình đưa lên cửa, há lại không ăn?

Vọng Thư nháy mắt mếu máo, mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Ta mấy đời trước đến tột cùng hứa tâm nguyện nào?”

“Nàng yêu thương một người, thế nhất định phải gả cho hắn một lần, lại dùng tuổi thọ trả giá, thỉnh cầu Diêm Quân cho nàng mỗi lần chuyển thế đều có thể gặp được hắn.” Từ âm thanh đến vẻ mặt đều ôn nhu, “Nàng qua các thế tích đức làm việc thiện, phẩm hạnh câu giai, thành tâm kì nguyện, Diêm Quân cũng đáp ứng. Hơn nữa, người này nàng cũng nhận thức.”

Vọng Thư kém chút nữa lập tức từ trên giường nhảy xuống, chân trần nhảy lên, lớn tiếng hô, “Hi Hòa!”

Tiếng Phượng Hoàng trong trẻo ngoài cửa rất phối hợp vang lên, “Các người cãi nhau?”

“Hi Hòa, không có việc gì. Người sớm đi nghỉ tạm.” Hành Thư nói xong, xoay người, đem chăn bọc lại Vọng Thư chỉ mặc trung y ôm lại, lại ôm nàng đến bên giường.

Vọng Thư nằm thành hình chữ đại (大), thờ dốc sau một lúc lâu, nghĩ khi có chút cảm khái, “Ta lúc trước thương thức thật đúng đủ kém”

Năm đó đại chiến với Ma giới, Hi Hòa bị trọng thương, vô ý ngã xuống hạ giới — lấy “Tur thế oai hùng” ném tới hậu viện Vọng Thư.

Nàng thế đó vừa vặn vẫn là vị đại phu, y giả tâm phụ mẫu (bác sỹ như từ mẫu), tự nhiên bụng lâm dạ chịu chữa thương cho vị mỹ nhân tiên quân từ trên trời giáng xuống này.

Lại nói Phượng Hoàng sa sút, khí độ dung mạo cách nói năng cử chỉ mọi thứ khẳng định đều so với đa số phẩm nhân cường hơn nhiều.

Vọng Thư là ân nhân, cũng không có ngoại lệ, xuân tâm nảy mầm, âm thầm thề, từ nay về sau si mê một mảnh toàn giao phó cho Phượng Hoàng tiên quân giờ tay nhắc chân mị lực bắn ra bốn phía này.

Đáng tiếc cuối cùng vì thương thế quá nặng, không thể lành lại, Phượng Hoàng rõ ràng quyết đoán, một cỗ lửa tận trời đem chính mình thiêu thành bụi đất, mà chân thân tự nhiên cũng niết bàn phi thăng.

Chính là trải qua niết bàn, hồn phách hoàn hảo không tổn hao gì, thân trạng trở nên cường thịnh, nhưng đã đánh mất trí nhớ kiếp trước, pháp thuật chú văn liền càng nhớ không ra.

Phụ mẫu Phượng Hoàng chỉ phải đem bảo bối nhi tử tha về phủ (kỳ thật là sơn động) giáo dưỡng, dạy từ lúc tập bay, vì thế lúc Hi Hòa rơi xuống biển, Bạch Hành Thư cứu.

Hi Hòa chấp nhất tự mình cất cánh tốn mấy trăm năm, sau lại gặp Xà quân, hảo hảo nói chuyện cùng hắn — y theo phong cách hành sự của Xà quân, nói không dễ nghe chút là hoàn toàn không lưu mặt mũi, cho nên mặc dù thần thông như Diêm Quân, cũng không có cách nào an bày một hồi Vọng Thư cùng Hi Hòa gặp gỡ “Nhất định trúng mục tiêu”.

Vọng Thư sinh ái mộ Phượng Hoàng, cùng Diêm Quân hiệp thương hài hòa, cam nguyện mấy trăm năm hai thế làm nam nhân để biểu hiện chính mình đối với Hi Hòa không thay đổi, trung trinh như một.

Ai có thể ngờ được, chính là hai thế làm nam nhân lại rước lấy Bạch Hành Thư không làm rối loạn nhưng chém không đứt mấy đời tình duyên.

Sử dụng lời nói trong ngôn tình là dùng khuôn sáo cũ để một câu tổng kết: Bạch Hành thư trộm trứng gà cùng Vọng Thư đuổi gà mái gặp nhau một khắc kia, vận mệnh liền bắt đầu lạng lã xoay tròn.

“Đúng rồi, hai thế ta làm nam nhân đối với chàng như thế nào?”

“Nàng nói đi?” Gió nhẹ thổi qua bên tai, nàng biết hắn đến quá gần, “Mặc dù nàng hóa thành nam nhân, cũng kiên định vẫn thích nam nhân. Cho nên, vô luận nàng là bộ dáng gì đi nữa, tâm ý của ta lại sẽ không thay đổi.”

Tuy rằng Xà quân hai câu ẩn ẩn hàm ý gì nàng không thể suy nghĩ cẩn thận lúc ấy, nhưng từ đêm đó, Bạch Hành Thư không cần xuống giường ngủ sàn.

Sáng sớm, ba người cùng một chỗ ăn điểm tâm.

Vọng Thư đánh giá từ trên xuống dưới tỉ mỉ Hi Hòa vài lần, âm thầm than nhẹ một tiếng, “Ta suy nghĩ lúc ấy nhất định gặp quá ít nam nhân tốt.”

Phượng Hoàng trái nhìn phải trông, không thấy nói ra ngoài, cau mày, tiếp tục vui đầu ăn cơm.

Tiếng Xà quân bình tĩnh như trước, “Hi Hòa không biết.”

Phượng Hoàng lập tức ngẩng đầu, “Ôi chao?”

“Hi Hòa người tò mò lung tung, cẩn thận Bạch Bạch cắn người.”

Xà quân cho tới bây giờ vì bằng hữu giúp không tiếc cả mạng sống, vì người yêu xuyên bằng hữu hai đao*. Thấy Vọng Thư nói vậy, còn rất phớt lờ nhếch miệng, lộ ra răng trắng — cư nhiên còn vừa vặn hợp với nụ cười thần nhiên xinh đẹp.

**Nguyên văn là ‘vì bằng hữu lưỡng lặc sấp đao, vì ái nhân sấp bằng hữu lưỡng đao’ (为朋友两肋插刀, 为爱人插朋友两刀) : vì bằng hữu có thể giúp không tiếc cả mạng sống, vì người yêu mà không ngại cho bằng hữu hai đao.*

Buổi sáng tiễn bước hai nam bệnh nhân thêm nhỏ dãi sắc đẹp nữ đại phu đơn độc, ba người đang tính giữa trưa ăn chút gì, Tam nương vội vàng tới cửa, “Thanh Tuyền cùng Nguyệt Hoàn ảm ỉ không thể ngăn được. Phu quân đều khuyên không được.”

Một tổ ba người cứu binh “Khởi giá xuất cung”.

Nơi ở của Thanh Tuyền kỳ thật ngay cách vách nhà Tam nương.

Vừa vào sân, chợt nghe tiếng Thanh Tuyền ghen ngào, “Nàng ghét bỏ ta có phải hay không.”

Vọng Thư thân thể lúc ấy liền tiêu hơn phân nửa.

“Miệng người ngoài không nói, nhưng một thân toàn mùi tanh sao lại không thể làm cho nàng ngại.” Ủ ê hai tiếng, hai hạt minh châu tròn nhanh như chớp theo vạt áo Thanh Tuyền lăn xuống, “Hoài đứa nhỏ, ngay cả người đều sưng lên, ta cũng không nghĩ... Nhưng nàng một chút cũng không giấu diếm nhìn nam nhân khác.”

Hi Hòa xoay người, rời khỏi sân.

“Ta sao lại vô tình vô nghĩa như vậy, mặc kệ bỏ lại phụ tử chàng?! Người nợ là biểu huynh của ta!” Nguyệt Hoàn thẳng người, chém đinh chặt sắt, trong lời nói có khí phách.

Hiểu lầm lập tức giải trừ, tiểu phu thể nhiệt liệt ôm cùng một chỗ, còn quần chúng vây xem hai mặt nhìn nhau, không nói chuyện.

Nói đến, câu này của Nguyệt Hoàn giống như đất bằng chợt nổi sấm sét, sợ tới mức Vọng Thư níu chặt cổ tay áo Xà quân không buông, một lát sau, mới đề thấp âm thanh nói, “Bạch Bạch, không ăn cơm, chúng ta về nhà.”

Nửa đường, Vọng Thư bỗng nhiên quay đầu, vẻ mặt chân thành, “Bạch Bạch, ta sẽ không mặc kệ bỏ chàng lại.”

Xà quân cười yếu ớt. Hi Hòa trở mắt.

Vọng Thư lắc lắc đầu, “Lời nói ra quả thật rất hiệu quả, quả nhiên thật làm người ta khác thường.”

Kết quả thôi, chính là giữa trưa cùng buổi tối, Hành Thư phá lệ nấu ăn. Đồ ăn mùi vị mặc kệ để sang một bên, nên cực tán thưởng phần tâm ý cam nguyện làm trâu làm ngựa này.

Hành Thư cùng Hi Hòa hạ giới, lấy chiêu bài đi thăm người thân, cũng không có khả năng rời xa công vụ từ thiên đình hoàn toàn.

Ban đêm, có tiểu tiên mang theo làn gió thơm, chuyên môn bài phòng, cung kính thành lễ, lại phẩy tay áo một cái, mấy xấp công văn rõ ràng xuất hiện.

Hành Thư cùng Hi Hòa không hẹn mà gặp sắc mặt đột nhiên biến, gọi một cái là mặt khó coi.

Bởi vậy đã nhiều ngày, hai vị tiên quân cũng thường xuyên cù vùi đầu vào “Làm việc bù”, tập trung tinh lực đối phó với “Núi văn kiện” trước mặt.

Ngày hôm sau ánh mặt trời sáng rực. Vọng Thư ở trong sân phơi quần áo. Thình lình dưới chân bỗng nhèn hiện ra một cục lông thuần trắng.

Dung Nguyệt vào cửa tắt phải qua cửa Hành Thư, Xà quân giơ tay, thân là tình địch Dung Nguyệt liền chỉ có thể dùng hình dạng này xuất hiện trước mặt nàng.

Chân trước tiểu hồ ly cẩn thận chọc chọc mắt cá chân nàng, mắt to vụt sáng, “Vọng Thư.”

Vọng Thư nhớ lại phụ mẫu Dung Nguyệt không mời mà đến từ trước tới nay đều là đường đường tiên quân nổi tiếng trên thiên giới, tính ra tiểu hồ ly sớm hay muộn cũng phải ăn bát cơm “Thiên giới nhân viên công vụ” này, không bằng rõ ràng dùng liều thuốc mạnh, làm cho hắn chết “Tạp niệm” trở về chuyên tâm tu luyện thành tiên — cái chính là làm người phải phúc hậu, sớm chết sớm siêu sinh.

Nàng chuẩn bị những lời này, liễu mạng nhớ lại Lý Nhị tỷ nhà đồ tể giết heo cầm đao truy đánh phu quân nhà mình tư thái phi thường dũng mãnh: mặt mày vụn vặt, răng cắn chặt hàm, ngón tay chỉ thẳng tiểu hồ ly dưới chân, giận dữ đi “Người cút cho ta!”

Dung Nguyệt sững sốt. Mắt to ngập nước, tức khắc sẽ chảy xuống dưới.

Vọng Thư lập tức không tiền đồ thực hối hận.

Vốn tiểu hồ ly vênh cái đuôi lên lại rũ xuống dưới, quán chặt bốn chân, lẩn tại chỗ một vòng, đứng lên, ngẩng đầu, hai tai phe phẩy, âm thanh rõ ràng còn khê run, “Ta lẩn xong rồi.”

Vọng Thư áy náy muốn chết, ôm tiểu hồ ly gắt gao trong ngực, một tiếng cũng không dừng khí.

Hồ ly hiển nhiên không muốn truy cứu nguyên nhân Vọng Thư bỗng nhiên ác ngữ, ở trong lòng nàng cọ cọ, nhanh chóng đổi đề tài, “Vọng Thư, ta trở về thiên giới mới biết được địa vị giá trị của Bạch Hành Thư,” Hắc không dấu ướ oải, “Chỉ sợ ngay cả phụ mẫu cũng không phải đối thủ của hắc.”

Xà quân mấy ngàn năm sợ người yêu bị người khi dễ, lúc nào cũng lo lắng có người hoành đao đoạt ái, một lòng một dạ tu luyện khả năng công kích, thần tiên bình thường khó có thể thấy ngoài bóng lưng.

“Ta muốn chuyên tâm tu hành. Tu tiên không thể tiếp tục ở cạnh nàng, nếu không sẽ hấp thụ linh lực của nàng. Nhưng,” tiểu hồ ly dùng trán đẩy cằm nàng, rụt rè hỏi, “Nếu là ta gặp nàng, có thể thường xuyên đến thăm nàng sao?”

Lòng của nàng mềm đi một nửa, nhu nhu đầu Dung Nguyệt, “Đương nhiên. Ta hiện tại muốn ra ngoài mua chút đồ, Dung Nguyệt đi với ta sao?”

Tiểu hồ ly trong thời gian ngắn pháp thuật bị phong ấn, không biến thành người, biến hình nho nhỏ có thể dễ dàng.

Vì thế Vọng Thư ra ngoài, phía sau là một con chó nhỏ thuần trắng. Nàng đi chỗ nào, nó phe phẩy cái đuôi tới chỗ đó.

Chọn mua xong, hết thảy thuận lợi, nửa đường về nhà, bỗng nhiên từ trong ngõ nhỏ nhảy ra một con chó đen, dùng cái mũi ngửi, bắt đầu chạy quanh Dung Nguyệt, liên tiếp hiến ân cần. Tiểu hồ ly tự nhiên nổi giận, không biết dùng phép thuật gì, con chó đen hai vai rụt lại, quay đầu nhanh như chớp chạy đi.

Đến sân nhà mình, Dung Nguyệt bắt đầu không được tự nhiên, vòng quanh chân tường đại thụ cọ hồi lâu, thấy Hi Hòa từ trong phòng liền chạy vội về tây sương phòng. Chỉ thấy qua cửa sổ hồ hòa sắc trắng xanh hiện lên, lại nhanh chóng yên lặng.

Tiểu hồ ly chạy ra khỏi phòng, trực tiếp nhảy vào chậu nước, sau một lúc lâu mới đi ra, giọt nước chảy xuống, híp mắt, dưới ánh mắt trời phơi nắng.

Bạch Hành Thư cách đó không xa đang xử lý công văn, nhìn thấy tiểu hồ ly đáng thương hề hề, lập tức động vài phần trắc ẩn, niệm chú, giờ tay, một hồi bạch quang chói mắt qua, thân bạch y khuyh quốc khuyh thành Dung Nguyệt ý thức được mình khôi phục hình người, chuyện thứ nhất làm là vất vất mái tóc dài, dưới đất tự nhiên hiện ra nhiều giọt nước.

Hành Thư ôm sách lại nhẹ nhàng trả lời, ôn nhu một câu, “Vọng Thư, làm phiền tìm chút dược cho Hoa công tử.”

Vọng Thư chớp mi khó hiểu.

Tiểu hồ ly chủ động vén cổ tay áo, chỉ thấy trên cánh tay trắng nõn hiện một mảnh đỏ lấm tấm.

Nàng nắm lấy cổ tay hắc, cẩn thận xem xét nửa ngày, “Đây là bị thế nào?”

Dung Nguyệt hé miệng, dường như khó trả lời, “Bởi vì con chó kia.”

Vọng Thư một bộ vẻ mặt khó tin, “Ta tận mắt nhìn thấy, nó cũng không cắn người.”

Dung Nguyệt mặt đỏ như tôm luộc chín, “Cắn ta cũng không phải nó.”

“Dung Nguyệt, thoát nhìn như là côn trùng... Chẳng lẽ là bọ chó?”

Tiểu hồ ly cúi đầu, đã muốn ngượng ngùng không nói ra lời.

“Dung Nguyệt, hồ hòa vừa nãy, không phải vì người vừa mới đốt bọ chó đi?”

“... Vọng Thư, thực sự rất ngứa, nếu chỉ trên cây cọ cọ, lại đau...”

Vọng Thư chỉ phải nhẹ giọng an ủi vài câu, xoay người trở lại tiền đường tìm dược, lại đi vòng vèo, tự tay đưa cho Dung Nguyệt.

Tiểu hồ ly đỏ mặt, yên lặng đi sương phòng bôi thuốc.

Xà quân lại cảm công văn từ trong thư phòng đi ra, kia vẻ mặt rõ ràng là cực lực nhịn cười. Trong tay Hi Hòa cũng cầm một xấp giấy, cười đã đến độ không nâng nổi đầu.

Vọng Thư liếc bọn họ một cái, “Quả thật xem diễn không cần tiền.”

Xà quân thu lại tươi cười, “Kỳ thật, ta cũng muốn giống hần bị nàng ôm vào trong ngực nặn đến nặn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Khinh Thương Bất Hạ Hỏa Tuyến (2)

Tiểu hồ ly hình người hiển nhiên không còn bọ chó bám trên người.

Mà lúc này Dung Nguyệt vừa xuất hiện trong tầm mắt Vọng Thư, trừ bỏ tràn ngập tưởng niệm cùng ủy khuất, nàng cũng không thấy cái gì dị thường.

Tiểu bọ chó hút máu chắc bắt nguồn từ chỗ nhỏ kia, con chó đen ôm tâm tình không an phận đối với Dung Nguyệt mới là đầu sỏ gây nên.

Bởi vì vội vàng đội qua nước lạnh, dưới kích thích dữ dội, Dung Nguyệt xuống bếp phụ không ngừng sụt sịt mũi, thỉnh thoảng liếc mạng hấp khí.

Vọng Thư nấu ăn, việc trước việc sau, còn không quên vỗ vỗ bả vai tiểu hồ ly, “Không thể bởi vì ‘bổ sung’ bọ chó cho nhau cho người, liền không nên lấy ‘mạng chó’ của nó hoàn lại.”

Hần tuy rằng bĩu môi, vẫn gật đầu thuận theo.

Chẳng qua lúc thái rau tiểu hồ ly hiếm khi oán giận nói, “Vì cái gì bọn họ có thể ngồi mát ăn bát vàng? Vọng Thư nàng không cần làm này nọ.”

Nàng cảm chào, nhếch miệng cười, “Hôm nay khó có được vài phần hưng trí. Nói sau, Hành Thư Hi Hòa có công giữ nhà hộ viện, ngẫu nhiên khao một chút cũng phải.”

Dung Nguyệt nghe vậy, ngầm để trong lòng, tự tay làm cho chính mình gà hầm gia vị sau, hai người bụng đồ ăn đến tiền thính, chuẩn bị tiệc rượu.

Hành Thư vào nhà, thấy bàn đầy thức ăn phong phú, hi thượng đuôi lông mày (vui mừng trên chân mày).

Bốn người, hai vị tinh nhân kiếp trước lúc này vẫn như cũ là tình địch, mục tiêu nữ thanh niên một quả, cùng với một Phụng Hoàng phía trung lập, loại đội hình này muốn đem rượu say loạn căn bản là “Nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành”, y theo lời thánh nhân dạy bảo rõ ràng là lúc ăn không nói chuyện, mọi người cúi đầu trầm mặc ăn cơm.

Hi Hòa cũng không có ăn gà gì đó, Hành Thư bình thường ăn chay, ngẫu nhiên phá giới ăn trứng gà, kia một đĩa thịt gà không sai biệt lắm đều vào bụng tiểu hồ ly.

Vọng Thư thấy hần ăn hết sức ngon miệng, cũng gấp một miếng cho vào trong miệng... Đầu lưỡi lập tức tê cứng. Đứng dậy rót chén trà, uống một hơi cạn sạch, lẩm bẩm nói, “Mặn chết.”

Nhìn xương cốt cần sạch sẽ trên bàn, nàng nghĩ tiểu hồ ly cảm mạo sẽ tổn hại đến vị giác sao?

Buổi tối, hai sương phòng đều an trí một vị, Hành Thư ngủ trong phòng Vọng Thư.

Tiểu hồ ly ban đầu cực khó chịu, Vọng Thư duỗi ngón tay, nói lời chính nghĩa lên án, “Bởi vì Dung Nguyệt người ngủ không thành thật.”

Hần gò mà lại ửng đỏ, hai tay nắm chặt, “Ta nhất định sẽ cố gắng tu tiên,” lại bỗng nhiên ngẩng đầu, “Sau sẽ không làm... loại chuyện này.”

Phụng Hoàng không cho là đúng, vẫy vẫy tay áo, nhẹ nhàng bỏ lại một câu, “Dung Nguyệt, người tu tiên cũng không phải vì tương lai đối mặt Vọng Thư có thể kiềm chế được chính mình đi?” Nói xong, xoay người trở về phòng.

Không thể không nói, Hi Hòa lúc không động kinh thường thường nhất châm kiến huyết*.

**Nhất châm kiến huyết: nói trúng tim đen.*

Hành Thư phía sau Vọng Thư, âm thanh rất nhỏ, lại đủ để Dung Nguyệt nghe rõ, “Hoa công tử, chỉ mong người sẽ không hối hận.”

Tiểu hồ ly nghe vậy, cắn môi nửa ngày, cuối cùng cũng yên lặng trở về ngủ.

Trở về phòng.

Vọng Thư trải chân nằm trên giường, Xà quân bên cạnh nàng, một thân trung y màu trắng, áo khế hở, lộ ra một mảng ngực tuyết trắng bóng loáng.

“Dung Nguyệt sẽ hối hận?” Nàng vẫn không kiềm chế được tò mò.

Hành Thư cười khỏ, nhưng cũng không tránh, “Nếu hẳn chỉ vì nàng mà tu tiên, vậy nhất định hối hận. Ta là vết xe đổ.”

“Bởi vì đoạt linh lực của ta?”

“Không chỉ có vậy. Vừa vặn làm yêu hồ còn không bằng trực tiếp thành tiên.”

“Này không phải lựa chọn của Dung Nguyệt?”

“Đúng.”

Nàng ngửa mặt nhìn đỉnh giường, ngừng một lúc nói, “Bạch Bạch, so với thời gian chàng đã trải qua, một thời yêu hận, kỳ thật nhỏ bé không đáng kể.”

Hắn ngón tay bao phủ qua đây, vừa tức vừa cười, “Cái này là từ sách nào xem vậy.” Hắn lại than nhẹ một tiếng, “Nói được thật sự tiêu sái, chỉ vì chuyện không liên quan tới mình.”

Xà quân nhìn nàng biểu tình nhũ mây, mỉm cười thay đổi tư thế, “Nghe chuyện xưa?”

Được nàng cho phép, vị này nằm bò bên nàng nói về tình nhân kiếp trước, đem lần vãng lai nói, cùng tình cảm kéo dài trộn lẫn với nhau, nói êm tai, “Lần đầu tiên khi đó gặp nàng, ta vừa trải qua thiên kiếp lần đầu, bị thương chút, lại đói khát khó nhịn, mới vào nhà nàng, nghĩ tìm chút đồ ăn.”

Hành Thư cùng Vọng Thư lần đầu gặp, mới cùng một con gà mái đoạt trứng gà.

Lúc đó Vọng Thư là một thư sinh thanh tú, nhất thời trác ẩn, từ trong miệng gà mái cứu tiểu bạch xà.

Hành Thư lúc ấy ước chừng mới có trên dưới một trăm năm căn cơ, sớm thông nhân tính, cái gọi là hữu đạo ái, cũng muốn tri ân báo đáp, liền tìm một lỗ nhỏ góc tường nhà thư gia, từ đó ở lại, tùy thời báo ân.

Vọng Thư thế luôn đức hạnh thậm giai, mỗi lần đầu thai điều kiện luôn tốt. Đại phú đại quý cũng nhất định, đã vậy lại có chút ruộng đất. Từ nhỏ sống cực tốt, Vọng Thư tự nhiên đối với tiền tài chẳng ham thích. Hành Thư tự biết bồi tiền báo ân cách này chắc không được, mà tặng cho quan tước chức vị, Xà quân khi đó còn không có đạo hạnh này.

Không có biện pháp, còn không thể tu thành hình người tiểu bạch xà căn cứ vào nguyên tắc thiếu nợ nhất định phải trả lại, đành phải mỗi ngày dùng khả năng của mình, thay Vọng Thư dọn dẹp nhà cửa, bắt chuột, đuổi sâu.

Thời gian trôi nhanh, đảo mắt mùa đông đã đến. Hành Thư tuy rằng không nhất định phải ngủ đông, nhưng quả thực không chịu nổi giá rét trời đông gió bắc lạnh thấu xương, dưới tình thế cấp bách liền tiến vào trong phòng Vọng Thư, trên giường cuộn tròn, tại chung quanh ấm áp thoải mái, cảm giác ngủ lại đến.

Chờ hẳn lại mở mắt, phát giác chính mình được chăn bông bọc lại, bắt đầu nhớ lại, đối diện hé ra khuôn mặt tươi cười, “Ngươi là bạch xà kia. Trên ột người có điểm đỏ, cho nên ta nhớ rõ.”

Hành Thư ngừng đầu, học bộ dáng mọi người, gật gật đầu.

“Quả thật có tính thông linh. Lúc trước còn nghe người ta nói ở trong sân nhìn thấy bạch xà, nuốt con chuột, cũng không ăn trộm trứng gà.” Đối phương không chút hoang mang trong tay áo lấy ra một quả trứng gà để bên người hắn, “Đối bụng?”

Hành Thư là một bạch xà hành tẩu tu tiên quang minh đại đạo có chí hướng theo đuổi đầy hứa hẹn. Làm sao có thể chịu ăn đồ bỏ thí. Cho dù đối mặt ân nhân cứu mạng, hẳn trong lòng khách sáo đối phương vạn lần, lại lùi vào trong chăn tiếp tục ngủ.

Vừa ngủ thấy đã, Hành Thư phát hiện trước mắt mình có hai quả trứng gà, mà thư sinh đang cầm sách cách đó không xa mỉm cười về phía hắn, “Ngươi rất có khí tiết.”

Sau đó, nàng lần đầu thấy Xà quân từ trước đến nay luôn lạnh nhạt đồ mặt thừa nhận, là khi đó “Hắn” dạy hắn nhận thức chữ đọc sách: hắn cuộn tròn nằm trên tập sách, mà Vọng Thư chỉ vào trong sách một chữ lại một chữ kiên nhẫn cẩn thận dạy hắn ý nghĩa cùng cách dùng.

Một năm sau, thư sinh mãn hai mươi tuổi chuẩn bị vào kinh thi. Hành Thư trong một năm này cũng không tìm được cách báo ân, liền rõ ràng theo đuổi thư sinh đang xuất môn.

Trên đường đi gặp cường đạo. Giết người cướp của. Vọng Thư tự nhiên không thể may mắn thoát khỏi.

Bởi vì Vọng Thư y theo ước định với Diêm Quân, nhất định không sống quá hai mươi, lần này kỳ thật cũng là trúng kiếp số nhất định.

Nhưng Hành Thư không biết.

Hắn đến là lúc, chỉ nhìn thấy bụng thư sinh một lỗ hồng to, máu tươi đầm đìa.

Hắn chỉ có thể dùng thân mình gát gao ôm thắt lưng Vọng Thư, hy vọng có thể ngăn miệng vết thương máu đang chảy không ngừng.

Thư sinh lúc này vẫn còn thở, có thể miễn cưỡng cười cười, chính là hữu khí vô lực, “Tiểu bạch xà, ta không cứu được.”

Hành Thư lại liều mạng dùng khí lực toàn thân, từ trong miệng nhả ra nội đan mới tu luyện một trăm năm mới thành, dùng tay đỡ đầu hắn.

“Ta mới không ăn cái gì nguoi vừa nhả ra. Ta cũng có khí tiết.” Nói xong, tui cười động lại trên mặt, nuốt khí.

Xà quân kể lại đến đây ngừng.

Vọng Thư lấy tay chọc chọc cổ tay Hành Thư, “Sau đó ta chết đi.”

Hắn không đáp lời.

“Đã chết lại một lần nữa đầu thai.”

Nàng lập tức bị vây trong một cái ôm có chút xa lạ, hoàn toàn bất đồng với Dung Nguyệt mềm mại ấm áp.

Cảm giác hương khí mát nhẹ tràn đầy vào xoang mũi, cảm nhận được cánh tay kiên cố mà vững chắc bao quanh mình bày tỏ tình ý, phần cảm giác này thật sự khó có thể miêu tả.

Hồi ức hỗn độn đều thoáng chốc đồng loạt hiện lên, nàng hình như nhớ tới cái gì, nhưng không thực sự nhận thức, thân thủ vuốt ve mặc ngọc trước ngực, “Nghe nói, mỗi lần đầu thai qua cầu Nại Hà phải uống bát canh Mạnh bà. Ta có thể quên Hi Hòa, lại đối với chàng thân cận không hiểu được, sợ là công lao khối nội đan này.”

“Phải. Khi đó nàng không chịu nuốt, cho nên ta tìm nàng mấy trăm năm, mới tìm được nàng chuyển thế.”

Vọng Thư giả bộ đau xót, “Ta nhớ rõ chàng nói, ta lúc ấy hẳn vẫn là thân nam nhi.”

“Đúng vậy, hảo hảo phú gia công tử thích hát hí khúc, hóa trang xuống đài, thiếu chút nữa bị bọn đạo chích chiếm tiện nghi.”

“...”

“Khi đó ta đã tu thành hình người, nghĩ bị bọn họ đoạt trong sạch của nàng, còn không bằng...”

“Chàng gạt người.” Vọng Thư cảm một gói đầu đánh lên mặt Xà quân.

Hành Thư không trốn. Hai tay tự nhiên ôm eo nhỏ của nàng cũng không buông ra.

Chờ Vọng Thư đánh hết giận, hắn tóc dài tán loạn trên người, hai đồng tử mờ nhạt dưới ánh sáng nhưng lại ba quang liễm điểm (sóng nước dao động mãnh liệt), khoe miệng mỉm cười nhợt nhạt, “Được rồi, kỳ thật vừa rồi một nửa là lừa gạt nàng.”

— Thích hát hí khúc là thật, bị người khác coi trọng là giả.

Nàng tuy rằng lý giải chính xác lời nói Xà quân, về mặt lại nghiêm nghị, “Quyết tuyệt” đứng lên lấy một gói đầu khác.

“... Đừng đánh, Vọng Thư, ta sai lầm rồi.”

Vận động trước khi ngủ quả thật đối với giảm béo rất có ích.

Bởi vì Vọng Thư cuối cùng ngã trên giường hình chữ đại, còn thở hổn hển.

Xà quân nàng nghiêng người bên nàng, nhìn nàng cười, “Ta tình nguyện chờ một ngàn năm. Bao nhiêu khổ, đều giá trị.”

Nàng quay đầu, thoát lực, càng bất đắc dĩ, đành phải nhỏ giọng hỏi, “Bởi vì ta vô tâm vô phế? Vẫn là ta trước kia đánh chàng, vì thế chàng mang thù muốn mò về?”

“Ý tưởng mò về khẳng định là có.” Nói xong, hắn hôn chuồn chuồn nước lướt qua, dừng lại trên gò má phải nàng.

Tiểu cô nương sững sờ.

Chờ nàng phục hồi tinh thần lại liền nhanh chóng xoay người, đưa lưng về phía Hành Thư, cuộn tròn, này một đêm không còn trò chuyện nữa, càng không đòi qua tư thế.

Chẳng qua mọi người tốt nhất đừng đánh giá cao cảnh giới Vọng Thư.

Bởi vì cô nương này cả một đêm trong đầu lặp đi lặp lại một câu: “Bờ môi của hân thật mềm...”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Khinh Thương Bất Hạ Hỏa Tuyến (Cuối)

Sáng sớm, Vọng Thư mở mắt, nâng tay đem một bàn tay bên thắt lưng nàng bỏ ra, chậm rãi ngồi dậy, duỗi người, liền nhìn thấy Hành Thư hé ra khuôn mặt tươi cười.

“Muốn rửa mặt chải đầu?”

Vọng Thư gật đầu.

Hành Thư đứng dậy sửa lại áo, che khuất cánh xuân chột lộ trước ngực, ngẩng đầu ra ngoài, sau đó trở về, hai tay bưng chậu rửa mặt, trên cánh tay vắt khăn mặt, đem đồ đặt lên ghế, xoay người ra ngoài đồng thời còn không quên đóng cửa phòng lại.

Vọng Thư vốc nước lên mặt, bỗng nhiên liên tưởng đến đêm hôm nay, có chút giống như trong sách thảo luận đêm tân hôn qua đi tân lang mọi cách ân cần chu đáo hầu hạ tân nương, hai tay bất giác run lên.

Thu thập thỏa đáng, nàng đến thẳng phòng bếp.

Nghênh diện thấy Hành Thư bưng đồ ăn đến tiền thính. Thì ra Xà quân đã chủ động chuẩn bị bữa giác tự giác đem làm nhiệm vụ của mình, mà thâm ý đằng sau đó tự nhiên là trộn lẫn rất nhiều tạp niệm lấy lòng.

Nhà trai tại biểu hiện “Đi không đôi đường” ngày hôm sau, bình thường biểu thị nam nữ sau này hai bên công thụ, tôn ti cùng quan hệ cung cầu.

Đêm qua Hi hòa cảm được soi đèn phê duyệt công văn, bây giờ còn ngủ bù.

Này bỗng nhiên bữa sáng ba người ngồi cùng một chỗ, Xà quân vẻ mặt ảm áp vì nàng gấp thức ăn, còn phối hợp hỏi đồ ăn có hợp khẩu vị không, tiểu hồ ly xem trong mắt tích tụ trong lòng, chuẩn bị nửa ngày, gấp một miếng thịt gà để trong bát Vọng Thư, ánh mắt ngập nước chột hiện, vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

Nàng cười cười, ăn một miếng thịt hồ ly đưa qua.

Dung Nguyệt cực kì vui, Xà quân nhú mày.

Nàng cong khóe miệng, từ trên bàn chọn ra mấy món ăn mình không thích ăn, đều gấp cho hai người, híp mắt phân phó, “Không nên lãng phí, không thể giậm chân giậm dũ.”

Cuối cùng bữa sáng kết thúc trong không khí không quá hòa hợp sa sút.

Hành Thư sau khi ăn xong tiếp tục làm công bộc gương mẫu.

Buổi sáng cũng không có người khám bệnh, Vọng Thư thấy thời tiết đẹp, cùng Dung Nguyệt trong sân bên cạnh giếng nước cùng nhau giặt quần áo với chân đệm.

Hai người vò bốn góc chăn, giăng co đùa nhau đang vui, thốt nhiên viện môn (cửa viện) “Cạch” một tiếng nổ tung, Dung Nguyệt lắc mình bảo hộ nàng đứng trước, hồ hòa quanh thân hiện lên, đem hai người bao gất gao ở giữa.

Một khối phi thạch đối diện lao đến, lại trước khi trúng mục tiêu bị hồ hòa “Bất được”, dùng một tiếng, hóa thành cát bụi.

Nàng ngira đầu, tầm mắt ngang cổ Dung Nguyệt. Tiểu hồ ly lông mày nhướn lên, đồng tử từ từ chuyển sang đỏ sẫm.

Đội bụi đất tan hết, đã thấy Pháp Hải đại sư cùng tiểu đồ đệ lâu chưa gặp mặt một cao một thấp xuất hiện tại lỗ thùng trên tường.

Tiểu hồ ly quanh thân sắc hồ hỏa trắng xanh hùng hực, chiếu lên ngũ quan hân một mảnh trắng bệch, quả có một chút dữ tợn, “Bạch tiên quân, thỉnh người trông nom tốt Vọng Thư. Bọn họ là đến tìm ta.”

Một trận gió mát san bằng đất dựng lên, trực tiếp đem nàng vào trong lòng Xà quân.

Hành Thư chặt chẽ khóa nàng trong ngực, đầu cũng không nghiêng, “Hi Hòa, giăng kết giới. Phu thê giao nhân còn đứa nhỏ cách vách không chịu nổi pháp trận này.”

“Biết.” Phượng Hoàng đẩy lưu hải hai bên trán, ngón tay vân vê, sương mù sắc hồng ùn ùn kéo đến, lại lập tức tiêu tan thành mây khói.

“Yêu nghiệt...” Pháp Hải đại sư cầm phật châu trong tay, vừa phun hai chữ, ánh lửa liền kéo tới, lão hòa thượng tu hành vài thập niên định lực rất cao, bất vì sở động, trong miệng tụng niệm không dứt, phật quang quanh thân dần dần phát sáng, hồ hòa qua, nháy mắt hướng về Dung Nguyệt, cho đến quang mang chói mắt đem thân ảnh tiểu hồ ly hoàn toàn nuốt hết.

Vọng Thư không khỏi giãy dụa, kêu to, “Dung Nguyệt!”

Xà quân song chưởng giữ chặt nàng, bên tai nhẹ giọng trấn an, “Không việc gì. Hoa công tử ứng phó được.”

Vừa dứt lời, một cỗ âm phong gào thét, phật quang thoáng chói ảm đạm, một vòng bạch quang dần dần mở rộng, đợi sương khói tan, một con cừu vĩ bạch hồ từ trong ánh sáng chậm rãi bước ra, vẻ phản hình thể hắc, lấy Vọng Thư so sánh với nữ nhân đương thời đáng người cao gầy, hai tay duỗi ra cũng chỉ miễn cưỡng ôm đủ một chân trước của nó.

Vọng Thư chúi chúi mắt, mới phát hiện chân phải bạch hồ đang đề... Kia không phải Pháp Hải đại sư còn có thể là ai.

Linh hồ giờ móng vuốt, vẩy cát đá, kèm thêm Pháp Hải đại sư cùng nhau thổi bay đến góc tường bị sụp vô cùng thâm hiểm. Tiểu hòa thượng thấy thế, vội chạy đến trước mặt sư phụ, cắn chặt răng khiêng đại sư, lại tập tễnh rời đi.

Hồ ly chậm rãi đến trước mặt nàng, thuận theo nằm sấp xuống, nhẹ nhàng dùng chóp mũi chạm vào khuôn mặt nàng.

— lạnh lạnh tron tron ngứa, nàng nhìn không được, nở nụ cười.

“Dung Nguyệt, đây mới là chân thân của ngươi?”

“Nàng sẽ oán ta lừa nàng sao.” Hồ ly nghiêng đầu, ánh mắt nhỏ dài nhìn thẳng nàng, ngữ điệu tràn đầy không xác định.

“Ngươi hiện tại có thể thu nhỏ được sao?” Nàng nhu nhu chóp mũi hồ ly.

Một trận bạch quang lóe ra, dưới chân Vọng Thư một tiểu hồ ly lông xù, ngẩng đầu, dựng thẳng chín cái đuôi, chân trước chọc chọc chân nàng, “Như vậy?”

Nàng cười hi hi ôm nó, “Ta từ nhỏ liền thích đọc tiểu thuyết kịch nam*. Bao nhiêu người nói cừu vĩ linh hồ là thần thú trăm năm khó gặp, ra ngoài thậm chí che thiên tế nhật, mà ngươi ở trước mắt ta lại là con mèo nhỏ, ta đoán ngươi dùng lui thân chú (chú thu nhỏ).

**Kịch nam: lời nói của nhân vật.*

Tiểu hồ ly ưm một tiếng, dựa vào lòng nàng càng nhanh.

Xà quân ôm song chưởng, sắc mặt bình tĩnh như trước, nhìn không ra vui giận.

Dung Nguyệt chính trực thanh thuần, gập cô nương một tay âu yếm đã muốn hưng phấn vô cùng, tiếc rằng bước tiến theo tiến hành dự mưu thời cơ nắm không tốt, rước lấy Vọng Thư buồn bực, bị Hi Hòa thành công đóng gói khiêng đi. Rút kinh nghiệm xương máu, vì cứu vãn lại chút hảo cảm, tiểu hồ ly không tiếc bỏ lỡ tôn nghiêm, liền tiếp cố ý hóa thân thành thú nhỏ, minh mục trương đảm* trong lòng Vọng Thư thị uy Xà quân.

**Minh mục trương đảm: trắng trợn, lừa lỉnh, táo bạo.*

Hồ ly cùng bạch xà giằng co, Hi Hòa nhìn phát chán, trong viện khắp nơi hỗn loạn, không khỏi nâng trán thở dài, “Đừng trốn, xuất hiện đi.”

Vọng Thư cùng Dung Nguyệt trở mắt, trước mắt chậm rãi hiện lên hình người — hảo một vị tiểu công tử môi hồng răng trắng, giờ tay nhấc chân đều tản ra ánh sáng đặc biệt, lại thêm quần áo đẹp đẽ quý giá, làm cho người ta ấn tượng đầu tiên thật tốt, chỉ tiếc giữa ban ngày, dưới chân không có bóng dáng.

Tiểu suất quý vái chào mọi người, “Đa tạ tiên quân, cô nương ân cứu mạng.”

Vọng Thư chớp chớp mắt, hảo tâm nhắc nhở, “Mạng của ngươi sớm không còn.”

Đối phương ngượng ngừng cười, “Ta đã lại quên.” Lại cúi đầu thật lâu sau, mới mở miệng, “Ta tới đây quả thật có việc muốn nhờ. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn... Thế nhưng... Cũng đã quên... Cho phép ta trở về ngắm lại, ngày khác lại tới bái phỏng.”

Vọng Thư bữu môi với Hành Thư, ngón tay chỉ tiểu suất quý, “Hai đứa nhỏ nhà Thanh Thương Tam nương chịu được hắc?”

Hi Hòa ôm cánh tay, “Ta bày kết giới, tự nhiên không việc gì.”

Xà quân mỉm cười, “Vọng Thư, đây là nhà của nàng, tự nhiên toàn nàng định đoạt.”

Tiểu hồ ly vẩy vẩy cái đuôi. Vẫn chưa mở miệng.

Nàng gật gật đầu, “Vậy ngươi đến đây đi.”

Tiến bước khách không mời mà đến, Vọng Thư buông Dung Nguyệt, phe phẩy tay áo, “Đặt chân đến đây mấy tháng, chúng ta phá hoại qua Phò mã cùng viên ngoại. Đại sư này đến tốt cùng là do ai phải đi chuyên môn sinh sự?”

Hi Hòa nhìn nàng, “Kỳ thật cũng không phải.”

“... Chẳng lẽ, đại sư là vì trừ quỷ mà đuổi người tới nơi này?” Vọng Thư bỗng nhiên tỉnh ngộ, chỉ chỉ Dung Nguyệt đã khôi phục hình người, “Ừ?”

Hồ ly khó tránh khỏi xấu hổ, “Hai vị đã là tiên quân, chỉ còn ta trước khi phi thăng trên người tổng có phải phần yêu khí. Ta lợi dụng vì...”

Hi Hòa không khỏi thở dài, tiếp chuyện, “Nhưng Dung Nguyệt trực tiếp động thủ, căn bản chưa cho hòa thượng đường sống giải thích.”

— cho dù là đệ tử của Phật luân từ bi, cũng không thể trơ mắt ngáng cổ chịu giết.

“Quý đều giấu trong viện chúng ta, ngươi không phát hiện sao?” Vọng Thư kinh ngạc.

Tiểu hồ ly đỏ mặt, khịt khịt, trả lời, “Không nghĩ được.”

Ngày hôm qua Dung Nguyệt vừa mới nhiễm phong hàn, ngay cả vị giác đều tê liệt rồi tinh rồi mù, còn có thể trông cậy vào khứu giác linh mãnh như trước sao.

Vọng Thư nhìn tường viện nhà mình, lại muốn nhớ đại sư đầu rơi máu chảy, máu đọng lại rải rác, giống như một ốc đồng, bóng dáng chặt vật rời đi, không biết vì sao, lại không có chút cảm giác có tội.

Dung Nguyệt lòng áy náy, yên lặng chạy đến sửa tường. Hi Hòa một tiếng quan tâm, trở về phòng tiếp tục phê duyệt công văn. Nhất thời trong viện chỉ còn Hành Thư Vọng Thư hai người.

Nàng mở miệng trước, “Bạch Bạch, lần đó trực tiếp nuốt đại sư vào trong miệng là chân thân thực của chàng sao?”

Xà quân cười yếu ớt, “Có lớn hơn chút.”

Trong đầu nàng hiện lên lúc ấy Xà quân ngàn năm dùng đại thụ để lột da, trong lòng có vài phần vui, liền chuyển đề tài, “Hi Hòa gần nhất thật săn sóc ôn nhu.”

Xà quân chớp chớp mi. Nam nhân không ngại vì tình yêu bỏ lỡ bằng hữu. Vọng Thư sau lưng nghị luận bạn thân hần, hần ngược lại rất có hứng thú.

“Ta nói gần đây hần không kỳ quái như vậy.”

Hành Thư búng tỉnh về mặt gật mình, “Hi Hòa thường ngày chính là như thế.”

“Bạch Bạch, nói thật, ta cuối cùng cảm thấy hần từ trước đến nay phân thành hai người.”

“Kỳ thật, Hi Hòa còn đang trưởng thành, ả,” Hành Thư dừng lại, “Phượng Hoàng phần lớn đều có thời kỳ chuyển biến khác thường.”

Vọng Thư bỗng nhiên trong mắt sáng ngời, “Ta hiểu được.”

Nói ngắn gọn, chính là Hi Hòa thân thể từ thiếu niên biến thành thanh niên — cái gọi là giai đoạn trọng yếu thời mãn kinh, lúc này cảm xúc dao động hoàn toàn cùng “Phượng” đạo đức tu dưỡng không quan hệ, hết thảy đều ứng quy kết cho nội tiết tố đột phát.

Mà Vọng Thư đã lý giải thành “Từ tháng luôn luôn có vài ngày như vậy”, nhưng ngoài ý muốn đánh trúng chỗ yếu hại.

“Kia, còn có thể có sao? Cách một trận nháo một trận ta ăn không tiêu.” Nàng lại nói thêm.

Xà quân trả lời thần bí khó lường, “Vọng Thư, ta cảm thấy như thế, người cuối cùng điên nhất định là Hi Hòa.”

Tối đó ăn cơm, ánh trăng chiếu lên, người một nhà trong sân hóng mát, Xà quân gợn quạ vì nàng đuổi muỗi, Dung Nguyệt một bên bỏ dưa hấu hết sức, một thân ảnh màu trắng phiêu phiêu dang dang hạ xuống trong viện.

Bạch y thiếu niên thanh tú hành lễ với mọi người, còn đối với Hi Hòa biểu hiện thêm cung kính.

Xà quân quạ không ngừng, bám vào bên tai Vọng Thư, “Đây là tiên hạc.”

Nàng gật đầu, lý giải.

Tiên hạc hướng Dung Nguyệt, “Hoa công tử, giờ lành đã đến. Khẩn cấp theo ta.”

Tiểu hồ ly buông dao, thờ dẫu, “Vọng Thư ta phải đi.”

Phượng Hoàng kéo hẳn đến bên đường, “Dung Nguyệt muốn theo vị ấy tu tiên?”

“Chân Vũ đại đế.”

Vọng Thư nói không phải là vị chi ở thiên giới trấn thủ phương Bắc Thượng vũ Huyền Vũ sao?

Tiểu hồ ly trước kia nói với Vọng Thư, tu tiên tốt có thể xuống hạ giới thăm nàng, ngay cả trước lúc đi cũng lưu luyến.

Cuối cùng đành vân giá vũ đi, trong viện chỉ còn ba người.

Hi Hòa uống một chén trà xanh, “Chân Vũ đại đế a, hẳn quả thật không chết tâm. Ngươi nếu không nhanh, phải đề phòng trong ngàn năm đó đã bị hậu bối đuổi kịp và vượt qua.”

Xà quân lấy một miếng dưa hấu, “Cửu Huyền, Thái Bình gần đây khỏe không, đều nói hạ giới qua đây nhìn một cái.”

Vọng Thư trái nhìn phải trông, khó hiểu.

Hi Hòa cười đến áy mũi, “Xấu tức phụ bao giờ cũng phải gặp công bà*”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mộc Chuyên Không Chỗ Sắp Đặt.

Hành Thư cùng Vọng Thư luyện ái tiến triển mới dừng lại ở giai đoạn sờ sờ tay nhỏ bé, ôm ấp eo nhỏ, hôn trộm một lần sẽ bị nhà gái đánh cho không chỗ nào xoay xở.

Cho nên, Hi Hòa một câu “Xấu tức phụ bao giờ cũng phải gặp công bà”, giống như một đạo thiên lôi trực tiếp bổ về phía Vọng Thư không hề chuẩn bị: tiến triển này cũng thật là nhanh chóng. Tuy rằng nàng cũng kỳ quái vì cái gì nghe thấy tin tức này, chính mình trong lòng cũng không kháng cự.

Tự mình cũng cố thật lâu sau, nàng rốt cục hỏi, “Công bà? Còn có Bạch Bạch chàng vừa mới nhắc tới hai ‘tên người’ là ai?”

Xà quân ngón tay hơi lạnh khoát lên cổ tay nàng, cười nhẹ.

Hi Hòa bung chén trà, nhìn về phía bóng trắng in lên mặt nước trong chén, “Rất nhanh, Vọng Thư sẽ biết.”

Phượng Hoàng quân lời nói không giả.

Hắn đứng lên, vẫy vẫy ngón tay, gió lạnh đột nhiên thổi, sương mù sắc hồng ùn ùn kéo đến, bao phủ xong chậm rãi tản đi, hồi phục trong sáng, chỉ thấy hai thân ảnh trắng từ ánh trăng mà đến, vạt áo thuần trắng đón gió phát phới kéo dài, giống như cắt đứt tất cả u ám trong bầu trời đêm.

Hai vị nam tử này, một người cao gầy tuấn lãng, một người tinh tế xinh đẹp tuyệt trần, trước sau đối với Hành Thư cùng Hi Hòa gật đầu mỉm cười thăm hỏi, rõ ràng, mấy người quan hệ có chút thân mật.

Hành Thư kéo tay trái Vọng Thư, hào phóng giới thiệu, “Cửu Huyền, Thái Bình, nàng gọi ‘Vọng Thư’.”

Nam tử tên “Cửu Huyền” tựa hồ đã quen thuộc từ trước, “Vọng Thư vẫn không có gì biến hóa. Có thể thấy được hết hy vọng không chỉ mỗi Hành Thư. Các ngươi hai người thật sự là tuyệt phối.”

Không đợi Vọng Thư trả lời, “Thái Bình” cười tươi như hoa, nói chuyện nhỏ giọng, “Vọng Thư, ngươi thật thơm quá.”

Vọng Thư từ lúc phụ thân đột nhiên buông tay rời đi, liền chuẩn bị tốt tâm lý mình không thể chết già, nhưng cũng không có nghĩa là trước mặt vị tiên quân đánh giá cao thấp này biểu đạt trắng trợn “Ta muốn ăn ngươi”, nàng cũng có thể không chút động lòng.

Nàng nhũ mày cả giận, thân thủ chỉ tay, nói, “Toàn thân áo trắng, cảm tình ngài tới phúng viếng hay sao?”

Ý tứ là, người muốn đào đến tận gốc?

Nói, Dung Nguyệt, Cửu Huyền cùng Hành Thư mặc dù cũng áo trắng, nhưng hơn hẳn ở chỗ trên chất liệu may mặc có hoa văn trang điểm, nhã nhặn mà không thuần trắng. Mà Thái Bình, quần áo coi như cũng tạm vừa người, căn bản giống như tùy ý lấy một miếng vải trắng liền đem mặc lên người. Thân này ra ngoài làm khách, vạn nhất có người kiêng kỵ, quả thật không ổn.

Lại nói một bước trước, cho dù phúng viếng cũng phải xuất ra thành ý Gia Cát Lượng khóc Chu Du* mới có phần thẳng, nhưng Thái Bình vừa thấy Vọng Thư, toàn bộ là hình tượng thành thật trung hậu đôn đôn cung kính, không để cho người ta vẫn về nhào nặn mới nói không có thiên lý.

**Gia Cát Lượng khóc Chu Du: một điển tích trong Tam quốc diễn nghĩa. Năm 36 tuổi, vị đô đốc thủy quân của Đông Ngô Chu du đã bắt hạnh tiêu vong. Gia Cát Lượng mang theo Triệu Tử Long và một số người khác đến phúng viếng. Ông khóc như khóc tang mẹ, những người ở đây đều bị ông làm cảm động. Gia Cát Lượng đến khóc không những làm những người ở đó cảm động mà còn cố ý đổ tội cho Chu Du. Ý nghĩa của điển tích này là giả mù sa mưa, ngụy quân tử, mèo khóc chuyện giả từ bi.*

Vị tiên quân trẻ tuổi trừng lớn hai mắt, suy nghĩ một hồi, mới thử hỏi, “Ta... Có phải hay không lại nói sai?” Nói xong, nhìn xem ba vị bằng hữu còn lại, “Vọng Thư cô nương, ta... Là muốn khen người. Người thật sự rất thom.”

Bởi vì Thái Bình về mặt lời nói ra xem thật sự quá mức vô tội, Vọng Thư vốn định quăng thêm một viên gạch thứ hai nhất thời cũng không xuống tay được.

Nàng cân nhắc nửa ngày, bảo tiêu, người hầu thêm tình nhân dự bị, không nên cùng người ta cứng đối cứng, không để ý tới Thái Bình bày tỏ, trực tiếp đổi đề tài, “Hai vị muốn ở lại?”

“Quấy rầy. Làm phiền.” Cửu Huyền khom người thờ dài, lời ít mà ý nhiều.

“Còn dư một gian sương phòng.” Vọng Thư nhìn Hi Hòa, “Chính người an bài?”

“Như thế, chiếu theo quy củ cũ. Ta đi ngủ trước.” Cửu Huyền cũng không quay đầu thẳng đến đông sương phòng mà đi.

“Hắn tỉnh đã bao lâu?” Hi Hòa hỏi Thái Bình.

“Ba canh giờ.”

Phượng Hoàng ôm tay, một bộ vẻ mặt hiểu rõ, “Khó trách.”

Rửa mặt chải đầu xong, Vọng Thư hướng lên giường nằm.

Hành Thư đi tới, thân thủ sờ sờ trán nàng, “Thái Bình còn nhỏ, nói chuyện thiếu chu đáo, đừng tìm hắn hiểu biết.”

“Hắn bao nhiêu?”

“Một ngàn hai trăm tuổi.”

“... Dung Nguyệt mới hơn năm trăm tuổi, so với hắn nhu thuận hơn nhiều.”

Nghe vậy Xà quân nháy mắt dễ chịu từ trong lòng: ai sẽ lấy “Nhu thuận” hình dung tính nhân?

Thành công bám vào bên tai Vọng Thư, “Kỳ lân Vương Quân liền có một nhi tử, nghìn lần dặn dò vạn lần dặn dò kính nhờ chúng ta vài người chiếu cố tốt, không thể cho hắn ngạo mạn kiêu căng. Thái Bình tính tình ôn hòa hiền hậu, bình thường nói chuyện quá mức thẳng thắn, nàng nếu không dễ nghe, cứ dạy hắn.”

Phòng này Hành Thư trấn an người yêu, bên kia Phượng Hoàng khuyên răn Thái Bình.

Kỳ lân bất an xoa xoa tay, “Ta có lỗi Vọng Thư cô nương, Hành Thư có phải cũng khó dễ ta?”

Hi Hòa ngồi trước bàn, công văn còn chưa xong quyết chí tự cường, đầu tự nhiên cũng chưa nâng, “Đương nhiên.”

Thái Bình đều nhanh khóc, “Hi Hòa, kia làm sao bây giờ?”

“Khi mới gặp nàng, nàng đối với ta so với hôm nay nói người còn chói tai hơn rất nhiều.”

“A...” Biết Phượng Hoàng so với chính mình còn thâm, kỳ lân lập tức trấn định hơn rất nhiều, “Nhưng, kia làm sao bây giờ?”

“Lấy lòng nàng.” Phượng Hoàng khép công văn trong tay, “Ta dùng hai cọng lông chim.”

Kỳ lân nghe vậy, trong lòng cũng tính kế.

Lại quay lại phòng ngủ Hành Thư Vọng Thư.

Xà quân kéo tay người yêu, “Vọng Thư thích chủng loại hình nam tử nào?”

Nàng chớp mi khó hiểu, lời này thật không hợp phong cách tự tin của Hành Thư.

Hành Thư đành phải tiến thêm một bước, “Bề ngoài với ta là vật ngoài thân. Biến thân biến hóa cũng không thành vấn đề. Cửu Huyền kia như thế nào? Hẳn là đứa con thứ chín của long vương, bộ dáng khí độ tất cả đều không tầm thường.”

Vọng Thư trầm mặc thật lâu sau, giật mình nhớ lại, trước kia bên người đều là lá xanh uyển chuyển mềm mại, nhìn nhiều, khó tránh khỏi đắm mị một nhọc. Cho nên hôm nay Cửu Huyền hào phóng cương dương, nàng không tự giác nhìn thêm vài lần.

Mà Xà quân, liền vì vài lần này, ăn dấm chua với huynh đệ mình.

Nàng đành phải đáp, “Chàng hiện tại liên tốt.”

Lại ghé mắt thoáng nhìn, Xà quân đối diện trước ngực bóng loáng, tâm tự nhủ, bọn họ ba người dù mỹ cũng không giống chàng bình thường chủ động lộ cho ta xem (*Sắc nữ ~~~*)

“Đúng rồi, Bạch Bạch, hôm nay cùng Tam nương nói chuyện phiếm, nghe nói Bình Dương công chúa điện hạ phu quân vừa mới chết, thi cốt chưa lạnh liền thu vài vị nam sủng.”

Xà quân cười cười, “Vị Phò mã đã chết kia chẳng qua chỉ dùng để trang điểm mặt tiền cửa hàng.”

“Đã làm một người hữu danh vô thực, hẳn cũng không tiếc hại muội muội cùng muội muội tình lang, miễn cho tổn hại thanh danh mình, đánh mất địa vị Phò mã.”

“Vọng Thư nàng gần đây luôn mở miệng nói mấy chuyện không liên quan tới mình.”

Nàng hơi trầm mặc, mới nói, “Nương ta năm đó phong hào là ‘Bình An quận chúa’. Y quán mở lâu như vậy, còn một chữ mạnh mẽ cũng không có. Ta chỉ có thể chờ bọn họ tìm tới ta.”

Hành Thư khẽ vuốt mái tóc như tơ của nàng, “Này cũng không hẳn. Có người đã tìm tới cửa.” Lại cười thần bí khó lường, “Sớm hay muộn nàng sẽ biết.”

Ngày hôm sau Phượng Hoàng làm điểm tâm.

Cả nhà ngồi vây quanh, riêng kỳ lân không thấy.

Xà quân giải thích, “Thái Bình không cần ăn cơm.” Kỳ lân tính thiện, không dả thương người động vật, không dẫm lên sinh trùng, không làm gãy ngọn cỏ, “Hắn chỉ cần hấp thụ linh khí.”

Vọng Thư tay cầm chiếc đĩa run nhẹ lên.

Phượng Hoàng lạnh mồm lạnh miệng, “Có ba người chúng ta, cũng đủ hắn ăn no.”

Buổi chiều, Vọng Thư chuẩn bị ra ngoài mua đồ.

Thái Bình nóng lòng lấy lòng, “Ta tùy người đi.” Lại nhếch môi, có chút không xác định truy vấn, “Có thể sao?”

Hành Thư Hi Hòa còn không có phê xong “Bài tập”, Cửu Huyền ở trong phòng ngủ, tựa hồ cũng không có gì để hắn làm đối tượng lựa chọn.

Chính là kỳ lân vì tránh đạp phải hoa cỏ côn trùng, căn bản không phải đi đường, mà hai chân cách mặt đất mấy tấc, nhìn lại đều là từ trên không trung bay tới bay lui.

Vì thế Vọng Thư hỏi, “Thái Bình, có thể hành tẩu giống người thường sao?”

Kỳ lân cúi đầu, “... Sẽ không.” Chột ngắt đầu, “Nếu hóa thành nguyên thân, bốn chân, ta sẽ cất bước. Nhưng là... Có thể dọa đến người đi đường hay không?”

Đầu năm nay Dung Nguyệt có thể biến thành con chó nhỏ. Kỳ lân tự nhiên cũng biết.

Một hồi thảo luận, Thái Bình biến thành một con chó nhỏ lông dài màu trắng, nhìn Vọng Thư dưới chân không ngừng phe phẩy cái đuôi.

Xà quân cùng Phượng Hoàng ở bên cạnh, bước lên xem “tiên” thăm thương.

Vọng Thư trái trông phải nhìn, gật đầu, “Cậu có le lưỡi đi.”

Thái Bình sửa lại nghĩ nghĩ, lập tức thực hiện, còn mở miệng hỏi, “Như vậy? Càng giống sao?”

Hành Thư nói, Dung Nguyệt biến sắc cũng không nói một câu. Nhưng thẳng thắn sẽ mạo hiểm đắc tội với người yêu, Xà quân luôn luôn trọng sắc khinh bạc lựa chọn bảo trì im lặng.

Hi Hòa vẫn ôm tay, rõ ràng muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống.

Có thể thấy được, một chữ sắc (色) trên đầu, tình hữu nghị giữa các nam nhân có bao nhiêu mong manh.

Cái gọi là chọn mua, cũng chính là mua chút rau xanh, củi gạo dầu vừng, còn tuyệt đối không tới phiên Vọng Thư.

Thái Bình thỉnh thoảng nhìn xung quanh, thấy cái gì cũng cảm thấy mới mẻ. Khi không còn phe phẩy cái đuôi, le lưỡi, phần con chó nhỏ cực kì chuyên nghiệp.

Tìm nơi không người, Vọng Thư nhin không được hỏi hần, “Lần đầu hạ giới?”

“Đúng.” Thái Bình dùng sức gật đầu, “Các tiên hữu thường nói nhân thể hiếm ác. Đối với người cảm thấy người rất tốt. Ta có lỗi với người, người còn chịu mang ta đi ra ngoài, nhắc nhở ta như thế nào để không dọa người ngoài.”

Nàng một hồi vì chính mình tiểu nhân mà hổ thẹn.

Xuyên qua đường lớn về nhà, bỗng nhiên một chiếc xe ngựa hò hét đi qua, mà trước mặt nàng đột nhiên dừng, mảnh cửa xe bị một đôi tay ngọc vén lên, hé ra dung nhan yêu mị đập vào mắt, lập tức một chiếc khăn bay ra, trực tiếp rơi bên người Vọng Thư. Nữ tử trong xe thần nhiên cười, hạ mảnh, xe ngựa mới lại chạy như bay mà đi.

Vọng Thư quay đầu, nam tử bên người cao lớn anh tuấn, đúng là vừa mới ngủ dậy Bạch Long Cửu Huyền.

Lúc này, hần mắt phượng hẹp dài híp lại, cánh môi khẽ nhếch, rõ ràng không có ý tốt, lại phong tình vạn chủng, vô lại mà chói mắt.

Bên người Vọng Thư, phụ thân, Hành Thư hay Dung Nguyệt, cho dù tính tình bất đồng, lại là nam tử si tình chuyên nhất, tự nhiên mà vậy, nàng nhìn không quan hoa hoa công tử.

“Cửu Vương gia tình ngữ?”

Nhìn xem bốn bề vắng lặng, Cửu Huyền nhặt khối khăn kia lên, trong tay dấy lên hỏa diễm, thiêu tới tro tàn, mới thay đổi gương mặt chính trực vô hại nghiêng đầu, ôn nhu trả lời, “Vọng Thư, ta đói bụng.”

Về nhà, Vọng Thư trong phòng bếp bận rộn, mang đồ ăn lên bàn.

Xà quân bên bàn nói nhỏ, “Ta nghe Thái Bình nói.”

Nàng than nhẹ, “Ta cũng chỉ nhất thời xen vào việc của người khác.” Nhiều sách vở thần tiên truyền lưu đã viết rõ ràng “Long ~ tính ~ dân”, nàng thế nào lại không biết, “Đó là cô nương đầu bài trong thanh lâu kinh thành thanh danh truyền xa, chẳng qua cho dù chọc phiền toái, Cửu Huyền cũng có thể xử trí.”

Chạng vạng, mấy người ở trong sân hóng gió, cửa viện nhẹ vang. Xà quân đứng lên mở cửa, người tới đúng là vợ chồng Thanh Thương Tam nương, mỗi người đều ôm đứa nhỏ, tiếp đón, cười vào cửa.

Thanh Thương đầu tiên nhìn vào mắt Cửu Huyền, cả người hoàn toàn cứng đờ, đứa nhỏ trong lòng đồng thời lớn tiếng khóc thét, nước mắt tích lại, bùm bùm, hạt châu rơi xuống.

Tam nương không rõ, không kịp hỏi, ôm đứa nhỏ trấn an, lại không làm được.

Cửu Huyền đứng dậy, cười cười, “Yên tâm yên tâm. Ta còn không đói bụng ăn quà. Các người là hàng xóm Hành Thư, ta không xem mặt tăng tổng phải nhìn mặt Phật.”

Kỳ lân thôi nhẹ, trước sau sờ sờ hai đứa nhỏ trong lòng Thanh Thương Tam nương, đứa nhỏ cảm nhận được hơi thở thanh minh an toàn, chậm rãi ngừng khóc, cũng không lạnh run như cũ.

Phượng Hoàng không liên quan tới mình, bưng trà, cảm khái, “Hình như kết giới hần là cường thịnh chút, hoàn toàn ngăn cách hơi thở Cửu Huyền mới tốt.” Nói xong, hần lại nắn vuốt ngón tay.

Bạch Long xua tay, “Các người tán gẫu, ta mệt nhọc.” Nói xong lập tức trở về sương phòng.

Giao nhân trong biển tự do tự tại, duy độc e ngại long tộc: cho dù là ấu long, cắn nuốt giao nhân, cũng tuyệt đối một ngụm, sạch sẽ lưu loát.

Thanh Thương một nhà kinh hồn một hồi, sắp tới phòng chừng sẽ không chủ động báỉ phòng. Thanh Tuyền có thai, thường rơi lệ, Vọng Thư căn bản

không nghĩ đi trêu chọc.

Thời điểm này, nàng bỗng nhiên có chút hoài niệm Dung Nguyệt, tốt xấu tiểu hồ ly có thể để nàng vuốt, im lặng tùy nàng xoa nắn.

Nửa đêm từ trong mộng bừng tỉnh, nàng không để ý Xà quân ngăn trở choàng áo ra cửa phòng, nhìn thấy Cửu Huyền xuyên tường mà vào, cước bộ đập lên cỏ xanh trong viện, sần sật rung động. Hồi thẩm nàng sau, đi qua người nàng, một cổ hương khí đặc chui vào mũi Vọng Thư.

“Hảo một Bạch Long không tiết tháo.” Nàng níu tay áo Xà quân, “Chàng cùng hấn nhận thức bao lâu?”

Hành Thư thói quen tính sờ sờ cảm, hình như còn tính toán, “Ba ngàn năm.”

“Vọng Thư, ta nghe được.” Bạch Long quay đầu, “Tin hay không tùy ngươi, thần tiên toàn thiên đình đều biết, trong long tộc không có một ai so với ta càng giữ mình trong sạch.”

Hành Thư cũng cười, kéo kéo tay Vọng Thư, “Cửu Huyền lời ấy không giả.”

“Khó được ăn no, rốt cục có thể ngủ ngon.” Bạch Long sờ sờ bụng mình, nói.

... Khó được ăn no?

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Hấn Không Phải Quân Tử

Trở về phòng, đóng cửa.

Vọng Thư chỉ vào Xà quân, nói lời chính nghĩa, “Thái Bình niên kỷ còn nhỏ, ta tạm thời đem thành đệ đệ chiếu cố, mà Bạch Long này, ngươi nếu không giải thích vừa lòng cho ta, vậy kêu hấn sớm trở về thiên đình đi.”

“Nếu không nói rõ ràng, ta liền trở mặt” vương khí phách làm chi Hành Thư xì một tiếng, buồn cười, “Hiện giờ bắt đầu đi.”

Nàng giật nhẹ ống tay áo hấn, giống như bắt an, “Cũng đừng làm hấn buồn bực.”

“Yên tâm, chỉ dựa vào Cửu Huyền một người còn không thể làm khó ta.”

Hành Thư dựa vào thành giường, nói chuyện cho tới bây giờ luôn có căn cứ.

Xà quân trước đó là một bạch xà bình thường, không đến ngàn năm đã tu thành hình người, từng từ chối Thái Bạch kim tinh chiêu hàng, sau lại có thể cùng Vọng Thư âu yếm gần gũi, mà chủ động lên thiên đình.

Lúc đó, thần là tân tiểu tiên dưới trướng Câu trần thượng cung Thiên Hoàng đại đế, cũng không có kết giao, trừ bỏ công sự, nhân hạ cùng Phượng Hoàng Hi Hòa vắng lai, bởi vậy bên trong thiên đình, thần tiên hấn nhận biết có thể nói thiếu càng thêm thiếu.

Nói sau long tộc Cửu vương tử Ngao Cửu Huyền. Hấn là con thứ ba do chính phi sinh, lại hoàn toàn bất đồng với phụ vương huynh đệ đa tình: hoàn toàn không có hứng thú truy tìm nữ nhân xinh đẹp từ tiên, nhân, yêu khắp thiên hạ, sau đó thu vào hậu cung.

Nay sống hơn tám ngàn năm, không thú thê, không chuyện xấu. Thậm chí ngay cả đệ đệ nhỏ tuổi nhất của Cửu Huyền, thập ngũ long hoàng tử đều đã đánh tương du* với các cô nương, Cửu Huyền còn cô độc. Phụ vương mẫu phi huynh đệ tỷ muội khuyên quá nhiều hồi, người ta dám mất điếc tai ngơ, đối với cuộc sống độc thân tự do vô lo vui vẻ chịu đựng.

**Đánh (đá) tương du: mua nước mắt (nghĩa đen), đi ngang qua.*

Đúng là cá tính lạnh nhạt ít ham muốn, khiến hấn trở hết tài năng trong long tộc thiện chiến mà háo sắc, có phần tiết chế mà cấm dục làm Thiên Hoàng đại đế ưu ái, đến khi Cửu Huyền trưởng thành, vị Đế quân thanh danh hiển hách đưa một tờ văn thư, trực tiếp thu nhận Cửu Huyền dưới trướng, từ đó trong các long tộc cùng tuổi xem như một bước lên mây.

Thuận tiện nhân thoại một câu, bản thân Câu trần thượng cung Thiên Hoàng đại đế... Bề ngoài cùng tính cách hoàn toàn tương phản.

Nói vào một ngày nào đó, trên thiên cung cũng không có chuyện quan trọng, Cửu vương tử nghỉ ngơi ở nhà, đối tình, đầu óc còn không rõ ràng, hóa thành nguyên thân từ tòa nhà bay ra ngoài, trên trời bắn khoả qua lại hôm nay đến tốt cùng chịu đối đến lúc nào, thỉnh linh nhìn thấy dưới chân núi tiên

son sương mù đầy trời một bạch xà thật lớn đang nằm sắp.

Cửu Huyền... Còn không có ném qua xà.

Hành Thư vừa mới thăng tiên tiên khí còn không thịnh.

Vì thế, thảm kịch đã xảy ra.

Cửu vương tử giương miệng như bồn máu to liền vọt xuống.

Hành Thư phản ứng rất nhanh, kinh sợ thấy tình hình không tốt, mãnh liệt tránh ra, Cửu Huyền lao xuống dưới, răng cùng móng vuốt bắt một nửa thân Hành Thư.

Bạch xà đột nhiên nổi giận, cố gắng quay người, quay đầu cắn cổ Cửu Huyền, không chút khách khí tiêm nọc độc vào, Bạch Long ưỡn đầu, dùng hết khí lực giãy dụa, trên cổ lưu lại hai lỗ tròn đầy máu.

Vừa vặn lúc này Phượng Hoàng Hi Hòa tới tìm Hành Thư, kinh ngạc thấy hai vị tiên quân hóa thành nguyên thân cuốn lấy nhau không hề phong độ cắn lẫn nhau, mở rộng hai cánh, mỗi người một cánh, bỏ thêm móng vuốt phượng, mới đem Hành Thư cùng Cửu Huyền đá văng.

Bị thương hai người cuối cùng biết thân phận của nhau, những cũng chỉ phải đành khuất phục dưới sự hòa giải của Hi Hòa, thẳng cổ cắn nhau sau “Biến chiến tranh thành tơ lụa” (dùng biện pháp hòa bình để giải quyết tranh chấp).

Qua mấy ngày, Thiên Hoàng đại đế triệu tập quan văn quan võ dưới trướng tập trung phát biểu, Hành Thư lại thấy Cửu Huyền, lại thêm Phượng Hoàng Hi Hòa, thế mới biết bọn họ ba người hóa ra đều phục vụ cùng một đại lão bản.

Đều nói tình hữu nghị nam nhân thành lập trên nắm tay, sau lại vài lần Ma giới đột kích, ba người xuất chiến ngăn địch, cùng tiến cùng lui, chuyện cũ không vui lúc ấy nhanh qua, trở thành tình hữu nghị cách mạng kiên trung.

Lại nhân thoại một câu, răng và nọc độc Hành Thư thật lợi hại, nổi tiếng toàn thiên giới.

Cửu Huyền cổ từng bị cắn qua, nghe nói vị Cửu vương tử đường đường dương cương cứng rắn vài năm cũng chưa xoay cổ lại được.

Mà bởi vì ăn nói hàm hồ, đối với “Vọng Thư giữ Hành Thư quá mức” Phượng Hoàng biểu đạt bất mãn quá mãnh liệt, bị răng nọc đâm qua bả vai, cánh tay Hi Hòa mấy năm cũng chưa thể co duỗi tự nhiên.

Nhân thoại xong.

Vọng Thư nhìn Hành Thư ra ngoài, chính mình sửa sang quần áo, ngồi xuống, rót chén trà nhuận hầu, yên tĩnh chờ Hành Thư trở về đệ trình báo cáo.

Ước chừng một khắc sau, Xà quân trở về, trực tiếp lấy chén trà trong tay nàng, một hơi uống cạn sạch, cười dài nói, “Đêm nay lại có chuyện xưa nghe.”

Theo Cửu Huyền vốn “Long” thừa nhận, vị danh kỹ kiều diễm an vị trên xe ngựa gào thét mà qua y quán nhà mình, nay đã mất.

Kỳ thật lúc ấy Cửu Huyền cũng không tồn tại tâm tư gì đặc biệt.

Bất đắc dĩ vị cô nương kia nhìn trúng Cửu Huyền tiên khí thuần dương (câu này do Xà quân tăng thêm, đặc biệt giải thích), còn đưa khối khăn cổ ý trêu chọc.

Tối nay, Cửu vương tử ngửi được yêu khí đáp ứng lời mời đến thanh lâu dò hỏi.

Vị yêu nữ kia dùng niệm chú, muốn thái dương bỏ âm càng tiến thêm một bước.

Nếu động vọng niệm (ý nghĩ xằng bậy), Cửu Huyền “Công phu sư tử ngoạn” sẽ thấy không đủ.

Sau lại... Cửu huyền liền vuốt bụng, vừa lòng về phù ngủ.

Lúc Hành Thư giảng toàn bộ chuyện xưa, trên mặt đều tràn đầy hào quang, cuối cùng còn không quên trích dẫn đầy đủ nguyên câu của Bạch Long “Cửu Huyền nói xong còn hơi có chút tiếc nuối, vốn tưởng rằng có thể là hồ ly tu luyện mấy trăm năm, thế nào lại nghĩ đến thân thể đúng là một con chim trĩ, nàng tự đưa lên cửa nhào lên ta, ta liền nuốt nàng. Đáng tiếc hôm nay chỉ tính lừng dạ, không đến mức ăn no, ngày mai chuẩn bị không tốt còn phải ra ngoài kiếm ăn.”

Vọng Thư nghe được mê mẩn, “Vậy sau lại thế nào? Cửu Huyền tính lại ăn cái gì?”

“Sau? Hẳn còn không tính.”

“... Đây là một chút tính toán ăn sao?”

Hành Thư sờ sờ trán Vọng Thư, “Ta cùng Cửu Huyền quen biết hơn ba ngàn năm, hẳn đời này nói nhiều nhất hai câu chính là ‘ta đói bụng’ cùng ‘ta mệt’.

Không nói Hi Hòa ngay cả Thái Bình nói chuyện đều so với hẳn nhiều hơn.”

Vọng Thư trong tâm tình bá quái bỗng nhiên bắt đầu hùng hực thiêu đốt, “Kỳ thật, Bạch Bạch, ta cuối cùng cảm thấy Cửu Huyền đều gấp kiếp trước của ta.”

“Phải.” Ngón tay Xà quân nhẹ nhàng xẹt qua cổ tay nàng, “Cửu Huyền gấp nàng hai thế, Hi Hòa đã muốn gấp nàng tứ thế.”

Nói đến, Vọng Thư “Độc” lười cùng Hành Thư “Độc” rằng có thể nói tuyệt phối.

Bạch Long, Phượng Hoàng thân là bạn tốt, xem Hành Thư chỉ tại chữ “Tình” sống chết nhìn không ra, thậm chí không tiếc đối địch cùng Nguyệt lão tiên quân, đều tò mò đến tột cùng là dạng nữ tử nào có thể làm cho Xà quân không thể tự thoát ra.

Phượng Hoàng nhận thức Hành Thư sớm hơn chút. Khi đó Xà quân còn không có tính thẳng tiền.

Hi Hòa bị kích động phi xuống hạ giới vừa thấy, phát hiện người trong lòng bạn tốt là nam nhi.

Tuy nói Hi Hòa trưởng thành tôn trọng tự do thiên giới, nhưng lại cản trở bởi tập tục, hai chữ “Đoạn tự” chung quy chẳng phải dễ nghe.

Phượng Hoàng khó chịu, kiềm chế không được phát ra vài câu bức tức “Ngại ta bằng hữu thanh danh cùng tiền đồ”.

Vọng Thư đúng là cam nguyện lấy tuổi thọ đổi lấy Hi Hòa tương phùng, thế thứ hai là lúc “Nàng” còn không yêu Xà quân đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa sông cạn đá mòn, thấy Phượng Hoàng tự nhiên trong linh hồn còn có chút mặc danh kỳ diệu vui sướng cùng hoài niệm.

Đối với Phượng Hoàng nói lảm nhảm, cũng vốn không lập tức cãi lại.

Hành Thư từ nhỏ liền thích ăn dấm chua, thấy tình cảnh vậy cực kỳ không vui. Nhẫn nại trong chốc lát, thấy Phượng Hoàng còn không có im miệng, liền trở mặt cắn một ngụm.

Phượng Hoàng ôm bả vai đầy ủy khuất, run run cất cánh bay. Nhưng hẳn thích bao che khuyết điểm, lần này trong lòng mang mầm móng ngưỡng mộ, nhưng đối tượng cũng chính là bạch xà huynh đệ trọng sắc khinh hữu kia.

Thế thứ ba, tuy rằng Phượng Hoàng như cũ không thích Vọng Thư, nhưng bắt buộc đi Hành Thư cùng Vọng Thư hai người sớm chiều làm bạn, cảm sát hài hòa, không khỏi mềm lòng giảm bớt số lần nói lạnh nhạt. Lại thêm nữa Hi Hòa Hành Thư hai người hồ đồ thẳng tiền, đoạt linh khí Vọng Thư, làm hại cô nương trẻ tuổi chết trong lòng Hành Thư: Hành Thư bi thương tưởng niệm. Phượng Hoàng trầm mặc không nói tâm ý này.

Chờ Vọng Thư lại chuyển thế, Hành Thư đã thẳng tiền, Phượng Hoàng lôi kéo Bạch Long thành nhóm đến vậy xem.

Không biết có phải mấy đời trước trong linh hồn tồn đọng oán niệm hay không, Vọng Thư lúc này lại thấy Phượng Hoàng, lời nói bên trong liền gặp thương mang bóng. Giống như một khối mộc chuyên, đập xuống vừa chuẩn vừa ngoan.

Bạch Long tuy rằng tham ngủ, lại cực thông minh, hỏi qua lại, vượt trán thờ dài, “Hi Hòa, ngay cả ta cũng cùng người chiêm bao, trải qua loại đãi ngộ này.”

Cửu Huyền bởi vậy liền tỉnh ngủ hơn rất nhiều, tận sức giảm bớt cùng chữa trị quan hệ giữa Vọng Thư cùng Hi Hòa.

Cửu vương tử thậm chí chạy riêng tới địa phủ tìm Diêm Quân muốn hiểu rõ tình hình tiện đi cửa sau.

Diêm vương vượt râu nhắc tới Vọng Thư, hướng về phái Bạch Long bạc mệnh, trong một thời gian chén trà nhỏ vô số lần thờ dài, “Tiên quân coi trọng vị cô nương này, việc này không ngạc nhiên, nhưng khó giải quyết là nàng vì cái gì lại coi trọng vị tiên quân khác. Nàng lúc trước còn nguyện bạc mệnh ta còn nhớ kỹ. Mấy ngàn năm qua, lại vẫn không có kết.”

— nghe nói vì muốn linh hồn điển hình lễ tạ thần số lượng cùng độ hoàn thành, trực tiếp ảnh hưởng đến khảo hạch hiệu quả thành công cùng niên kỷ của Diêm Quân.

Bạch Long có chút uể oải trở về tìm Hành Thư, bày tỏ việc này hẳn cũng bất lực.

Phượng Hoàng trừ bỏ không biết Vọng Thư vì hẳn chết sớm, biết rõ nguyên nhân sau, trầm mặc hiếm thấy.

Xà quân nhìn hai vị bằng hữu, một vẻ mặt hiểu rõ, có chút đau thương, nhưng lại biểu lộ chút cảm kích, đối với Cửu Huyền nói một câu, “Thuận theo tự nhiên.”

Từ đó, chỉ cần Vọng Thư chuyển thế, Bạch Long cùng Phượng Hoàng liền dùng mọi khả năng ngăn lại công vụ cùng công việc, làm cho Hành Thư cùng Vọng Thư thời gian ở chung với nhau càng lâu.

Mà thế này, lại thêm một bạch kỳ lân Thái Bình ngày thơ tiểu tùy tùng. Ở thiên đình, liền mỗi khi mang biểu tình mang theo mộng ảo, nghe chuyện xưa truyền kì tình yêu của Xà quân, đối với cô nương mỹ mạo nhân gian chân thành tha thiết tâm sinh hướng đến.

Chỉ tiếc, Thái Bình miệng trông mong hơn Hi Hòa lại càng không linh nghiệm, đến nhân gian, vừa xuống liền trúng ngay Vọng Thư một viên gạch. May

mấn đưa nhỏ năng lực tự lành siêu cường

“Kia bọn họ có người trong lòng hay không?” Nghe xong chuyện xưa, Vọng Thư đột nhiên hỏi.

“Đại khái không có.”

“Ồi chao?”

“Thủ hạ của Thiên Hoàng đại đế... Trước mắt còn không có một đôi tiên lữ.”

Vọng Thư 囧. Hóa ra tiên phân theo đoàn, không chỉ có muốn xem tính tình với tu vi, chỉ sợ có phải người thông minh hay không, đã ở trong phạm vi chiêu hàng của Thiên Hoàng đại đế.

Xà quân gần đây luôn vui khi bán đứng riêng tư của huynh đệ lấy nụ cười người trong lòng. “Thiên Hoàng đại đế đáng vẻ đường đường, nhưng bản thân bình thường bắt cầu ngôn tiểu*, các tiên nữ thiên đình nhắc tới ngài còn có chút sợ hãi. Hi Hòa cũng khó cùng các tiên nữ nói chuyện. Cửu Huyền bình thường thích đi Nguyệt cung. Tiên hữu liên đồn đãi, Bạch Long Cửu vương tử thực tế sớm có lòng tương ứng.”

**Bắt cầu ngôn tiểu: nói có ý tứ, không nói cười tùy tiện.*

“Hằng Nga Nguyệt cung?” Vọng Thư chớp chớp mắt, “Vì cái gì ta cảm thấy hần chẳng qua là tìm nơi im lặng nhàn hạ ngủ.”

Nói xong, hai người nhìn nhau, lòng có linh tê nở nụ cười.

Bởi vì hiểu lầm Bạch Long, ngày hôm sau Vọng Thư com trưa tự mình xuống bếp, nấu bảy cân cá chuối.

Cửu Huyền chỉ tại lúc ăn com mới thanh tỉnh, nhưng lúc này Vọng Thư vừa mới đem cá để vào trong bát, bỗng nhiên phát hiện mùi khác thường, vừa quay đầu lại, đối diện Bạch Long khuôn mặt tuần tú.

“Thơm quá.” Hần nói.

Vọng Thư đỏ mặt, “Thật có lỗi. Ta hiểu lầm ngươi.”

Cửu Huyền chỉ chỉ bát canh, “Đều là cho ta sao?”

“Thái Bình căn bản không ăn đồ ăn thể gian. Bạch Bạch ăn chay, Hi Hòa không thích ăn cá.”

“Đa tạ.” Bạch Long dường như nhớ tới cái gì, vuốt vuốt cằm, “Kỳ thật long tộc chúng ta sẽ không bắt buộc đối phương cô nương.”

Nàng nháy mắt hiểu được ý tứ của Cửu Huyền, Bạch Long chịu giải thích, chứng minh rằng hần cũng coi trọng quan hệ cùng nàng.

Chẳng qua ánh mắt Vọng Thư vừa chuyển, ngắm nhìn ngọc diện anh tú, khẩu khí nhanh chóng đổi, “VẬY MẤY ĐẠO VẾT MÁU TRÊN MẶT NGƯỜI LÀ CHUYỆN GÌ?”

“Hành Thư... A, hần cái này không tất yếu. Hi Hòa cũng không đề cập với ngươi?”

“Cái gì?” Nàng đầy bụng hồ nghi.

“Hi Hòa, ta, còn có Thái Bình, là râu dài.”

Cho nên bỏ qua Hành Thư... Ai nhìn qua trên mình rần mọc râu?

Bạch Long cười cười, “Chúng ta cũng không nghĩ lấy bảo kiếm của mình đối với mặt mình khoa tay múa chân. Cho nên niệm chú, lúc đầu lấy tiểu phong cạo râu là tốt rồi.” Hần sờ sờ mấy lỗ hồng trên mặt, “Đáng tiếc hôm nay không thanh tỉnh cho lắm, vội vã muốn đến xem ngươi nấu cái gì, mới thất thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tốc Chiến Tốc Thắng

Vọng Thư quay đầu tiếp tục bận rộn.

Bạch Long đứng bên cạnh nàng chờ đợi nàng nấu cá mùi hương thơm bốn phía thật lâu sau, còn thực sẵn sóc thái hành, Vọng Thu ghen hòng nhìn trần trời, bày ra tư thế thái hành rất đẹp mắt và hiệu quả. Trong nồi canh lập tức được phủ lên một lớp xanh tinh tế.

Cửu Huyền lại sờ sờ vết xước chữ tam (三) thoát nhìn rất giống móng tay nữ tử cao lên, từ đáy lòng nói, “Làm phiền người tự riêng mình xuống bếp, làm chút chuyện biểu đạt tâm ý mà thôi. Đúng rồi, Vọng Thu có cửu oán sao?”

Nàng sừng sốt một chút, tuy rằng đề cập đến việc riêng của gia tộc, nhưng đối mặt tiên quân cũng không nên nói dối, trầm ngâm sau mới mở miệng, “Có.”

Bạch Long giờ tay chỉ phương hướng xa xa là hoàng cung, “Ồ nơi đó?”

Nàng gật đầu thật mạnh, “Phải.”

Cửu Huyền cười thần bí, ánh mắt vừa chuyển.

Vọng Thu theo tầm mắt hắn, nhìn thấy Hành Thư bạch y đứng dưới tàng cây trong viện, đang nói chuyện cùng với một nam tử dưới ánh mặt trời thân hình mơ hồ.

Xà quân vừa ngừng đầu, thấy nàng về mặt hồ nghi, hào phóng phát tay kêu nàng qua đây.

Nàng thuận theo cất bước tới bên người Hành Thư, mới nhìn rõ nam tử kia đúng là vị suất quý môi hồng răng trắng mấy ngày trước.

“Nơi này tiên khí rất thịnh, ta duy trì hình thể đã muốn tổn hao hơn phân nửa linh lực. Như thế, ta trước cáo từ. Hết thấy làm phiền Bạch tiên quân.” Nói xong, quý quân nhìn Vọng Thu cười nhợt nhạt, liền đột nhiên nhẹ nhàng lướt đi như gió.

Nụ cười kia có chút thân thiết cùng quan ái không rõ.

Vọng Thu liền hỏi, “Hắn nhận thức ta?”

Xà quân ôm vai nàng, “Hắn tên Nguyên Trọng Hoa.”

“Nguyên” chính là quốc họ.

“Cậu...” Nàng trừng to mắt, tay bất giác nắm chặt tay áo Hành Thư.

“Nguyên công tử mấy ngày trước từng bị vị đại sư kia gây thương tích, đánh mất một phần trí nhớ, hôm nay đã khôi phục, mới đặc biệt đến dâng môn bài phụng.”

“Nương ta có một ca ca ruột. Cậu năm đó từng vụng trộm trợ cha nương rời khỏi kinh thành, sau nương ngẫu nhiên từ miệng mọi người biết được cậu không bao lâu lại nhiễm bệnh chết... Chính là nương vẫn không tin. Thế nhưng, thế nhưng...”

Cầm Hành Thư đặt trên đỉnh đầu Vọng Thu, cảm nhận được người yêu trong lòng run run, thân thủ vô nhẹ lưng nàng, ôn nhu trấn an, “Việc này, còn phải bàn bạc kỹ hơn. Tóm lại ta chắc chắn thay nàng lấy một công đạo.”

Vọng Thu thoáng bình tĩnh, ngừng đầu nhìn thẳng Hành Thư, chính là âm thanh ghen ngào như trước, “Lão hòa thượng kia còn có thể tìm đến cậu gây phiền toái hay không?”

“Vọng Thu, người thường bị thương nặng không thể hồi phục nhanh như vậy. Nếu nàng còn lo lắng, ta phong ấn pháp thuật của lão?”

Nàng kiên định gật đầu.

Nàng có chút hối hận, lúc ấy lại động lòng trắc ẩn, hẳn là nên bảo Dung Nguyệt hung hăng đuổi vị hòa thượng tự cho mình lấy danh chính nghĩa đi trừ ma hàng quỷ kia.

Trở lại tiền thính, mọi người ngồi vào vị trí ăn cơm.

Nàng đôi mắt đỏ ngồi xuống,

Vài vị thông minh làm như không thấy, lại càng không truy vấn.

Bạch Long tay gấp một miếng cá nhai chậm, ăn thịt uống canh, cũng không nhả xương cá ra, trên mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Nàng hấp hấp cái mũi im lặng ăn cơm. Hành Thư thỉnh thoảng gấp rau xanh vào trong bát của nàng.

“Hành Thư, thân là thượng tiên, không thể can thiệp tới nhân gian quốc tộc*.” Cửu Huyền đặt đũa xuống, trước mặt chỉ còn cái bát sạch sẽ, “Thái Bình chính là dấu hiệu điềm lành, lúc này có thể cùng ta xuống hạ giới, nay nhân gian cũng có thể nói là hưng thịnh.”

**Quốc tộc: thịnh vượng, vận nước nổi đời thịnh vượng gọi là tộc.*

Hành Thư nhìn Vọng Thư, lau hạt com dính trên mặt nàng, không có là đúng, “Không việc gì.”

Nàng nghe vậy có chút lo lắng, “Bạch Bạch, nếu chàng giúp ta báo thù bị phát hiện, trên thiên đình trách tội, làm thế nào bây giờ?”

Trên bàn ba vị tiên quân không hẹn mà cùng cười ái muội. Thái Bình lúc này bay vào trong nhà, trên vai còn có mấy chú chim.

Hi Hòa thấy nàng khó hiểu, thân nhiên nói, “Chúng ta đều vài người tại đây. Làm việc cẩn thận chút, không để các đế quân biết thì tốt.”

Không khí này thật sự là thoải mái thân thiết, nàng rốt cục đem nỗi lo từ lâu nói ra, “Vì cái gì các người đều biết thân thế của ta?”

Xà quân kéo tay nàng, “Thăng tiên, thân thế đều nhìn có chút linh mãnh. Vừa mới trong sân cùng Nguyên công tử nói chuyện, bọn họ đều nghe thấy rành mạch.”

Vọng Thư khẽ nói, “Kia không phải cả ngày đều ồn chết. Nhưng mà, cách vách... Thanh Thương, Thanh Tuyền hai nhà bọn họ cũng có thể... Phu thê bọn họ ngủ, các người cũng có thể...”

Hành Thư cười ngọt ngào, gấp thêm rau bỏ vào bát nàng, “Vọng Thư không biết mất điếc tai ngơ sao? Tiên gia tu hành đây chính là cảnh giới nhất định.”

Ba ngày sau, con mưa mát mẻ sau giờ ngo, Tam nương một mình đến cùng Vọng Thư tán gẫu.

Nữ nhân đều có tâm bất quái. Ngai phu quân cùng đứa nhỏ sợ hãi Cửu Huyền, Tam nương vài ngày cũng chưa thể “Hùng lực thiêu đốt” một chút, tư vị tích tụ trong lòng thật sự khó nhịn.

Nói buổi sáng trong quán tú phẩm của Tam nương có một vị nam kim chủ đến: ngồi xe ngựa đến, tùy tùng tiền hô hậu ủng, chân thái tơi lụa, còn đặc biệt dùng khăn che mặt vào quán, làm cho hải hước thập phần. Việc này Vọng Thư buổi sáng cũng không bỏ lỡ đến xem.

Vị công tử là lướt này kỳ thật là nhi tử độc nhất của mỗ bò viên ngoại.

Nghe được tin tức này, Vọng Thư cảm thiếu chút nữa trật khớp, vì thế không hề nghĩ ngợi ném ra một câu, “Thật là viên ngoại thân sinh?”

Tam nương nghiêm túc nói, “Viên ngoại khi còn trẻ tướng mạo cũng coi như thanh tú.”

Nàng chỉ phải miễn cưỡng tin tưởng, lại hỏi, “Tú phẩm điểm của tỷ tương đối nhiều đồ đất, viên ngoại luôn luôn keo kiệt, sao bỗng nhiên lại đưa nhi tử đến mua đồ? Hay là có chuyện mừng?”

Tam nương một phen nói, “Ngạc nhiên ở chỗ này. Muội có biết Bình Dương công chúa vừa mới chết hai vị nam sủng, hai vị thiếu niên tuấn mĩ lại đúng là Bình Chiêu công chúa chuyển cho tỷ tỷ của mình.”

“Vì thế công chúa quý phủ thiếu nhân thủ ‘hầu hạ’ a,” Vọng Thư bưng tỉnh đại ngộ, “Muội từng nghe viên ngoại tính đem nhi tử của mình đưa vào trong cung... Muội nghĩ hẳn nói là nữ tử,” nhớ lại vị công tử đáng người uyển chuyển, mặt mày như họa, trên lưng nàng chảy mồ hôi lạnh, “Ai ngờ người ta đã sớm chuyển tâm bồi dưỡng nhi tử. Nói, trước đó, Phò mã của Bình Dương công chúa đã mất?”

— vị Phò mã này lúc trước gây nghiệp chướng, lại vì muội muội của mình, giết muội phu.

Đáng thương hẳn chết, Bình Dương công chúa nửa giọt lệ cũng không rơi, sai người đem xác Phò mã đặt trong quan tài, thỉnh vài hòa thượng đến tụng kinh niệm phật, tang sự chưa xong, đã tiêu sái quay người, đi tìm mùa xuân thứ hai.

Kỳ thật, ấn theo huyết thống, Vọng Thư nên gọi Bình Dương, Bình Chiêu công chúa một tiếng “Dì”. Nhưng nàng từ nhỏ rời xa kinh thành, dưới sự yêu thương chiều chuộng của cha nương lớn lên, tính tình thẳng thắn, không chút làm ra vẻ nào, cũng căn bản không có tự giác của hoàng thân hậu duệ quý tộc, ngữ khí lời nói giống như người xa lạ.

“Vị tiểu công tử kia lớn lên không tệ, tuy rằng so với tướng công tỷ còn kém xa.” Tam nương lại nói, trên mặt thỏa mãn.

“Quả thật. Tướng mạo vị tiểu công tử kia so với hai vị, kém xa.” Tiếng nói trầm thấp lơ đãng vang lên.

Vọng Thư Tam nương đồng thời nhìn về phía phát ra tiếng nói, đã thấy Bạch Long ngồi trong viện, bưng chén trà, giãn hai chân, phơi nắng, thập phần thích ý.

Vọng Thư nhú mày, Tam nương tò mò.

Cửu Huyền chậm rì rì uống trà, quay người thân nhiên cười với hai vị nữ tử, sau đó... Ợ một cái.

“Chẳng qua là một con hồ ly, một con sói. Bọn họ lúc còn sống từng muốn nếm thử thịt rồng.”

Vọng Thư lại.

Yêu có thể hóa thành hình người, tham khảo thân hình Dung Nguyệt, nàng cảm khái Bạch Long lượng com ăn cũng không phải kinh khủng bình thường.

Tiến bước Tam nương sau, Vọng Thư đi mua đồ ăn, đại khái ăn no tâm tình quá mức thư sướng, Bạch Long chủ động đi theo làm khuôn vác chuyên nghiệp.

Hành Thư cùng Hi Hòa đang chôn trong “Nữ” công văn, nhất thời cũng không đi được.

Thái Bình bỗng nhiên bay đến, nghe nói vừa muốn ra ngoài, ánh mắt vụt sáng, “Ta cũng muốn đi. Nhưng hai chân không thể cất bước, bằng không ta tiếp tục biến thành chó nhỏ?”

Vọng Thư nói, đó là người tự nguyện.

Một nam một nữ một cầu song song hành tẩu trên đường.

Nam nhân trên đường ánh mắt phần lớn dừng trên người Vọng Thư, nữ tử cầm khăn tay hướng Cửu Huyền ném loạn — nam sủng của công chúa không chỉ cần tuyển thêm, lại còn đặc biệt tuyển, thậm chí có thể qua tay cho tỷ muội nhà mình, làm gương to như thế, dân chúng ánh mắt nóng bỏng thẳng nhìn mỹ nữ, quả thật tự nhiên hết mức.

Cuối cùng hai tay Vọng Thư trống trơn, Cửu Huyền một tay cầm một con cá một miếng thịt, tay kia mang rau, Thái Bình phía sau miệng ngậm mấy cọng hành, ba người trở về nhà.

Trước cửa nhà, thỉnh thoảng một vị mỹ nữ nhảy ra, trực tiếp nhào vào lòng Cửu Huyền, hai mắt đắm lệ lưng trông liên tiếp hướng về Bạch Long phóng điện.

Lúc này ngay cả Vọng Thư đều cảm nhận được yêu khí bức người, nàng dùng tay áo bịt mũi, “Cửu Huyền, yêu gì đây?”

Thái Bình đến bên chân Vọng Thư, nhả hành. Cẩn thận để trên mặt đất, phe phẩy đuôi mở miệng, còn phả ra hơi có mùi hành, “Lệ khí thật nặng. Dưới tay à không thiếu mạng người.”

Ngay lúc Vọng Thư dưới ánh mắt nóng bỏng chờ mong Bạch Long một ngụm nuốt vào, Cửu Huyền toàn thân hiện lên bạch quang lấp lệt, tap một tiếng, mỹ nữ tức thì đồng thành một tòa băng.

Bạch Long bình tĩnh như trước mang đồ ăn, một trận gió thổi vạt áo hần, uyển chuyển chói mắt, “Vọng Thư, người phải biết rằng ngay cả Thái Bình nhân hậu đều đánh giá đến thế, vị cô nương này tuyệt không oan uổng.”

Vọng Thư khó hiểu nhăn mày, nhìn mạng nhện bị đông lạnh vỡ vụn, “Ta biết. Chính là xác nhận người thật sự ăn no.”

Bạch Long lơ đãng, mỉm cười nói, “Đáng tiếc à là nhện tinh. Ta đối với đồ ăn, vẫn có phẩm vị, có theo đuổi.”

Nắng hè chói chang, may mắn có Xà quân làm bạn, từ đêm dài mới không khổ sở.

Bởi vì Hành Thư mỗi đêm đều nắm tay nàng, điều tiết nhiệt độ cơ thể mình, ôn nhu hỏi, “Hiện tại có đủ lạnh không?”

Có điều hòa tự động trước mặt, Vọng Thư đã sớm đem cấp bậc lễ nghĩa vứt sang một bên. Huống chi từ nhỏ cha nương đã dạy nàng hôn nhân mỹ mãn là hai bên tình đầu ý hợp, cái khác đều không quan trọng.

Không biết vì sao, Vọng Thư bỗng nhiên cảm thấy trong lòng căng thẳng.

Bên ngoài cửa sổ ánh sáng bùng sáng, Hành Thư thậm chí còn không kịp sửa sang lại dáng vẻ, trấn an nàng một câu “không việc gì”, liền bay ra khỏi phòng.

Nàng vội vàng xuống giường, đứng cạnh cửa nhìn.

Nam tử cao gầy đứng trong viện, Cửu Huyền, Hành Thư, Hi Hòa còn có Thái Bình, đồng loạt cúi đầu.

Khác biệt với phụ thân của Dung Nguyệt dung mạo tinh xảo mà xinh đẹp, nam tử trước mắt mỹ thật mỹ, mi mục thần sắc lại lộ ra uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Nam tử giương mắt, thấy Vọng Thư, khẽ gật đầu, “Bất luận kiếp nào gặp đều cảm thấy vừa lòng. Hành Thư, tốc chiến tốc thắng. Lần sau ở pháp hội, nếu không đưa đến bọn họ còn có thể chế cười chúng ta là ‘quân đoàn lưu manh’.” Nói xong, kim quang chói mắt dần âm đạm, mỹ mạo thiên thân sớm không thấy bóng dáng.

Vọng Thư mí mắt mãnh liệt, bám vào cánh cửa, run run hỏi, “Đây là...”

Vài vị tiên quân trước đứng thẳng người, lau lau cái trán, vẫn là Phượng Hoàng nhanh miệng nhất, “Vị này là Câu trần thượng cung Thiên Hoàng đại đế.”

— chính là vị lãnh đạo trực tiếp của Bạch Long, Xà quân cùng Phượng Hoàng.

Nói thiên giới có năm vị đế quân, Ngọc đế đứng đầu, nắm toàn bộ thiên địa tam giới, còn có bốn vị phụ tá các trọng trách khác, phân nhau lần lượt là

Bắc Cực đại đế, Nam Cực trường sinh đại đế, Cầu trần thượng cung Thiên Hoàng đại đế cùng Thừa Thiên hiệu pháp hậu thổ hoàng chi.

So ra Ngọc đế là vị quan cao cấp nhất kiêm chủ tịch hội đồng quản trị, mà bốn vị còn lại tương đương tổng tài các khu còn lại.

Có thể trực tiếp báo cáo năm vị đế quân, Cửu Huyền bọn họ, làm tiên quân đã có thể coi như lớn nhất.

Nhưng ngay cả cấp dưới luyện ái tiến triển đều phải thúc giục, lão bản này quản cũng quá nhiều đi. Chút bất mãn nhất thời hiện trên mặt Vọng Thư.

Nàng nghĩ nghĩ, lại mang theo vài phần đồng tình, “Ta tựa hồ hiểu được các ngươi vì cái gì cảm đều tron nhẫn.”

Thiên Hoàng đại đế tôn vinh bộ mặt “Âm nhu”, trên cằm nếu mọc mấy cọng râu, thật sẽ là loại khủng bố cùng xúc động đến cỡ nào.

Phượng Hoàng khoanh tay, khó được khen, “Thông minh.”

Trở lại trong phòng, Vọng Thư, Hành Thư cởi áo trên giường.

“Kiếp trước, nàng và ta thành thân, Đế quân còn tự mình hạ giới đến chúc phúc.”

Nàng không trả lời.

“Đế quân nhất thế anh minh, duy độc tình hình này không đề cập tới.”

Nàng rót cục phúc xuy một tiếng, “Kết quả ngay cả các tiên quân dưới trướng đều bị lây bệnh, không ai may mắn thoát khỏi sao.”

“Chúng ta là ngoại lệ duy nhất.”

Xà quân dùng “Chúng ta”, vô thanh vô tức ám chỉ.

Nàng phát hiện. Nhưng cũng vô lực phản bác.

Hành Thư từng nhiều lần minh kị ám chỉ: chúng ta nhất định sẽ trở thành phu thê.

Hôm nay được Thiên Hoàng đại đế duy trì, có lẽ là đốc xúc, liền lập tức bắt tay bức hôn.

Vọng Thư bỗng nhiên có chút phiền chán. Đứng dậy trở mình xuống giường. Hành Thư bờ vai run rẩy, cuối cùng vẫn rút tay vốn định kéo nàng trở lại.

Vọng Thư rào bước ra sân, còn gặp Cửu Huyền còn đang hóng mát.

“Cãi nhau?”

Chỉ là chiến tranh lạnh nho nhỏ. Nàng gật gật đầu.

“Ta nghe thấy được.” Cửu Huyền chỉ chỉ lỗ tai, “Hành Thư rất vội. Nhưng hẳn dù sao cũng đã đợi hơn hai ngàn năm, tình cảm vẫn giữ nguyên.”

Vọng Thư quyết quyết miệng, ý tứ nói ta biết, nếu không liền trực tiếp trở mặt, nàng chán ghét nhất chính là người tự cho là đúng nắm một nhược điểm càng thêm chỉ trích hoặc bức bách người.

“Mẫu phi của ta vẫn đợi ở Đông Hải, chờ phụ vương ta trở về. Mỗi lần trở về phụ vương đều mang theo cô nương trẻ tuổi hồi cung, nàng cuối cùng còn vui cười thay trượng phu của mình chuẩn bị hôn lễ.”

“Đây là chuyện của nhà ngươi. Kỳ thật ngươi không cần lấy chuyện của ngươi nguyện ý đến an ủi ta.”

“Thế trước ta cũng nói cho ngươi, cho nên không phải bí mật, không ngại.” Cửu Huyền cười cười, thân thủ khẽ vuốt thân đại thụ bên người, “Ta sớm đã không nhớ rõ tổng cộng có bao nhiêu vị mẫu phi.”

Cửu Huyền về mặt âm đạm, nàng thu hết vào trong mắt.

“Cho nên, tham ăn ham ngủ, so với đa tình dâm dục tốt hơn nhiều.” Hắn mâu quang lóe ra, lại ngoắc ngoắc ngón tay, đem hè gió thổi qua, phất qua mặt nàng, cảm giác hết sức ôn nhu, “Ta vẫn thực hâm mộ các ngươi.”

Tiếng Cửu Huyền trầm thấp cùng tiếng lá cây sần sật, có tiếng bước chân truyền đến. Tay áo Vọng Thư nhẹ nhàng dật.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Thẻ Làm Nữ Kim Cương (Thượng)

“Vọng Thư,” Hành Thư sắc mặt trầm tĩnh, nhìn không ra vui giận, nhẹ nhàng giặt nhẹ tay áo nàng, âm thanh mềm nhẹ, “Tắm ta nóng này. Về sau hết thấy đều tùy nàng, được không?”

Tiền gia mấy ngàn năm tu hành, chỉ vì mọi chuyện tâm có thể như nước, Hành Thư rõ ràng là trái ngược lại.

Cửu Huyền xoay người, nhanh chóng rời đi.

Nhìn ánh trăng chiếu rọi xuống mặt hấn, nàng có chút mềm lòng, “Về phòng trước.”

Trong phòng ngủ, nàng cuộn tròn trên giường, lưng quay về phía hấn.

Một cô nương trẻ tuổi cho phép một nam tử đồng giường với mình, này chính là có một quan hệ ngầm đồng ý; mà Dung Nguyệt, muốn canh ở bên chân Vọng Thư đều phải hóa thành nguyên hình hồ ly, cái này bất đồng, tự nhiên rõ ràng.

Chính là Hành Thư công khai ý vào chính mình đối với hấn có tình cảm, mà không kiêng nể gì, tự chủ trương, thậm chí đập cái mũi trên mặt, dù nàng đối với Hành Thư trước sau tín nhiệm cùng chờ mong, liền cảm giác tâm phòng bị của nàng đổ mất một mảnh.

— tuy rằng chỉ bằng Hành Thư một câu “Chúng ta”, người ngoài cuộc nhìn, chỉ sợ không tự mình bỏ nỡ Vọng Thư ra xem trong đó có gì.

Hành Thư vì không thể nghe thấy tiếng thở dài sau đó, coi bỏ ngoại bào, còn lại trung y, tính ngồi bên giường, thấy Vọng Thư không có ý đuổi xuống, mới yên tâm lớn mật nằm xuống.

“Nàng chân chính tức giận sẽ không quan tâm đến.”

Xà quân lời này nói đúng. Vọng Thư cho tới bây giờ đều lấy Hi Hòa đầu võ mồm thành lạc thú nhân sinh.

Đầu ngón tay Hành Thư chạm vào bờ vai nàng, “Vọng Thư, nàng có biết ta và nàng có thể gần nhau bên nhau không bao lâu, ta cho tới bây giờ đều thực quý trọng.”

Nàng không quay đầu, cười lạnh nói, “Biết lại như thế nào? Đừng vì chính mình lấy nhiều có như vậy.”

“... Ta không rõ nàng hôm nay vì cái gì đột nhiên tức giận vậy?” Hành Thư nhíu mày, “Khó chịu chỗ nào sao?” Hấn nhất thời nóng vội sát vào, còn để ý cái gì đến tức giận, liền xem cả người nàng, trước sờ sờ cái trán, xoa bóp bả vai, sau từ đầu đến chân đều cẩn thận kiểm tra.

Nàng chính là một con tức không tên, chính mình cũng có chút mặc danh kỳ diệu.

Bị hấn ép buộc không thể nhịn, bỗng nhiên thân thủ nắm cổ tay Hành Thư, hỏi, “Ý chỉ Thiên Hoàng đại đế, nếu chàng không thể hoàn thành, thì sao?”

Hấn không tìm thấy thân thể không khỏe, tin tưởng nàng nhất thời khó chịu, mới trả lời, “Đế quân luôn luôn nói năng chua ngoa tâm đầu hủ. Ngại nguyên nói là ‘nhìn thiên đình đám mây râu đều ôm mỹ nhân về, các người vài người tướng mạo tài năng học vấn đều cao, cũng không có chí tiến thủ, người người cô độc, làm cho ta cái mặt già này đi đâu?’”

“Hóa ra không thành thân thì gọi là ‘không chí tiến thủ’?” Nàng rút cuộc nhịn không được, khoe miệng giặt giặt.

Thấy nàng mỉm cười, Xà quân nhẹ thở một hơi, trên mặt bất động thanh sắc như trước, “Cửu Huyền khôn khéo, lúc thấy ngay trên đình kê ‘Đế quân, nữ ít nam nhiều a.’ Hi Hòa lại nói, ‘các tiên nữ người người yếu đuối mảnh khảnh, đối với đám tục tăng râu húng thú hiểm nhiều hơn so với chúng ta loại âm nhu tiểu bạch kiếm.’ Thái Bình ở một bên chỉ biết liêu mạng gật đầu.”

Nàng rút cục cười ra tiếng, “Hai người bọn họ quả thực không giống bình thường. Hi Hòa vẫn có thể trước mặt chúng tiên quân thừa nhận mình là tiểu bạch kiếm?”

“Đế quân nghị sự tán gẫu, phần lớn là cùng chúng ta bốn vị mà thôi.”

“... Sau lại thế nào?”

“Đế quân chỉ vào ta nói, ‘tốt xấu có Hành Thư, vẫn có hi vọng. Nói đến nam nhiều nữ ít? Cũng phải. Không bằng ta đi Bách Nhật Hồng, Đông Hoa xem gần đây có bao nhiêu tiên nữ phi thăng, cho các người xem thế nào.’”

“... Phốc.”

Hành Thư cũng cười theo, “Đế quân nhìn nghiêm chỉnh lãnh đạm, thực tế rất dễ sống chung.”

“Nhưng mà Thiên Hoàng đại đế sao biết chuyện của người?”

“Lúc đăng ký tiên tịch, có quân sự tiên quân hỏi chút vấn đề, vài vị để quan an vị một bên bằng thỉnh, ai hợp ý liền chiêu vào.” Xà quân một tay chống cằm, nhìn Vọng Thư, “Lúc trước liền hỏi ta vì sao phải thành tiên? Ta trả lời muốn cùng người trong mộng bầu bạn gần nhau.”

Nàng đôi mắt sáng lên, “Liền thông qua?”

“Lại vậy. Trực tiếp bị Đế quân lựa chọn, chỉ bằng ta lúc ấy không quan trọng linh lực, tiên hữu còn lại đều thấy bất khả tư nghị.”

“Chỉ có thể nói Thiên Hoàng đại đế không đi theo một khuôn mẫu.”

— kỳ thật Vương Bát nhìn lục đậu đủ để giải thích hoàn mỹ cho kết quả này.

“Đúng vậy. Sau lại cùng Cửu Huyền, Hi Hòa Thái Bình bọn họ tán gẫu, mới biết được bọn họ trúng tuyển cũng không biết nên khóc hay cười.”

Vọng Thư càng thêm tò mò, cầm cổ tay Hành Thư lay lay, “Bọn họ đều nói thế nào?”

“Cửu Huyền ngay lúc đó trả lời là ‘trong nhà thực ờn, muốn đổi nơi khác ngủ.’ Hi Hòa nói là ‘đến tuổi này mà không nhập tiên tịch, lão gia tử sẽ mắng,’ Thái Bình còn lại là ‘phụ vương muốn ta đến, vì thế ta tới.’”

Không có một người nói muốn cứu thể thiên hạ, phổ độ chúng sinh sao? Nàng chỉ phải run rẩy hỏi, “... Nay đều thông qua?”

Hành Thư thần nhiên cười, “Thẳng thẳng thành khẩn có thể.” Lại nhanh chóng liếm khô tiểu dung, “Nhưng nếu đôi ý, thần hồn giai diệt, vạn kiếp bất phục.”

Nàng hiểu được ám chỉ trong đó — bất luận thế nào, tâm ý của hấn đối với nàng cũng sẽ không đổi.

Gặp lúc Vọng Thư cứu mạng, đối với ân nhân cùng giới, tuyệt đối là tình cảm thuần khiết cùng cảm kích, lại gặp lại ân nhân lúc đang bất trắc dẫn đến chết, liền càng ra sức tu luyện, để khi gặp lại cũng đủ cường đại để báo ân.

Thật vất vả gặp lại, lại là một linh hồn nữ nhân trong thân xác nam nhân, nói một thể kia Vọng Thư không eo là phòng chừng chả ai tin.

Không thể không bài phục chân lý “Khác phái hút nhau” không thể bàn cãi này, Hành Thư cùng Vọng Thư thân nam nhân sớm chiều ở chung, phát hiện linh hồn là nữ nhân thì quấn chặt, trong lòng cũng dấy lên lửa nóng.

Phi thường tiếc nuối bổ sung thêm câu, đây là mối tình đầu của Hành Thư.

Năm đó Hành Thư vẫn là tiểu xử xà ngây thơ (*Thảo: ân, tiểu xà chưa phá thân*), tuy rằng hiện giờ vẫn thế, sớm thông linh tính, hiểu biết cũng không sớm, không có quan hệ với người, càng không có quan hệ với xà.

Mà khi hấn tu hành thành người vài thập niên sau khó được một lần phát xuân xao động, trong đầu không có mẫu xà thân thể uốn éo, mà hiện lên bóng hình xinh đẹp Vọng Thư, hấn biết chính mình đã yêu.

Một mối tình đầu của nam nhân, hấn suốt đời đều không thể dứt bỏ, càng đừng nói quên, nhất là đối phương cũng thành tâm đối đãi hấn.

Đến thể thứ ba, Vọng Thư khôi phục thân nữ nhi, Hành Thư liền là lướt tới chỗ cô nương ôn nhu nhỏ nhẹ mê hoặc đối phương. Ôm eo cô nương, vỗ ngực mình, thể “Chúng ta đời đời kiếp kiếp đều phải cùng một chỗ.”

“... Mỗi lần ta luân hồi chẳng làm cách nào tìm được ta?” Nàng cảm khối mặc ngọc trước ngực, “Chẳng lẽ dựa vào cái này?”

“Trước thể thứ ba, ta còn chưa phi thăng, canh giữ ở cửa địa phủ, thấy tiên hạc đầu thai bay ra, dựa vào linh quang xác định có phải nàng hay không.”

Thế gian sinh linh không có một linh quang nào hoàn toàn giống nhau.

Có chút pháp lực, liền nhận biết được linh quang, mà thông qua linh quang tìm đến ân nhân kiếp trước, người yêu hay thân nhân, chiều này đếm lại sớm không mới mẻ.

Nàng khàn giọng, “Canh giữ ở cửa địa phủ... Mỗi thời khắc đều có linh hồn đầu thai mà đi, chẳng muốn đảm bảo cái nào cũng không bỏ qua?”

Hành Thư ra vẻ thoải mái, “Không có như nàng tưởng tượng vất vả như vậy. Trên thực tế, nhanh nhất cũng cần phải trăm năm, mới có thể tái thể làm người. Ta thật sự có thể bỏ qua nàng, đại khái là ông trời chiều cố, vận khí tốt. Thành tiên hại tính mạng của nàng, cùng Hi Hòa đuổi tới địa phủ, nàng dĩ nhiên vì khôi phục lại linh lực mà lâm vào hôn mê, ta lấy nửa nội đan, đặt trong tay nàng, rồi đi.”

— địa phủ không thể ở lâu. Mặc dù đã thắng tiên.

“... Cho nên thứ này liền theo ta chuyển thể thủy chung bên người ta?”

Hấn cầm khối mặc ngọc, ngón tay vuốt nhẹ vài cái, “Chú chút linh lực vào, cũng đủ chu toàn cho nàng. Huống hồ, có nó, ta tìm nàng tiện hơn nhiều.”

Nàng im lặng không nói gì.

Hành Thư nhìn bên ngoài cửa sổ, nhìn ánh trăng đã dâng lên cao, sờ sờ hai má nàng, “Đêm đã khuya.”

Nàng ừ một tiếng. Một lần nữa trở lại nằm.

Ngực Hành Thư dán sau lưng nàng, cánh tay vòng qua chặt chẽ khóa nàng vào trong ngực, vùi đầu sau gáy nàng, “Có nàng, ta không biết vui mừng đến bao nhiêu.”

Nàng lại ừ một tiếng, chậm rãi nhắm mắt.

Tỉnh lại, nàng hình như vì cảm xúc ngày hôm qua tìm được lý do thiết thực.

Dưới thân có chút ẩm ướt. Nguyệt sự cách hai tháng lại đến.

Ngượng ngùng đứng dậy, bỏ tay bàn tay đang nắm tay mình, rón ra rón rén xuống giường, tranh thủ Xà quân không biết bất giác “Hủy thi diệt tích”.

“Muốn ta lấy hộ nàng khăn mặt cùng xiêm y sao?”

Vọng Thư nghe vậy run lên. Ngày hôm qua xiêm y mới giặt còn để tại thư phòng xông hương.

“Làm phiền.” Nàng đỏ mặt, tự nhiên không quay đầu lại.

Hành Thư cười khẽ cất bước ra ngoài.

Vọng Thư kéo cổ tay hắn, cúi thấp đầu, “Bạch Bạch, cũng tẩy xiêm y của chàng.”

Hắn không khỏi mỉm cười, “Ta biết.” Nói xong, đi nhanh ra ngoài.

Này rõ ràng là bị bọn họ nhìn thấy cũng không việc gì. Hành Thư ước gì mọi người “Hiểu lầm”.

Đưa xiêm y, Vọng Thư thay trong phòng xong, Hành Thư mới từ bên ngoài trở về, trên cánh tay còn mang khăn mặt áo choàng.

Trước mặt nàng, tự nhiên cởi áo tháo thắt lưng.

Chẳng qua là cởi trung y, còn lại tiết khô, bộ phận máu chót có gạch men che lấp, lộ ra chẳng qua giới hạn ngực và đùi, bóng loáng trắng nõn, ánh mặt trời chiếu vào, làn da phản xạ có vài phần chói lọi.

Hành Thư thu thập thỏa đáng, trực tiếp cầm xiêm y vừa thay trên giường, lấy lòng một câu, “Ta cầm tẩy.”

Hôm nay điểm tâm đến phiên Cửu Huyền vào bếp, làm mấy món ăn sáng, lại nấu một bát cháo mặn.

Vọng Thư nhìn trong bát phật phên vài miếng hành thái, quay đầu nhìn Thái Bình đang chơi đùa cùng chim nhỏ, bất hạnh không thể nuốt cháo xuống. Chẳng qua ba vị còn lại hiển nhiên nhân ra mấy cọng hành Thái Bình ngâm qua. Không có kì thị. Một bàn đồ ăn đảo qua mà hết.

Bởi vì thời tiết đẹp, Hi Hòa, Thái Bình đem án thư đặt trong viện, tiếp tục phê duyệt công văn.

Cửu Huyền tựa hồ mấy ngày gần đây ăn uống thỏa mãn, tâm tình thư sướng, ngồi dưới gốc cây trong viện, trong tay cầm mấy tập công văn, không nhanh không chậm xử lý.

Mà Hành Thư chủ động giặt quần áo, cầm quần áo ngâm vào chậu, tại chỗ dính máu ngồi vò.

Vọng Thư ngồi cạnh hắn, ngẫu nhiên còn chỉ điểm, đánh giá về thủ pháp.

Lại thêm gió mát thổi qua, mãn viên “Xuân sắc”, thực tại thích ý.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang.

Nàng đột nhiên phát hiện bên người lạnh thấu xương, lại quay đầu, cậu Nguyên Trọng Hoa quanh thân liệt liệt ma troi hé ra, hai mắt nhìn chăm chăm quần áo dính vết máu trên tay Hành Thư.

“Vọng Thư. Hắn đoạt của cháu...” Tiếng nói ảm ảm kim khí va chạm, bật ra lãnh ý.

“Không có.” Vọng Thư đáp rõ ràng, “Chính là cùng ngủ đây ra...”

“Không khéo nguyệt sự đến dính lên quần áo Bạch Bạch” — nửa câu sau còn chưa nói ra, cậu giơ tay, một đoàn ma troi bay ra, thẳng hướng Hành Thư.

“Một ta còn tin người khiêm tốn, đối với Vọng Thư nhà ta đều là ái mộ tuyệt không khinh bạc.” Lời còn chưa dứt, lại một đoàn ma trôi đánh ra.

Hành Thư điểm chân, phi tới giữa không trung, lách mình tránh hai lần công kích, “Nguyên công tử. Ta còn không có.”

— ta muốn phụ trách nhưng cháu gái của người còn không cho ta cơ hội vinh hạnh này.

Trọng Hoa trực tiếp nghênh đón, “Nói sao. Đồng giường cộng chằm sau vẫn còn dám chống chế.”

Vọng Thư còn muốn kéo cậu lại, lại hoàn toàn nắm vào khoảng không.

Trọng Hoa ma trôi công kích vừa đọc lại đây, Hành Thư dụng tâm né tránh, toàn bộ phòng thủ.

Một người truy, một người trốn.

Phượng Hoàng ôm một xấp công văn, Thái Bình xách bàn, không hẹn mà cùng phi thân né tránh, đào ra một đường máu, hảo cho cậu truy đánh cháu rể có đủ vũ đài thi triển.

Vọng Thư nhìn ba vị thần tiên bên cạnh, “Ta muốn rống to, kết giới có thể cam đoan âm thanh sẽ không truyền ra bên ngoài?”

Ba vị ăn ý gật đầu, “Yên tâm.”

Đối phó với cậu ý thức trách nhiệm rất mạnh “Con gái của muội muội ta cũng là con gái của ta, mặc dù ta đã chết người cũng không thể khi dễ nàng”, nàng cũng chỉ ra hạ sách này, vì thế hít sâu, kêu to, “Cậu. . . Cháu là nguyệt sự, dính vào quần áo Bạch Bạch. . . Cháu còn không thất thân. . .”

Trọng Hoa thân mình cứng đờ.

Hành Thư đáp xuống mặt đất.

Hi Hòa ngẩng đầu, “Hành Thư hiệu suất thực kém.”

Vọng Thư huých khuỷu tay, Phượng Hoàng ôm tay chó có lên tiếng.

“Có tin mừng còn không sửa lại tiên tịch, người cho là để quân sẽ bỏ qua hẳn?” Cửu Huyền sờ sờ cằm, vừa lòng sờ râu đến lúc phải cạo.

Thái Bình rung động lông mi, đồng thời nói, “Cuộc đời để quân không được xem nhất chính là sự tình này.”

Vọng Thư nhú mày, thiên giới thì ra cũng chú ý duy trì chức vị?

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Thẻ Làm Nữ Kim Cương (Hạ)

Trọng Hoa không tiếng động rơi xuống đất. Lại nhảy lên, đứng trước mặt Vọng Thư, sắc mặt âm trầm, hỏi, “Là thật sự?”

Hành Thư xoay người, cúi đầu về phía Trọng Hoa, sau ngẩng đầu, vẻ mặt tươi cười, lấy lòng, “Nguyên công tử, phương diện này sợ là có chút hiểu lầm.”

Cửu Huyền, Hi Hòa vội lách mình đến, che trước người Hành Thư, Vọng Thư thấy thế, trong lòng tán thưởng mấy người huynh đệ tình thâm, Cửu Huyền trước khom người chấp tay, “Việc này Hành Thư trước phạm sai.”

Hi Hòa nói tiếp, “Nên đánh.”

Càng kì diệu là, Hành Thư đối với hai vị bán đứng hẳn không có chút “Hành vi tức giận” nào, trên mặt tươi cười thủy chung không nửa điểm tan rã.

Vọng Thư nháy mắt bình tĩnh đại ngộ, chỉ sợ nàng cùng Bạch Bạch mỗi ngày “Bên gối mặt ngữ” một chữ nếu không làm đều chui lọt vài mấy vị thượng tiên “Mất tinh tai thính”. Nhưng nay trốn đều không trốn được hiện ra báo ra, mặt nàng đột nhiên đỏ lên.

Thái Bình bên cạnh nhìn thấy, chớp chớp mắt, nhẹ giọng nói, “tỷ tỷ năm đó từng tranh chấp với tỷ phụ, chạy về nhà, phụ vương thấy tỷ tỷ dầm nước mắt, nhất thời giận dữ, truy đánh tỷ phụ không chút lưu tình nào. . . Ân, xem như. . . Đánh tìm đường chết.

Thái Bình đây là khuyên can? Kỳ lân nghe đồn là nhân thú bình thường?

Trọng Hoa cũng không để ý tới ba vị châm ngòi thổi gió, lực chú ý đặt hết lên trên người chất nữ, thấy mặt Vọng Thư lại đỏ lại trắng, trắng lại hồng, lập tức trong lòng sáng tỏ nàng cùng Hành Thư sợ là có chân tình, chỉ bắt đắc dĩ thờ dài một tiếng, sau hồi đầu, “Vài vị thượng tiên, ta cùng Vọng Thư có chuyện muốn nói, có thể đi chỗ khác?”

Nghiêm khắc mà nói, viện này do Vọng Thư bỏ tiền mua, mấy người đến chỉ tính ở tạm, ăn nhờ ở đậu, tự nhiên phải biết vâng lời biết tiến lui. Chính là không thể ở gần xem trò hay, mọi người khó tránh khỏi vài phần mất hứng.

Cậu cháu một người một quý một trên ghế dưới bóng râm.

Trọng Hoa nhìn Hành Thư cách đó không xa không chịu về phòng, vẫn đứng im, chậm rãi nói, “Vọng Thư chủ định đi.”

Nàng yên lặng gật đầu.

“Bạch Hành Thư, mặc dù đã thành tiên, khó hấn đối với cháu một mảnh tình thâm, chi tiếc”, hần nhẹ nhàng thờ dài, “Cháu khoác lụa hồng gả cho lang quân như ý, cha nương cháu lại không thể trông thấy.”

Một câu nói đúng nỗi khổ của Vọng Thư, nàng không nói.

Im lặng thật lâu sau.

Trọng Hoa mới nói, “Ta sẽ dùng hết khả năng chống đến ngày đó.”

Nàng lại gật đầu, lại thanh hống, nói nghi vấn từ lâu, “Cậu lúc trước tìm người này bằng cách nào?”

“Ta không thể rời đi kinh thành, tâm nguyện chưa xong, chỉ phải ngày qua qua ngày dạo trong kinh thành. Trước đó vài ngày, phát hiện Bình An y quán,” — mẫu thân Vọng Thư được phong hào đúng là “Bình An quận chúa”, “Ta muốn vào trong tra xét, phát giác bên trong bị kết giới cường lực bảo hộ, bằng linh lực của ta, không thể xông vào. Đợi lúc sáng đến tối canh giữ gần đó, chờ có người đi ra mới xác nhận.”

Cũng đúng lúc Trọng Hoa trường kỳ ngồi canh, mới rước lấy người yêu thích tróc quỹ hàng mà — pháp hải đại sư.

Chi tiếc ngày đó Dung Nguyệt không rõ ràng mới động thân, hóa thành nguyên thân, nhất tề đem đại sư đập một cái trọng thương nằm trên giường, “Không thể tự gánh vác”.

“Vào một đêm, phát hiện cháu,” Trọng Hoa ghen ngào, “Bị Bạch Hành Thư ôm vào trong lòng phi ra cửa, mới chắc chắn cháu đã vào kinh, tìm cơ hội điều tra chuyện cũ?”

Nhớ lại nàng cùng Bạch Bạch gian tình rõ ràng trong mắt cậu.

Vọng Thư bỗng nhiên giương mắt, “Cậu, phụ thân cháu hai năm trước đã mất. Ngài nên biết phụ thân từng làm thái y, luôn luôn chú trọng điều dưỡng”

“Phụ thân cháu hần...”

“Phụ mẫu cháu từng nói qua, năm đó vì tránh họa rời kinh thành, cậu còn tương trợ. Cho nên cháu nghĩ ngài nhất định biết rõ năm đó từ đầu đến cuối, phụ thân cháu có phải hay không...”

“Vọng Thư,” Trọng Hoa sắc mặt ngưng trọng, vỗ vỗ trán, “Ta không nghĩ tới bọn họ có thể đi xa vậy. Nay cháu cùng vài vị tiên quân lui tới, bọn họ nhất định có thể bảo hộ cháu chu toàn, cháu có thể bình an, tâm nguyện của ta đã xong hơn phân nửa.”

“Cậu?”

“Ta chỉ nghĩ nương cháu là muội muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, nàng đi rồi tự nhiên vẫn âm thầm gửi thư cho ta, cháu sinh ra, biết đi, bi bô tập nói, tập tễnh hành tẩu, nàng đều nói cho ta.” Trọng Hoa nói đến đây, trên mặt hiện lên tươi cười ấm áp, một bộ mặt tự hào huynh muội tình thâm.

“Cháu lúc năm tuổi, cha nương cháu còn mang cháu hồi kinh ở một thời gian, ta khi đó đã chết, bộ dạng này gặp được cháu — cháu khi còn bé đã có linh lực, có thể nhìn thấy linh thể ta.”

Vọng Thư có đôi mắt âm dương tuyệt đối là do nửa khối nội đan Bạch Bạch đưa, nàng cũng lau lau cái trán, “Cậu,” nàng muốn nói từ nhỏ quý linh tinh vân vân gặp qua vô số, năm tuổi khi ấy nàng vui đùa đâu biết rằng quý nam bên cạnh đó là cậu của mình, ký ức vẫn còn mới mẻ, “Chuyện tình khi đó, cháu... Đều đã quên.”

“Ta cũng thiếu chút nữa không nhớ kỹ. Nguy hiểm thật.” Trọng Hoa tựa hồ còn vì pháp thuật “Để quên” của pháp hải đại sư trong lòng còn sợ hãi.

Bởi vì, quý không có chấp niệm sẽ quên mục đích, tự nhiên dễ thu thập hơn nhiều.

“Chuyện cũ năm xưa, phần lớn không quan hệ với cháu. Chỉ có phụ thân cháu, ta tìm cơ hội sẽ nói cho cháu.” Trọng Hoa đứng dậy, “Nay ta đã miễn cưỡng cô thế giữa ban ngày lui tới, nhưng trước mặt vài vị tiên quân vẫn tổn hao linh lực. Ta cáo từ, lần sau đến thăm cháu.”

“Cậu... Vì cái gì?” Thân là quỷ hồn có thể trở về địa phủ, nhất định là tâm nguyện chưa xong.

Hắn xem về mặt nàng, tức thì sáng tỏ nghi vấn, “Mợ cháu đã từng là. Ta nay ngay cả báo thù đều không có cửa.” Trên mặt cậu đau thương cực rõ ràng, “Không can hệ tới cháu. Việc báo thù, lại càng không cần cháu. Ta chỉ nguyện cháu bình an trường thọ, không lo cả đời. Nay chỉ sợ cũng là tâm nguyện của phụ mẫu cháu” Nói xong, lại nhìn về phía Hành Thư, ánh mắt sáng quắc, “Bạch tiên quân, làm phiền.” Được Hành Thư cúi đầu vài chào, một trận gió thổi qua, cuốn hoa trong viện thorn ngát, Vọng Thư lại hoàn hồn, Trọng Hoa dĩ nhiên biến mất không thấy.

Hành Thư đi đến, đem nàng ôm vào trong lòng.

“Chàng đều nghe thấy?”

“Một chữ không lọt.”

“Nương ta kể qua, cậu Trọng Hoa là trưởng tử, tuổi nhỏ đã lập thế tử, từ nhỏ định ra hôn nhân, đối phương là nữ nhi Thái Úy đương triều. Ta còn nhớ rõ, nương nói cậu cùng ‘mợ’ sau khi thành thân luôn khắc khẩu không ngừng, rất không hợp.”

Trọng Hoa, chính là tục danh thượng cổ hiền quân Thuấn Đế, cậu hai chữ mệnh này, có thể cảm thấy thân nhân vô cùng tha thiết chờ mong.

“Nguyên công tử do thế tử làm hại?”

“Dù sao nương vẫn cảm thấy vị nhị tiểu thư kia xuất thân vô thị danh môn, làm người ngạo mạn âm ngoan, lại thêm trong lòng đã có người khác, chỉ sợ sớm muộn sẽ xuống tay với cậu.”

“Ta đoán, nương nàng năm đó đem hoài nghi nói cho phụ mẫu, đáng tiếc không ai tin tưởng?”

“Không,” Vọng Thư nắm chặt vạt áo trước ngực Hành Thư, trong lời nói thỉnh thoảng đứt quãng, “Vương phi yêu con như mạng. Nàng tin. Nhưng Vương gia không tin. Nương vì ‘mợ’ ghen ghét hận, không có ý tốt vì nương nói việc thành thân, còn làm cho nương cùng phụ thân trốn tránh họa. Nay, ta lo lắng dưới tay ‘mợ’ không chỉ tính mạng của cậu.”

“Tiểu thư nhà Thái Úy a...” Ngón tay Hành Thư chậm rãi lướt qua mái tóc Vọng Thư, ôn nhu nói, “Ta thay nàng lưu ý. Còn có, nếu nàng nhịn không được, liền khóc đi.”

Sau đó bảo trì tư thế, để cho Vọng Thư khóc ướt sũng xiêm y của hắn.

Hai ngày sau, Cửu Huyền, Hi Hòa, Hành Thư ba vị thay phiên vào bếp, việc nhà làm toàn bộ, cũng không để cho Vọng Thư đụng vào dù chỉ một đầu ngón tay.

Nàng khóc một hồi phát tiết, các nam nhân trong nhà chịu mệt nhọc, nàng có chút bất an, đi đến giữ Thái Bình trong dọn dẹp sân, đứng giữa trời, mới mở miệng, “Có mệt không?”

Thái Bình ngửa đầu, khuôn mặt tươi cười như hoa nở rộ, “Sẽ không.”

“Tiên quân ở trên trời, đều không làm mấy chuyện vụn vặt gì?”

“Không phải a. Chúng ta dù sống lâu, cho nên mấy chuyện vụn vặt phức tạp càng nguyện ý làm. Vọng Thư yên tâm, chúng ta không có quen chiều chuộng như vậy. Còn có, nhân gian truyền lưu sách nói về thân tiên, người vẫn là thiếu tin chút cho thỏa đáng.” Vẫn là kỳ lân mỹ mạo thiếu niên, vẻ mặt còn thật sự, “Người tâm tình không tốt, nhất định phải làm chuyện làm cho mình vui vẻ.”

Bởi vì tâm tình không yên, y quán tạm thời đóng cửa, việc nhà Cửu Huyền mấy người thống nhất với nhau, cũng không chịu để nàng động thủ — thậm chí ngay cả Thái Bình đều có thể làm nàng á khẩu không trả lời được, lúc này thật sự không có việc gì, đành phải trở lại thư phòng, tìm mấy sách y, cẩn thận đọc, dời đi cú ý.

Buổi tối, thừa dịp mấy người đều chong đèn phê duyệt công văn, nàng vào phòng bếp, tìm vừng cùng đường, bắt tay làm điểm tâm kẹo đường tiêu thực.

Đến giai đoạn cuối cùng dùng dao cắt thành từng khối trên thớt, bỗng nhiên phát hiện sau lưng có ánh mắt nóng cháy.

Nàng quay đầu, Thái Bình bám vào khung cửa, mắt to ngập nước nhìn chăm chăm nàng, khen, “Thơm quá.”

“Người đến bao lâu rồi?”

Hắn càng ngưng ngưng, “Từ lúc người ngào đường.”

Nàng vui vẻ. Một đao đi xuống, cắt một khối, đưa cho Thái Bình.

Tiểu kỳ lân tiếp nhận, còn nghi vấn, “Trước cho ta?”

“Ném thử.”

Hắn há mồm cắn, cách một tiếng, bởi vì phát ra tiếng, hắn che miệng lại, ngượng ngùng không thôi.

“Ăn ngon?”

Kỳ lân còn che miệng không ngừng gật đầu, “Ừ.”

“Thái bình thường không ăn ẩm thực tầm thường dối nhân gian đi.”

“Hấp thụ linh khí liên tục sống qua. Cho nên, tộc nhân chúng ta phần lớn không vì cái bụng mà đã thương gia súc cây cỏ. Nhưng là,” hắn nóng lòng giải thích, chỉ vào mấy khối đường phiến còn vương mùi vùng trên thớt, “Cái này không có tính mạng.”

Nàng càng vui vẻ, “Thái Bình, ngươi thích đồ ngọt?”

Bị nàng vạch trần, Thái Bình cúi đầu, nên không nghe thấy tiếng “Ồ”.

“Kỳ thật, ta cũng thích. Chẳng qua bọn họ đều thích cay.” Cửu Huyền, Hi Hòa, Hành Thụ trước sau đều xuống bếp, trên bàn đồ ăn đầy đủ hương vị thuyết minh khẩu vị đều tốt. “Cho nên,” Vọng Thụ cực hào phóng, “Không có phần bọn họ, hai ta mỗi người một nửa.”

Thái Bình nghe vậy, hai mắt phát sáng.

Chờ hắn ăn xong khối đường kia, lại trông mong nhìn chằm chằm trên bàn, không nói lời nào.

Vọng Thụ thoáng chốc mềm lòng, đem mấy khối đều cắt xong, tìm đĩa dọn lên, đưa cho Thái Bình.

Tiểu kỳ lân không nhân, nói, “Đây là phần của ngươi.”

“Ta sẽ tiếp tục làm. Nói sau ăn nhiều, ta sẽ ngủ không được.” Nàng cười thầm, chính mình giống như đang hống tiểu hài từ nhà bên.

“Kia, cảm ơn ngươi.” Thái Bình bung đĩa, trịnh trọng giống cầm bài vị, hai chân không chạm đất, bay về sương phòng.

Vọng Thụ trở về phòng ngủ, vẫn không giấu đắc ý, thoáng rửa mặt, lên giường. Nghiêng người đối mặt với Hành Thụ còn chong đèn, “Thái Bình thật đáng yêu.”

Hắn đặt bút lông xuống, khéo công văn, trong lòng nói khó trách chữa khỏi khúc mắc biện pháp tốt nhất đều không phải là lý giải cùng an ủi, mà đưa đôi phương sủng vật, thuận tiện cười, “Hắn có thể nghe thấy.”

Nàng gần như đem “Bên gối mặt gối bù đắp nhau” quên sạch sẽ, lúc này nhắc tới, đột nhiên ngồi dậy, “Có kết giới hay không, bọn họ có thể không nghe thấy chúng ta nói hay không?”

“Có.” Hành Thụ gật đầu, “Đối với nàng sẽ không.”

“...”

“Hi Hòa sẽ.” Hắn cười xấu xa lại gần, đáp lại hắn là gối đầu của Vọng Thụ.

Ngày hôm sau, Vọng Thụ hoàn toàn khôi phục lại nhiệt tình. Y quán một lần nữa mở cửa tiếp nhận bệnh nhân.

Giữa trưa Tam nương tới cửa thăm hỏi, thấy nàng không việc gì, tán gẫu vài câu, đề cập tới mờ mờ thiếu gia đã thông qua khảo hạch, chuẩn bị làm nam sủng cho Bình Dương công chúa, liền chủ động cáo từ.

Bởi vì vị mờ mờ thiếu gia trúng tuyển, lại đặt tú phẩm nhà Tam nương bao nhiêu tú phẩm quý báu trên vai còn dính mình châu, đại sinh ý này cần tài liệu Tam nương muốn phu quân nhà khóc ra, vẫn là điều hai đứa nhỏ nhà mình đánh vài cái liền đơn giản, Vọng Thụ vẫn tương đối tò mò.

Buổi tối, ăn cơm xong, mọi người lại trong viện hóng gió.

Vọng Thụ nhìn lên trời, vừa vặn thấy sao băng xuất hiện, xẹt qua thiên không, cuối cùng rơi xuống... Trong viện nhà mình.

Bạch quang tán đi, vẫn là vị bạch y tiên hạc, đối mặt mọi người hành lễ, nhận lấy công văn mọi người vật vả hoàn thành, sau đó từ trong ống tay áo... Biến ra một xấp “Bài tập” cao bằng chính mình, sau lại vãi chào thật sâu, nhanh chóng xoay, chột dạ dưới chân chạy trời chết thoát thân.

Hi Hòa mất lạnh tay lệ, đuổi tay ra giữ cổ áo bạch hạc tiên, “Sao lại thế này?”

Phượng Hoàng là vương trăm điều, bạch hạc đối với Hi Hòa tự nhiên có kính sợ trời sinh, hắn rút cổ, “Nói lời thật, các thượng tiên không thể nói tại hạ lẩm miệng nói cho biết.”

Hi Hòa gần như không kiên nhẫn, “Chúng ta vài người từ lâu không trở lại thiên đình, nếu có thể biết tình hình cụ thể, ai đoán không được thì khẳng định ngươi tố cáo mặt.”

“Hi Hòa thái tử điện hạ...” Tiên sử lã chã chực khóc, “Ngài đều nói vậy, tại hạ làm sao dám...”

Phượng Hoàng trừng mắt, “Hoa gia, ngươi luôn luôn nghe thấy đi. Công tử nhà đó còn không có thành tiên. Không nói, ta liền đưa ngươi cho hắn.”

Đây là hồng quả quả uy hiếp.

Dung Nguyệt thích ăn gà, đối với tiên hạc cũng có khẩu vị hứng thú.

Vọng Thư đề thấp tiếng nói, “Hi Hòa cũng có lúc độc như vậy?”

Bạch Bạch cầm tay nàng, cười tươi, “Hắn lúc tức giận tức có đạo lý.”

Tiên hạc run rẩy nói, “Lâm tiên quân thù hạ của Trường sinh đại đế có chuyện vui. Để quân chúng ta nhận được thiệp cưới, sắc mặt bất ngờ, lập tức phân phó tại hạ, đem mấy công văn tạm hoãn xuống hạ giới, giao cho các thượng tiên đến xử lý.”

“Này có quan hệ gì?” Vọng Thư lại hỏi.

“Lâm tiên quân ở thiên đình nổi tiếng có tướng mạo xấu. Hắn thế nhưng cũng cưới được tiên nữ làm bạn.”

“Ta đoán cũng không quá xấu xí đi. Thần tiên phép thuật có thể tu chỉnh chính dung mạo mình phải không? Nếu còn không đủ, ảnh hưởng đến thần uy.”

“Đó không phải chỉ dương cương một chút thôi. Người ta tân hôn có tò mò gì.”

“Vọng Thư, Lâm tiên quân là võ quan. Hắn nguyên thân là lợn rừng đen. Mặc dù hóa thành hình người, nàng cảm thấy mặt có thể đẹp chỗ nào?”

Này... Lâm tiên quân chỉ sợ dù có cố gắng biến thế nào cũng không xứng với mấy vị trước mắt tướng mạo “Thuận mắt” này.

Hi hòa buông bạch hạc ra, “Đã biết. Ngươi trở về đi.”

Tiên sử đảo mắt liền không thấy bóng dáng.

Trước mặt chồng công văn, Cửu Huyền, Hi Hòa, Thái Bình không hẹn mà cùng chuyển hướng Vọng Thư, trong ánh mắt tha thiết chờ mong, vừa nhìn biết ngay.

Vọng Thư nuốt nuốt nước miếng, tức thì cảm thấy áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Yêu Đơn Phương Một Bông Hoa (Thượng)

Vọng Thư cảm thấy xung quanh đột nhiên nóng lên trong ánh mắt mong chờ của mọi người, sau lưng bỗng nhiên cảm thấy rợn tóc gáy, từ lưng hướng thẳng lên não.

Nàng không phụ sự mong đợi của mọi người ngang nhiên như đánh máu gà chàm*.

**Đánh máu gà chàm: Trước đây ở TQ cho rằng lấy máu gà bơm vào cơ thể sẽ có lợi cho sức khỏe, mỗi khi bơm xong thì người lâng lâng, trạng thái hưng phấn, phấn khích. Ở đây chỉ người đang có trạng thái hưng phấn, phấn khích, sức lực tràn đầy.*

Thoáng thoáng chuẩn bị, nhìn lên bầu trời, khí lực mười phần hết to, “Thiên Hoàng đại đế, ngài thực sự là bức hiếp, người lương thiện, làm... Làm... Làm...” Âm thanh càng thêm yếu ớt, cho đến khi không nghe rõ ràng nữa.

Răng rắc một tiếng, Cửu Huyền ngã xuống đất.

Bạch Long vốn đang ngồi ghé từ trong nhà kho tùy tiện mang tới, có lẽ là đã bị một đực khoét bên trong.

Cửu Huyền đứng lên, nhìn “Hái cốt” còn lại của ghế, trong lòng còn sợ hãi sờ sờ trán, “Vọng Thư, câu kia của ngươi... Hiệu quả ghê gớm thật.”

Kỳ thật, trong đầu Bạch Long chợt lóe qua ý nghĩ “Vọng Thư làm thực sao”, xong lập tức báo ứng luôn, khiến hắn ngã ngồi.

Hi Hòa run rẩy thay mọi người bày kết giới cách âm trong phòng ngủ một lần nữa, sau đó run rẩy trở về phòng mình.

Bởi vì Vọng Thư cũng hiểu được lời nói của mình phản kháng “Chế độ hôn nhân lạc hậu vạn ác” quá mức kịch liệt, rất không ổn, trở về phòng sau khó được chủ động chuyển thành “Ôn lương hiền thực”, chủ động thay Hành Thư mài mực, bưng trà, mới trở về giường nghỉ ngơi.

Nửa đêm, Hành Thư làm xong việc trở về giường, nhẹ nhàng ôm Vọng Thư vào trong lòng.

Bạch Bạch toàn thân không khống chế được run rẩy, Vọng Thư tự nhiên bình tĩnh.

“Làm sao vậy?” Giọng còn khàn khàn, nàng còn chưa thanh tỉnh hẳn.

“Vừa mới là Đan Tùng” Đan Tùng chính là tên bạch hạc tiểu tiên tử mới truyền tin.

“Câu ‘Bức hiếp người lương thiện’, Đế quân nghe thấy.”

Vọng Thư xoay người, “Gi?”

Hành Thư vẫn cười, “Đế quân lúc ấy lỡ tay đánh đổ chén trà. Vừa vặn Hậu Thổ đế quân ở đó, thay chúng ta nói đỡ không ít.”

“Hậu Thổ đế quân? Hậu Thổ nương nương?”

Hắn gật gật đầu, “Hậu Thổ đế quân quan hệ với Đế quân rất tốt, thực không khách khí vạch trần thiên giới đều không có quyền can thiệp đến nhân duyên giữa tiên gia và thường dân, Đế quân không nhận được, chỉ phải phân phó Đan Tùng hạ giới, thông báo chúng ta công vụ không cần vội vã xử trí.”

“Thật tốt.” Nàng tự đáy lòng tán thưởng, Thiên Hoàng đại đế là lão bản hiểu rõ lẽ phải mà nghe qua lập tức sửa đổi lại.

Vọng Thư buông tâm, trong lòng Hành Thư, chỉ chốc lát sau lại rơi vào mộng đẹp.

Kỳ thật, vừa rồi Đan Tùng lại tới, bát quái phản kích hơn nhiều so với Hành Thư vừa đơn giản hóa lúc này.

Vốn Thiên Hoàng đại đế cùng Hậu Thổ nương nương ngồi đối diện phẩm trà.

Vọng Thư một câu kinh thiên động địa, lại rơi vào tay thiên giới, Thiên Hoàng đại đế làm đồ trà không tính, lại bắt đầu nghĩ chính mình có quá nóng vội không, thủ đoạn không ỏ.

Hậu Thổ nương nương sắc ngôn quan sắc (đoán ý qua lời nói và sắc mặt) bất bí vừa chuẩn lại cao siêu, “Thiên Hoàng đế quân, thứ cho ta lăm miệng, thủ hạ của ngài các thượng tiên từng bước từng bước trở mã ngày càng xinh đẹp, một hàng sắp xếp đứng đằng sau ngài, một đoàn người làm nở mày nở mặt, ta nhìn thế nào đều như là tuyển người đẹp. Ngài biết tiên nữ trên thiên đình có bao nhiêu đều bị trận thế của ngài dọa chạy?”

Trên mặt Thiên Hoàng đại đế một cọng râu cũng không mọc tỏ vẻ vô tội, “Ta đang nghĩ mang theo bọn họ đi, có vị tiên nữ nào nói không chừng đối với một người trong số đó có thể phương tâm ám hứa đi.”

Kỳ thật, Cửu Huyền cùng Hi Hòa “Thỉnh Đế quân mang bọn họ do thám” cái chủ ý xấu này cũng liền giống như Thiên Hoàng đại đế còn độc thân không rõ tình hình đang lạc vào sương mù mà thôi.

Hậu Thổ nương nương bật cười, “Chưa từng nghe nói kẻ mạnh còn có thể nói ngọt, lại nói, trên làm dưới theo, Đế quân không gương mẫu, thuyết phục không đủ.”

Thiên Hoàng đại đế liền nghiêm túc xem xét lại. Cửu Huyền bọn họ thuận tiện chạy trốn từng ngày. Bằng không liên tiếp mấy chồng công văn “Tạm ngừng cấp” có chôn bọn họ vài người cũng đủ dư dả.

Sáng sớm, này thay đổi quần áo.

Đến cũng nhanh đi cũng vội vàng — ta nói là nguyệt sự. Không còn “Gánh vác”, đảo mắt lại Vọng Thư lại là “Hào hán”.

Nàng chủ động xuống bếp.

Còn lại mấy người đang ngồi chờ, đồ ăn mang lên, cả nhà nhân lúc khó được ăn thống khoái.

Thanh Tuyền sắp sinh.

Tam nương kéo Vọng Thư chạy tới thăm.

Giao nhân mỹ nhân đang ngồi bên cửa sổ, trên mặt tràn đầy hạnh phúc.

Vọng Thư ngắm bụng Thanh Tuyền, có thể là xiêm ý rộng, cũng không nhìn rõ bụng to ra.

Vọng Thư là đại phu, nàng cũng chỉ giới hạn trong nhân loại.

Cho nên kiểm tra thân thể Thanh Tuyền, vẫn là vợ chồng Thanh Thương có kinh nghiệm.

Cuối cùng kết luận cha con bình an.

Thanh Tuyền vẫn bộ dáng xấu hổ, cúi đầu, lời kéo tay Nguyệt Hoàn, hơi hơi quơ. Ngón tay Nguyệt Hoàn lướt qua hai má phu quân nhà mình, “Sinh xong không để thêm nữa. Thật sự vất vả chàng.”

Thanh Tuyền cười ngọt, “Ta cam nguyện, sinh vài đứa ta đều vui.”

Vọng Thư bị thiên lôi giáng hoàn hồn lại, quay đầu trong lòng thầm nhủ thật may mắn, Hành Thư không phải giao nhân.

Buổi chiều, không có người đến khám, nàng liền sớm đóng y quá. Cùng Hành Thư ra ngoài đi dạo, trở về nhà, trước cửa sương phòng thấy Hi Hòa cùng Thái Bình ngồi đối diện đang vui đầu thăm duyệt công văn, nàng nhẹ nhàng gõ cửa, vẫy vẫy tay với Thái Bình.

Tiểu kỳ lân nghe tiếng ngừng đầu, không tin lắm, còn dùng ngón tay chỉ chỉ mình.

Vọng Thư cười gật đầu.

Thái Bình bay ra ngoài, Vọng Thư từ trong tay áo lấy ra một bọc giấy, mở ra, là kẹo đường thương nhân từ bên ngoài mang tới.

Tiểu kỳ lân vui mừng, “Cho ta?”

Nàng lại gật đầu.

Thái Bình tự mình lấy một viên từ trong tay Vọng Thư, một trận kinh phong kéo tới.

Cả người Vọng Thư bị cuốn vào trong một cái ôm, bạch y nam tử giờ tay lên, một chân đảo qua, Thái Bình né không kịp, trên mặt hiện lên vết máu.

“Dung Nguyệt, ta nghĩ ngươi hiểu lắm.” Vọng Thư bỏ tay Dung Nguyệt còn đang ôm eo nàng, chạy đến trước mặt Thái Bình, tỉ mỉ kiểm tra hấn nửa ngày, xác nhận không có lo ngại, “Thái Bình, Dung Nguyệt không phải cố ý. Ngươi...”

Tiểu kỳ lân run run sờ sờ hai má mình, cảm môi không quên bảo trì phong độ, “Không có việc gì. Hoa công tử chắc có hiểu lắm. Các ngươi chậm rãi tán gẫu, ta cáo lui trước.” Nói xong nhanh chóng bay đi.

Dung Nguyệt khuôn mặt vẫn xanh như cũ.

Hắn biết đối thủ của mình là Hành Thư, nhưng quan hệ tam giác này tốt xấu tương đối ổn định, hắn một tháng không ở đây, thế nhưng lại nhiều thêm một người tranh đoạt, Dung Nguyệt tức giận có thể nghĩ.

“Ta chỉ đem kẹo cho hắn.” Vọng Thư giải thích một phen. Tiểu hồ ly sắc mặt hơi nguôi giận.

“Vọng Thư, ta đa tâm. Nhưng khó được hạ giới một chuyến, nàng không cần giận ta.” Dung Nguyệt tiến lên, cầm cổ tay nàng.

“Ta không sao. Nhớ rõ xin lỗi Thái Bình.”

Tiểu hồ ly nghĩ nghĩ, gật đầu, hắn thực sự vui mừng. Vọng Thư không có đuổi theo kỳ lân, mà lưu lại nói chuyện cùng hắn — cho dù đó là trách cứ, hắn cho rằng hiển nhiên Vọng Thư càng coi trọng hắn.

— ta đều bị Vọng Thư sờ tới sờ lui, chẳng sợ là nguyên thân hồ ly, cha đều nói, này cũng coi như da thịt chi thân, nàng không tuyệt tình, sẽ không bỏ rơi ta.

“Vọng Thư,” Dung Nguyệt hai má đỏ ửng, chớp mắt, “Ta rất nhớ nàng.”

Lúc sau, tiểu hồ ly thanh thuần không biết bước tiếp theo nên làm gì.

Thực tế toàn bộ quá trình, Hành Thư đều khoanh tay đứng một bên thờ ơ lạnh nhạt, trên cổ tay còn giật giật tay áo, thật đúng là đã đạt tới trình độ không nén bùng nổ.

Tiểu hồ ly còn đang hết sức thò lộ, Tam nương vội vàng tới cửa, “Vọng Thư mau đến xem Thanh Tuyền một chút.”

Nàng vung tay, cấp tốc theo Tam nương ra cửa.

Thanh Tuyền lần đầu tiên sinh đứa nhỏ, vừa rồi trong bụng đau nhức, Nguyệt Hoàn liền luống cuống chân tay, chờ Tam nương cùng Vọng Thư đến, Thành tuyền mới giải thích mình có chút bất an, sợ bóng sợ gió.

Nhưng mà mọi người đã đến đây, vẫn là rót trà, đưa điểm tâm, tán gẫu vài câu, mới tính cấp bậc lễ nghĩa chu đáo.

Không biết vì sao, Thanh Tuyền đang bình tĩnh bỗng nhiên toàn thân run rẩy, rõ ràng là đang sợ hãi.

Vọng Thư quay đầu, thấy Cửu Huyền đang đứng ngoài cửa, phát phát tay.

“Không mời mà đến, mong thứ tội. Thái Bình chạy đến phòng ta, nằm bò trên giường, nói không dứt mình có phải trở nên đáng ghét hay không, làm người ta không thích. Làm ta không ngủ yên.”

Bạch Long đặt một chiếc ghế bên người Vọng Thư, cười cười, “Hành Thư đang tán gẫu cùng Hoa công tử, Hi Hòa đang an ủi Thái Bình, ta không có việc gì, tới tìm người.” Lại nhìn về phía Thanh Tuyền, “Đừng sợ. Bây giờ, trừ bỏ Vọng Thư xuống bếp, cá, ta sớm chán ngấy.”

Trở về nhà, Vọng Thư thẳng đến phòng bếp, cẩn thận tính xem nguyên liệu còn đủ không, đại khái đủ cho bốn vị thượng tiên cùng một vị sắp thành tiên, mới nhẹ nhàng thờ ra.

Thái Bình bóc hành, Hi Hòa nhặt rau, Hành Thư phụ trách tẩy rửa, Dung Nguyệt vui vẻ bắt gà mái, đến dưới tàng cây, một đao bỏ xuống, gà mái chỉ kịp rên một tiếng, Dung Nguyệt thế này mới vừa lòng nhỏ lông không nhanh không chậm.

Cửu Huyền nghe tiếng gà mái gãy dũa, xoay người nhìn, nỉ non một tiếng, “Thật gầy.” Tiếp tục làm việc.

Vọng Thư nghe vậy, phân phó tiểu hồ ly, “Dung Nguyệt, chút nữa lại thịt thêm một con.”

Đón nhận nàng là Bạch Long giống như gặp tri kỷ mừng rỡ cùng cảm động.

Toàn bộ mọi người thập phần nề tính. Một bàn đầy thức ăn nháy mắt hết sạch.

Thái Bình giữ đồ ngọt, Hi Hòa, Hành Thư thích mấy đồ chay, Cửu Huyền, Dung Nguyệt mỗi người một con gà, đồng dạng vạn phần hưởng thụ.

Vào đêm, trong viện tĩnh lặng.

“Thực, sắc tính dã. Mặc kệ là người hay thần tiên đều có theo đuổi giống nhau.” Nàng nắm cổ tay áo Hành Thư, “Cửu Huyền, Hi Hòa, Thái Bình còn có chàng, không có ai háo sắc. Kỳ thật mấy người...” Liên hệ đến bữa ăn ngon qua đi, Thái Bình thậm chí không ngại mặt mày hốc hác kiến giải, “Đều là tham ăn hết.”

Thánh nhân lời vàng ngọc, thật là không đúng Vọng Thư người cứ cho một dấu chấm hết như vậy.

Hành Thư nín cười, bả vai run run, không nói nên lời.

“Rất chói tai sao.” Vọng Thư ngượng ngùng nói, “Đổi lại thành một người thích chung diện còn hơn cả ăn, làm sao?”

Sau lúc lâu, Hành Thư mới nói, “Nàng nói đúng.”

“Nhưng mà, Dung Nguyệt thế nào cùng Thái Bình giảng hòa? Trông hai người căn bản chưa từng tranh chấp qua nhỉ?” Nàng nói ra tò mò của mình.

Hành Thư xoay người lại, khoe miệng cong cong, “Buổi chiều nàng qua nhà Thanh Tuyền, Hoa công tử liền đuổi theo Thái Bình giải thích hơn nửa ngày. Cha mẹ bọn họ đều quen biết nhau. Hoa công tử trước khi gặp nàng, đã quen biết Thái Bình.”

“Hả?”

“Thuận tiện nói, hôm nay là ngày Lâm tiên quân thành hôn. Các thượng tiên đều đi uống rượu mừng, Hoa công tử mới có thể vụng trộm xuống hạ giới.”

“Mấy người không cần đi sao? Tiên gia cũng cần kết giao lui tới phải không?”

“Ái thần của Lâm tiên quân, năm đó từng rất ái mộ Hi Hòa một thời gian.”

“Một thời gian?” Nàng rong mắt lóe ra bát quái hỏa điểm nóng bỏng, đoạn ngôn tình cầu huyết thiên lôi này nhân vật chính lại là Phượng Hoàng Hi Hòa có quan hệ tốt với nàng.

“Hơn tám trăm năm. Trong lúc vị tiên nữ kia truy, Hi Hòa trốn, nhưng lại giống như quyết chí thề không thay đổi, tình trạng có thể nói cực kì thảm thiết, hầu như tất cả các tiên quân đều quen biết Hi Hòa đã từng thu lưu hấn trốn đông trốn tây.”

“Vì cái gì? Vị tiên nữ kia không đẹp sao?”

“Không, hẳn là xưng mỹ nhân. Chẳng qua Hi Hòa không thích đối phương thôi.”

“Liền đơn giản như vậy?”

“Bị một người mình không thích lại thích mình, kia hẳn cũng là một loại gầy vò.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Yêu Đơn Phương Một Bông Hoa (Hạ)

Thiên Hoàng đại đế đợi tin của Cửu Huyền cùng Hi Hòa, mang theo thủ hạ bốn vị thượng tiên của ngài, vì muốn tăng tiếp xúc với các vị tiên nữ, ở thiên đình hiện ngang đến thẳng phía trước một hồi.

Này đoàn quân mỹ nam năm vị thanh danh hiển hách, không nơi nào không phải là tóc dài như mực, trắng nõn trắng tuyết, mặt mày như họa, răng trắng môi hồng, quần áo vừa vặn, cử chỉ thong dong, nói năng tao nhã, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn mỹ nam từ cổ điển.

Nhưng phạm là pháp hội, trừ bỏ Thiên Hoàng đại đế trong người mang chức trách, phụ trách chủ trì liên lạc, mà không thể đưa lên vị trí chủ vị ra bên ngoài, Cửu Huyền bọn họ đã sớm chiếm lĩnh hoa viên thiên cung một góc sân, Cửu Huyền ngồi dưới đất ngủ, Thái Bình vui đùa với linh thú, Hi Hòa nhân tọa đọc sách, mà còn lại Hành Thư tựa vào hàng rào, ngẩn ngơ nhìn về phía khoảng sân của nhân gian đang nhộn nhạo.

Này một bức tranh từ mỹ nhân đồ từ năm đó vẫn làm các tiên nữ như si như tụy, nói chuyện say sưa.

Bởi vì, có câu châm ngôn nói, hoa hồng cũng cần lá xanh phối. Không so sánh không phân ra cao thấp. Bản tính tranh cường háo thắng của các nam nhân, cho dù phi thăng thành tiên, cũng không nguyện ý người bên cạnh mình đều là cùng giới, do đó không thể biểu hiện độc đáo của hân.

Mà thiên đình mấy ngàn năm nay các tiên nữ khôn khéo sâu sắc, còn hơn so với các tiểu cô nương tầm thường nơi nhân gian nhìn vấn đề càng thấu triệt: xuất hiện mỹ nam tụ tập, phương diện này chắc chắn có chuyện, không có cơ sở tạo ra cây thủy tiên (ý chỉ tự kỷ).

Các tiên nữ liền đứng ở xa nhìn tứ mỹ nhân đồng thời khe khẽ nói nhỏ:

Cửu Huyền — đáng về đường đường là long tộc cửu vương tử, lại vẫn chưa lập gia đình, sợ đúng là đoạn tay áo (đồng tính).

Hi Hòa — bên ngoài âm nhu, quần áo hoa lệ, chỉ sợ chiếm chắc vị trí thứ hai.

Thái Bình — tuổi còn nhỏ, thật lo lắng sẽ bị vài vị đồng nghiệp thượng tiên phá hư, đáng tiếc là con duy nhất của Kỳ lân Vương quân.

Trừ bỏ yêu đơn phương một bông hoa, thăng tiên mấy ngàn năm, tất cả ngày nghỉ nhàn hạ đều luyện ái — kết hôn — mất vợ hay chồng trong tuần hoàn vô hạn là Bạch Hành Thư, các tiên nữ thờ dài cảm động vì hân si tình, chưa bố trí cho hân chiêu bài gì mới mẻ, nhưng cùng ba người còn lại cùng ra cùng vào, không khỏi cũng bị tiên nữ gán cho “Chỉ có thể đứng xa nhìn không thể khinh suất vui đùa” trong đoàn thể tiên nam.

Ba người Cửu Huyền thích ăn còn hơn háo sắc, hơn nữa Hành Thư lại nguyện si thủ duy nhất tình cảm này, đối với các tiên nữ cố ý giữ khoảng cách, thậm chí có chút hàm ý trúng tim đen.

Nhưng Thiên Hoàng đại đế thân là lão bản lại càng bị thương — không chỉ có bốn vị thượng tiên một nửa của họ không có manh mối, ngay cả các tiểu tiên mới thăng cũng bắt đầu lo lắng, bởi vì “Tám gương” bốn người Cửu Huyền cùng khí tràng, làm cho mình từ nay phải cẩn trọng xem lại giá thị trường.

Cái gọi là nhà đột còn gặp mấy đêm mưa, gần một ngàn năm sau đảm nhiệm chức vụ cho Thiên Hoàng đại đế mấy tiên quân trẻ tuổi, còn không có một ai có thể thuận lợi đón đầu, làm Thiên Hoàng đại đế bản thân cực cảm tức, trước mặt các đế quân còn lại chính miệng thề: vị tiên nữ nào có thể coi trọng một trong các vị tiên quân kia, ta chắc chắn phân ra phần hậu lễ, tự mình tới cửa chúc mừng.

Đáng tiếc dù là thần tiên cũng không phải mọi chuyện đều như ý, cho dù đế quân hứa hẹn “Đồ cưới” nhiều, cho đến hôm nay, các tiên nam thủ hạ của ngài vẫn như cũ một người cũng chưa đẩy mạnh tiêu thụ ra ngoài.

Kỳ thật không phải hoàn toàn không có tia hy vọng.

Ít nhất Phượng Hoàng Hi Hòa từng bị một cành lê hoa quán quít.

“Lê hoa tiên nữ” không phải mới thăng tiên, nàng từng cùng tỷ muội nhiều lần vây xem nghị luận “Tứ mỹ nhân” thật lâu, lại không biết bất thường chỗ nào, pháp hội sau ly khai mọi người, chạy tới hoa viên thiên cung đi dạo giải sầu.

Trùng hợp nhìn thấy Hi Hòa bung ly rượu một hơi cạn sạch, đầu ngón tay vén tóc lên, đôi mắt phượng mê ly đa tình... Đụng vào cây ngô đồng bên người.

Mọi người đều biết phượng tê ngô đồng, lúc ấy Phượng Hoàng Hi Hòa quần áo màu đỏ tựa trên cây ngô đồng, sợi tóc có chút hỗn độn, mặt nhăn nhó lông mày nhăn, lông mi dài rung động, thần nhiên tỏa ra mùi rượu, lại thêm bóng cây trên đầu che xuống trên người Hi Hòa, chớp động che phủ, toàn bộ tình cảnh, như thơ như họa; Hi Hòa bất động với nghiêm chỉnh trong trẻo nhưng lạnh lùng thường ngày, lúc này về mặt cử chỉ, lại phong lưu động lòng người không sao kể hết.

“Lê hoa tiên nữ” cũng sờ.

Hi Hòa căn bản không ý thức được bên cạnh mình có người khác, đứng lên, lao đảo đi về phía trước, không giữ được thăng bằng, liền rầm một tiếng ngã xuống đất.

Tiên nữ đang muốn tiến lên phía trước đỡ, Cửu Huyền, Hành Thư, Thái Bình cười mây đột nhiên xuất hiện, Cửu Huyền lực lớn, trực tiếp khiêng Hi Hòa lên vai, còn không quên khách khí giải thích tiên nữ đang ngây người: “Hi Hòa tửu lượng rất kém.”

“Đứng dịp không uống, vừa uống liền gục. Càng không rõ ràng, càng muốn chạy loạn,” Hành Thư vái chào, “Làm phiền tiên tử chăm sóc.”

Thái Bình với tay sờ sờ trán Hi Hòa, nói một câu cực kinh tởm ra chân tướng, “Cửu Huyền, Hi Hòa khả năng muốn phun. . .”

Bạch Long định lực phi phạm, thân thể chấn động, đáp lễ luôn chu toàn, tập thể ba người cáo biệt tiên nữ sau, trong nháy mắt không thấy bóng dáng.

Sau, “Lê hoa tiên nữ” trong đầu không quên được vẻ mặt kiều mỵ của Hi Hòa lúc say rượu, cùng với bên miệng có nụ cười vô cùng yếu ớt. Nàng biết nàng đã xuân tâm này lắm, yêu một vị thượng tiên.

Lê hoa tiên nữ đối với Hi Hòa nhất kiến chung tình, nói đến, vẫn là Hi Hòa bề ngoài rước lấy họa.

Đó là cô nương không bị cản trở, yêu tự nhiên muốn tranh thủ, cấp cho chính mình công đạo.

Trừ bỏ chính mình giá trị vẫn còn nguyên như trước, bên ngoài làm tốt chức trách của mình, thời gian còn lại, lấy lý do có công vụ trong người lại tìm cơ buồn bực muốn tìm người nói chuyện, tóm lại lúc nào nàng cũng chạy tới chỗ Thiên Hoàng đại đế.

“Quân đoàn trí thức” chúng tiên tự nhiên người duy nhất “Lượng sắc”, nhưng mà mọi người rất nhanh liền chán nản: cô nương này có dụng ý khác. Trời cao biển rộng lúc tán gẫu, mỹ mạo tiên nữ ánh mắt đều dán lên người Hi Hòa.

Kỳ thật Hi Hòa tính tình cũng không phải chán ghét.

Ở thiên đình, hẳn còn có danh tiếng là rộng lượng mà ít lời.

Từ bốn ngàn năm trước, trải qua dục hòa trùng sinh, Phụng Hoàng Hi Hòa lòng còn chưa dài đã quen biết Hành Thư, sau lại là môn hạ dưới trướng Thiên Hoàng đại đế, tái ngộ Cửu Huyền, Thái Bình, mấy người quan hệ với nhau vô cùng tốt, Hi Hòa lại thuộc tính hòa, trời sinh trọng tình nghĩa, biết được chuyện của Hành Thư, đồng tình thêm kính nể, vốn rất muốn quan hệ tốt với Vọng Thư.

Tiếc rằng Vọng Thư khả năng bởi vì kiếp trước từng muốn Hi Hòa là người yêu, nay Vọng Thư lại di tình mặc luyến trên người Hành Thư, tuy rằng không đặc biệt nhớ, nhưng sâu trong linh hồn luôn có chút hối hận năm đó trước mắt Diêm Quân thê “Không phải Hi Hòa không lấy chồng”, vì thế miệng hết sức không buông tha “Phụng Hoàng”.

Hi Hòa tuy là thần thú, lúc sinh cùng hàm dưỡng đều tốt, cũng không đến mức “Thánh phụ” đến đánh cũng không đánh trả lại mắng cũng không thèm chửi lại, giống như cam nguyện làm bánh bao cho người ta ăn. Huống chi, Vọng Thư lại nói rất nhiều, thực chói tai.

Chính là, đầu vô mồm là dựa vào thiên phú, mấy lần thay mặt, Hi Hòa thảm bại, không có ngoại lệ.

Nhưng càng thua lại càng muốn lật bàn.

Vì thế Hi Hòa ngay lúc khi thắng khi thua tối luyện ý chí, Vọng Thư lại vài câu nhẹ nhàng cùng đồ ăn ngon miệng làm tiêu hao ý chí ban đầu.

Nói đến đó, chính là xuất hiện một chuyện làm nản: Hi Hòa là nữ thụ (từ này chắc trong đam mỹ có, bạn không rành lắm)

Chẳng qua, đừng hiểu lầm, Hi Hòa là thắng, không thể giả được. Thụ, từ này chỉ hình dung hẳn bản tính ngoan ngoãn bên trong mà thôi.

Chúng ta quay lại “Lê hoa tiên nữ” truy Phụng Hoàng thế nào đi.

Hi Hòa không ngốc, “Lê hoa tiên nữ” có chút ý tứ, hẳn nhìn ra được.

Cùng các huynh đệ âm trà, hẳn hào phóng nói thật, xung quanh chuyện tình của Hành Thư, không ai không hàm mộ, chính hẳn cũng không ngoại lệ, một lòng hướng tới tâm ý tương thông ông trời tác hợp cho. Mà vị tiên nữ này, hẳn không cảm giác, cả ngày vây quanh hẳn, hẳn rất phiền não, lại càng không muốn đeo danh phụ lòng, hoặc là bị người nghị luận không biết tốt xấu. Có thể nhanh chóng chấm dứt việc này, tốt nhất.

Cửu Huyền mấy người không ngừng gặt đầu, tỏ vẻ đồng ý. Cuối cùng còn thê son sắt, chẳng sợ gây ra trở ngại, cũng muốn làm “Lê hoa tiên nữ” biết khó mà lui.

Bọn họ không bao lâu liền tìm được cơ hội.

Tiên nữ muội muội vì phạm vào thiên luật, bị giáng xuống hạ giới, chịu nhân thế luân hồi.

Nàng đau khổ khó khăn, chạy đến bên Hi Hòa, muốn tìm kiếm an ủi.

Phượng Hoàng bỏ mặt. Liên tục hai lần ăn canh bẻ môn, tiên nữ liền hoàn toàn hết hy vọng, quả quyết kết thúc con đường từ tám trăm năm trước truy đồ.

Làm nữ nhân bất lực, lúc thời điểm cần an ủi cùng khuyên giải nhất, lại coi thường cảm thụ của nàng — đây là một chứng cứ nguyên vẹn nhất chứng minh một người nam nhân không thương một nữ nhân.

Tiên nữ không ngốc, cho nên buông tha.

Nhưng mà, không bao lâu nàng cũng biết tới một vị tiên quân cùng nàng như hình với bóng, sử dụng khả năng của mình, chỉ vì nụ cười của nàng thậm chí cuối cùng đến trên đũa, cũng có thể vui vẻ chịu đựng thân sắc “Ngốc” hết thuốc chữa.

Nàng nhìn thấy trên người người khác, giống như thấy được chính mình.

Không bằng gả cho người yêu mình — vì thế nàng thống khoái nhận lời cầu hôn, nhanh chóng thành thân, mà đối phương chính là vị Sơn trư tiên mà Hành Thư đề cập qua.

Vọng Thư nghe xong chuyện xưa, chớp chớp mắt, “Cho nên mọi người không đi uống rượu mừng, sợ Hi Hòa không được tự nhiên sao?”

Hành Thư cười cười sờ trán nàng, “Đã đoán sai. Chúng ta vài người đi, tất sẽ nổi bật, chú rể sợ không phải sẽ xấu hổ vô cùng.”

Nàng quyet miệng, trong lòng nhủ các tiên nữ đánh giá các người là “Thủy tiên” một chút cũng không oan uổng.

“Kia Hi Hòa, đến tốt cùng có thích qua người nào không?” Nàng có chút tò mò.

“Hắn a, ta không thấy có manh mối. Chẳng qua lấy niên kỉ của thần tiên tính, Hi Hòa còn thực trẻ tuổi.”

Vọng Thư ném một gỏi đầu qua, “Chàng thực già sao?”

“Ta xem như tiêu chuẩn tảo hôn.” Hành Thư cười khê, “Kỳ thật lấy tuổi Cửu Huyền, nếu không phải long tộc đều cưới vợ sinh con cực sớm, hắn cũng không đến mức bị cha mẹ thúc giục thành như vậy — cũng xem như phiền chịu không nổi.”

Đối với Bạch Bạch không phúc hậu chủ động dòi dề tài lên người Cửu Huyền, nàng một chút cũng không ngoài ý muốn, “Cửu Huyền, có từng yêu một ai chưa?”

“Có.”

“Ô? Nói nói.” Nàng cầm tay áo Hành Thư, lung lay.

“Chính nàng đến hỏi đi, Cửu Huyền có giao tình vô cùng tốt với nàng.”

Là bát quái đào móc cũng có chiều sâu, nàng có chút vừa lòng, nghĩ nghĩ, lại hỏi, “Còn Thái Bình?”

“Lấy tuổi người bình thường, Thái Bình ước chừng là hai đồng mười tuổi. Đây đàm hôn luận gả, có phải là phòng ngừa hơi bị chu đáo?”

Như thế nàng trở lại vấn đề nghi vấn lâu nay, “Bạch Bạch, mấy người vẫn đều ở bên cạnh ta sao? Liên tiếp mấy đời như thế, chính là muốn biết bộ dáng của ta, không cần lúc nào cũng xuất hiện đi.”

Hành Thư vẻ mặt nháy mắt xuyên thấu, thậm chí làm cho nàng có cảm giác biết vậy chẳng làm, “Quả thật.”

Hắn nằm nghiêng ôm nàng vào trong ngực.

Hai lỗ tai tràn ngập hơi thở cùng tiếng tim đập của hắn, cuối cùng âm thanh thuần hậu của Hành Thư lại vang lên, “Bởi vì nàng lúc ban đầu trước mặt Diêm Quân lập lời thề, muốn cùng thượng tiên kết nhân duyên, nàng trả giá tự nhiên lớn. Hai kiếp đầu, nàng sống không quá hai mươi, kiếp thứ ba ta cố ý tu tiên... Chỉ có mười tám; rồi sau đó ta quen biết Cửu Huyền, ta nói thẳng chuyện xưa của nàng, bọn họ liền chủ động phân ra chút nguyên tiên, cho nàng tuổi thọ. Hi Hòa thân là Phượng Hoàng bất tử, thuộc tính tương hợp, cho nên hắn ra nhiều lực nhất.”

Vọng Thư lập tức im lặng. Cửu Huyền, Hi Hòa, Thái Bình bọn họ không ai đề cập, càng miễn bàn đến khoe thành tích muốn lấy thưởng.

Hành Thư ngữ điệu bình tĩnh như trước, “Chính là nhiều nguyên tiên, linh hồn nàng không chịu nổi, ngược lại rơi vào kết cục tan thành mây khói.”

Nàng chuẩn bị lâu, mới nói, “Tựa như thanh niên khỏe mạnh ăn một cây nhân sâm nhiều năm?”

Chương 22: Người Không Thể Xem Tướng Mạo

“Vây ta đây tùy nàng đi.” Hành Thư nói, mắt lạnh đảo qua nam tử đang đứng ngoài cửa. Đối phương lập tức cúi đầu, không dám đối diện.

Vọng Thư cùng Hành Thư đều đổi quần áo.

Hành Thư mang theo hòm thuốc, hai người cất bước tới cửa, không biết tiểu bạch mao từ góc nào bỗng nhiên nhảy ra, quần quýt xung quanh Vọng Thư, thấy nàng thờ ơ, dưới tình thế cấp bách cắn góc áo của nàng, thậm chí trên mặt đất bị tha đi mấy bước.

Vọng Thư nhìn thẳng tiểu hồ ly, thấy nó đối diện với nàng, ánh mắt sáng quắc, không chịu nhường, liền ngấm Hành Thư một cái.

Không chỉ có Bạch Bạch, ngay cả Cửu Huyền cũng nhanh chóng hiểu ý, phẩy tay một cái, tùy tùng đứng ngoài cửa “Rầm” một tiếng ngã xuống đất.

“Ngươi muốn đi theo?” Vọng Thư hỏi.

“Thỉnh tiểu thư... Cùng tiên quân nhất định mang ta đi.” Tiểu hồ ly nhả ra, trộm ngấm Hành Thư một cái, đặc biệt giải bày với Vọng Thư.

“Vi cái gì?”

“Thỉnh tiểu thư tin tưởng ta tuyệt đối không ác ý.” Nó lắc lắc hai tai, “Cầu tiểu thư hỗ trợ.”

Vật nhỏ này tuy là hồ yêu, vừa vặn trên người không có lệ khí.

Vọng Thư quay đầu, “Bạch Bạch, chàng xem?”

Hành Thư sờ sờ cằm, “Nếu nó kiên trì.” Nói xong đem vật nhỏ thu lại, để trong tay áo mình, giống như hồ không đáy, tiểu hồ ly nháy mắt không thấy bóng dáng.

Cửu Huyền thấy thế, động động ngón tay. Nam tử chậm rãi đứng lên, ôm cái trán, thấp giọng mắng, “Gặp quỷ, sao tự nhiên té nhào.”

Phủ đệ viên ngoại cách y quán cũng không xa.

Các nàng chưa đi qua cửa chính, từ thủ vệ bẩm báo, mà theo cửa nhỏ trực tiếp vào nội viện.

Này tựa hồ không hợp tình lý, hơn nữa mở bỏ viên ngoại còn có chút thù cũ với nàng, Vọng Thư không khỏi chần chừ, quay đầu nhìn Hành Thư bên người.

Hai người dính sát vào nhau, từ lòng bàn tay truyền đến độ ẩm, Hành Thư cười nhẹ, nhanh chóng hóa giải bất an của Vọng Thư.

Nam tử dẫn đường, bảy lần ngoặt tám lần quẹo đi vào một tiểu viện, mấy gian phòng lộ ra đèn đuốc sáng ngời — kẻ vạn ác có tiền, đốt một hơi rất nhiều đèn.

Phòng ngủ được bố trí thanh lịch, sớm có thị nữ vén màn, một vị nam tử thanh tú tựa thành giường đập vào tầm mắt.

Sắc mặt dưới ngọn đèn vàng nhìn không rõ ràng lắm, chính là một đôi mắt to thâm quầng, kẻ ra hán mòi mẹt.

Vọng Thư tiến lên, nụ cười chuyên nghiệp, hỏi, “Công tử cảm thấy thân thể có chỗ nào không ổn?”

Mĩ nam tử cũng không lên tiếng, trực tiếp cời bỏ trung y, trước ngực đẩy vệt tím xanh tụ huyết.

Vọng Thư tra xét một phen, mặt không đổi sắc, lại hỏi, “Dưới thân? Những vết này trước mắt là nghiêm trọng?”

Đối phương không nói, cũng không tiếp tục cời quần áo.

Hành Thư đứng sau bọn họ, trong lòng niệm chú thuật, trong phòng trong viện cả nam nữ thoáng chớp mắt tri giác, liền tiếp vài tiếng, ngã xuống đất mê man, bất tỉnh nhân sự.

Công tử nhìn thị nữ đổ ngay cạnh cửa, từ chối cho ý kiến, lại nhẹ giọng thở dài, “Quả nhiên giống như lời phụ thân nói, Hứa cô nương bên người có cao nhân làm bạn.”

Thượng tiên trên thiên đình, nhà của ta còn có ba cái. Vọng Thư một phen đắc ý nho nhỏ, chính là nam tử một câu “Phụ thân” làm nàng cảm thấy không bình thường.

Lập tức mỹ nam tử giương mắt, “Hứa cô nương, ta từ phủ công chúa trở về, như cô chứng kiến, vết thương đầy người, phụ thân mượn ta, cố ý mời cô đến thay ta khám bệnh... Ông có ý định hại cô.”

Lấy tính nết kiêu ngạo lộng quyền của Bình Dương công chúa, chắc chắn không cho ai biết khuê phòng của nàng khác hẳn lạc thú người thường. Vọng Thư đại phu nếu chuẩn ra sẽ chịu tội, kia thật đúng là oan uổng.

Chẳng qua nàng quay đầu nhìn Hành Thư một cái — người ta chính là nhân nhả ngồi trên ghế, tay chống cằm, híp mắt, khoe miệng mỉm cười.

Vọng Thư cũng cười nói, “Công tử làm người sòng phẳng, cùng lệnh tôn có thể nói khác một trời một vực.” Lại dừng một chút, “Đa tạ công tử hảo tâm nhắc nhở, nhưng mà, ta không sợ.”

Nam nhân còn có chút lo lắng, “Kia...” Lại ngấm ngấm Hành Thư khí định thần nhàn, biết nhiều lời vô ích, mới nói, “Cô nương vẫn cẩn thận tốt hơn.”

Hành Thư cười khẽ, lúc này nghiêm chỉnh người, đưa tay vào trong tay áo trống rỗng, lấy ra một vật nhỏ, thuận tay phóng xuống.

Tiểu hồ ly lấy mắt đoạt, lại không quan tâm, “Ngao” một tiếng nhảy vào trong lòng mỹ nam tử.

“Thanh Hàm, sao ngươi lại... Đây không phải mộng đi.” Công tử đem vật nhỏ gắt gao ôm trong ngực, kích động thậm chí có chút nói lắp.

Vọng Thư gần như khó tin, “Bạch Bạch, vì cái gì chàng thoát nhìn đều biết?”

Xà quân nhỏ giọng sát vào, nhẹ nhàng vuốt bàn tay nàng, “Nó bị ta cứu lên vốn đều sợ hãi tất cả, nhưng về nhà, tắm rửa sau, Cửu Huyền dụng tâm dọa nó một chút, nhưng lại không chịu đào tẩu, ngược lại chạy lấy lòng nàng, nghĩ đến tất có ý đồ.”

Vọng Thư ánh mắt vụt sáng, có chút uể oải, “Đây ta hoàn toàn không nghĩ tới.”

“Nàng luôn luôn là cô nương chính trực độ lượng. Huống chi, nó tuy là yêu, trên người lại mang khí thanh tịnh, hiển nhiên từ đầu tới cuối cũng không có ác niệm, chúng ta tự nhiên không ngại.”

Trước mắt mỹ nam tử ôm hồ ly, nàng cũng không đành lòng quấy rầy, liền đến bên cửa sổ, dựa vào bàn viết phương thuốc, thuận tay đặt dưới chặn giấy, đứng dậy, “Chúng ta cáo từ. Công tử kỳ thật cũng không lo ngại, da thịt tiểu thương mà thôi.” Chính là thoát nhìn có chút ghê người.

Mỹ nam tử xuống giường, ôm vật nhỏ, mấy người một hồ đối diện thật lâu sau, hần bỗng nhiên quỳ xuống, “Cầu cô nương, tiên sinh mạng Thanh Hàm đi.”

Tiểu hồ ly rơi xuống đất, nghẹn ngào một tiếng, tựa bên chân hần, cọ cọ.

“Ít ngày nữa ta sẽ hồi phủ công chúa. Thanh Hàm vì cứu ta mới vị phong ấn pháp thuật, nếu hần lại không biết lượng sức, chắc chắn sẽ đánh mất tính mạng, khẩn cầu cô nương, tiên sinh đưa hần đi.” Nói xong ôm hồ ly, sống chết đưa vào tay Hành Thư.

Tiểu hồ ly tứ chi còn không ngừng giãy dụa, “Ta mới không đi. Muốn ta trở mặt nhìn người chịu khổ, còn không bằng chết.”

Đoạn tay áo cũng có thể đoạn đến sinh tử không màng, Vọng Thư nhếch môi, thực không phúc hậu nở nụ cười.

“Bạch Bạch, chàng xem,” nàng còn cong khoe miệng, “Chúng ta...”

“Trước đưa nó trở về. Chúng ta thương nghị một chút.” Xà quân vẻ mặt hiểu rõ, biết người yêu lại động tâm xen vào, sau không khỏi phản trần đem vật nhỏ cho vào trong tay áo, quay đầu lại hỏi, “Công tử khi nào trở về?”

“Buổi chiều ngày mai.”

“Xem ra phải nhanh một chút.” Hành Thư kéo Vọng Thư, đi tới cửa, phi lên, bay ra mây trắng, “Cáo từ. Công tử nhất định phải giữ lại mạng đợi đến ngày hi vọng.”

Mỹ nam tử nghe vậy, yên lặng trở lại giường, từ trong mấy tầng chăn đệm lấy ra một cái bao, ở trong tay nắm chặt. Cuối cùng nằm xuống, một đêm không ngủ.

Về nhà, Thái bình lay tỉnh Cửu Huyền, một người một hồ bốn tiên tề tụ, Vọng Thư rốt cục có công phu bắt quái, “Thật sự là một hạt gạo đường ra trăm dạng người, cha hần như vậy, vị công tử này đúng là người ôn hòa hiền hậu si tình, khó được,” nàng xoa xoa tiểu hồ ly uể oải quỳ rạp trên mặt đất không tiếng động rơi lệ, “Hần lúc đi đến quán tú phẩm của Tam nương, lại còn dùng khăn che mặt lại, ta còn tưởng rằng hần...”

Vật nhỏ trong tay không thuận theo, bỗng nhiên phản chấn “Phản kháng”, chân sau đạp vào khoảng không vài cái — làm cho hần trở mặt trực tiếp với ân nhân, cho dù là hồ yêu cũng sẽ không vong ân phụ nghĩa, “Vĩnh Hân vẫn luôn tuyệt thực, sau lão đầu lấy tính mạng cả nhà ra bức, hần mới không thể không vào... Vào... Cái kia quý phụ yêu phụ.”

— công tử người ta một bộ làm khiếp sợ người qua đường, thật sự chính là đối chết, choáng váng, không chế không được mà thôi.

Vọng Thư càng thêm tò mò, “Người cũng coi như có chút tu hành, như thế nào ngay cả người trong lòng đều không đảm bảo?”

Vật nhỏ đang kháng nghị lập tức không động tác.

Ngừng lại, tiểu hồ ly mới nghẹn ngào nói, “Quý phủ công chúa mới mời tới một vu nữ, pháp lực rất cao, ta không phải đối thủ của nàng... Liền...”

Từ lúc Phò mã chết vì “bỏ mạng”, Bình Dương công chúa liền mời vu nữ thay nàng bảo hộ phòng thân, tiểu hồ ly chém giết người, không biết mình không biết đối phương, tùy tiện đi trước, bị phong ấn linh lực, đánh hồi nguyên hình không nói, còn bị pháp thuật “Một cước đá ra khỏi cửa”, lăn giống quả bóng, cuối cùng ngã vào nước, từ dòng nước chảy tới hạ lưu, tiểu hồ ly tình trạng kiệt sức mới bám vào cò ven bờ, cuối cùng bị Vọng Thư thấy, được Hành Thư vớt lên.

Thanh Hàm ủ rũ một hồi, sau nửa ngày, mới đứng lên, liếc mắt phe phẩy cái đuôi với Vọng Thư, “Cầu cô nương, các tiên quân thành toàn. Đại ân đại đức, kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng cam tâm tình nguyện.”

Cửu Huyền ngồi trên ghế đã bắt đầu buồn ngủ.

Vọng Thư dư quang đảo qua, chọc chọc ột tiểu hồ ly, “Như vậy đi, chúng ta cứu người trong lòng của người, cũng không cần kiếp tiếp theo, đem người nấu canh hồi báo là được.”

Một chữ “Nấu”, Cửu Huyền đột nhiên bừng tỉnh. Bạch Long phải trái đánh giá, thấy Vọng Thư cười không có hảo ý, chính mình cũng không có ý tứ tốt, làm thủ thế thật có lỗi, động thân ngồi thẳng, tiếp tục tham dự hội nghị thường kỳ.

Vật nhỏ tin là thật sau một lúc lâu, bài trừ một cái, “Cũng tốt.” Nói xong mắt mờ to bắt đầu đau thương.

Quản chúng vậy xem còn lại tự nhiên không phúc hậu nở nụ cười.

Tiểu hồ ly giật mình tỉnh ngộ, nhú mày, trong tiếng cười mọi người, lại cúi đầu nghẹn ngào một chút.

Vọng Thư ôm tay, cân nhắc nửa ngày, “Cường đoạt như thế nào? Việc thành người mang theo hấn cao chạy xa bay?”

Tiểu hồ ly liếc mắt lắc đầu, “Vĩnh Hân có hiếu, nhất định không chịu để mình thành mối họa cho người nhà — cho dù cha hấn hám lợi đen lòng, thâm nghĩ từ con trai kiếm lợi.”

“Cũng đúng. Hấn chính là bị cha hấn bán đi, vạn nhất hấn mà mất tích, công chúa nhất định tính sổ trên đầu viên ngoại.”

“Nếu không phỏng theo Nguyệt Hoàn, lại một hồi già chết?” Hi Hòa chớp mắt, Vọng Thư, Hành Thư, Cửu Huyền, Thái Bình trong ánh mắt chờ mong, trong lòng run rẩy một chút, thân thủ nâng trán, “Các người chính là đang đợi ta nói những lời này.”

“Công tử trở lại phủ công chúa sau, chúng ta liền làm việc” Vọng Thư cuối cùng định ra.

Tiểu hồ ly được cam đoan, nôn nóng ra ngoài, Hành Thư bỗng nhiên gọi nó lại, “Cởi bỏ phong ấn của người tốt lắm.” Nói xong, giương tay áo lên, “Có thể hóa thành hình người, mà sáng mai linh lực đại khái cũng khôi phục hoàn toàn.”

Vọng Thư cũng náo nhiệt thêm, “Thanh Hàm, người biến thành người cho ta xem.”

Vật nhỏ quay đầu, trầm ngâm một chút, “Tiểu thư, làm phiền người tìm cho ta kiện xiêm y... Ta không thể trước mặt người trần trụi.”

Không bao lâu, tiểu hồ ly biến trở về, áo dài màu lam nhạt cực vừa vặn, tuy rằng thực khó đánh đồng với Dung Nguyệt “Quốc sắc”, nhưng cũng không làm thất vọng năm chữ kim quang “Phiên phiên mỹ thiếu niên”.

Vọng Thư tưởng tượng ra hình ảnh: Vĩnh Hân Thanh Hàm đứng sòng vai nhau, nhân tiện nói, “Thật sự là xứng. Khó trách muốn nói hai người thành đôi.”

“Vọng Thư,” Bạch Bạch lại sờ sờ cằm, “Nàng nói bọn họ cũng coi như một đôi giai ngẫu? Nhưng thành đôi không phải như thế sao?”

“Lại không có người quy định thành đôi nhất định là một nam một nữ.”

Thanh Hàm hình người cũng không hoàn toàn, cái đuôi phía sau tuy rằng không thấy, nhưng trên đầu lại lộ ra hai cái tai chíp bông, nghe thấy Vọng Thư đối thoại, bả vai rụt lại, lỗ tai phe phẩy, mấy đốm lông trắng cũng run lên, lập tức biểu lộ hấn bất an — bộ dáng cực dụ dỗ người “Phạm án”.

Vọng Thư thật sự nhịn không nổi, kiễng chân, ngón tay chạm vào sợi lông tơ, lỗ tai hồ ly không thể kiềm được, “Tiểu thư, thật ngứa.”

Buổi sáng ngày hôm sau, tiểu hồ ly khôi phục pháp lực chạy tới chỗ viên ngoại đến với người trong lòng, hấn tuy chỉ có hơn trăm năm tu hành, pháp lực linh lực hữu hạn, nhưng đối phó với người thường có thể nói dư dả.

Đến chạng vạng, Thanh Hàm trở về, mặt vui mừng, nghĩ đến Vĩnh Hân bên kia đã an bày thỏa đáng hết thảy.

Đến đêm, Hành Thư ôm Vọng Thư, cùng Hi Hòa, Cửu Huyền, Thái Bình, Thanh Hàm mấy người thuận gió tới khoảng trống trước phủ.

Hi Hòa bày ra kết giới. Phòng ngừa không để người khác xâm nhập.

Hết thầy thuận lợi. Chuẩn bị đẩy mạnh bước tiếp theo của kế hoạch, lại đến lúc mấu chốt mắc kẹt: nguyên bản thương nghị trong các tiên quân có một người hồi phục lại nguyên thân, làm bộ như ác thú ăn thịt người một ngụm nuốt Vĩnh Hân — mà vu nữ kia vô luận thế nào không có khả năng so sánh với tiên quân.

Cửu Huyền ngày hôm qua hội nghị quá nửa, lại buồn ngủ, hẳn không biết nguyên kế hoạch “Ác nhân” hẳn bị chọn, nay “Lâm trận” phía trước, đầm ngực dậm chân, kịch liệt kháng nghị, “Chúng ta long tộc cũng có tôn nghiêm có thể diện, làm cho ta trước nuốt sau phun, vốn không có tiền lệ. Nếu là nữ nhân tạm thời có thể nhẫn, nhưng kia rõ ràng là nam nhân, ta mới không có ‘cầm thú ăn cỏ’.”

Vọng Thư ngược lại cầu cứu Hi Hòa.

Phượng Hoàng bị nàng đôi mắt to ngập nước từng đợt ba quang lóe lên đã không có tâm tình, thờ dài một tiếng, “Vọng Thư a, lúc này đây, ta không thể theo ngươi. Phượng Hoàng xuất hiện có điềm lành, mọi người đều biết, trước sau đều ăn chay, bỗng nhiên xuất hiện ăn người... Truyền ra, thật sự rất tổn hại tới danh dự tộc của ta.”

Cũng đúng, ai gặp qua một con gà lưu luyến đuổi theo một miếng thịt lợn?

Tiểu hồ ly đáng thương hề hề, trong ánh mắt đều là cầu xin.

Thái Bình chẳng qua xem, trong làn gió thơm nổi lên, một bạch kỳ lân xuất hiện trước mắt, “Ta đi thử xem.”

Vọng Thư vội vàng ngăn lại. Thái Bình nguyên thân cũng lớn tương tự Dung Nguyệt, Vọng Thư hai tay chỉ có thể ôm được chân trước.

“Thái Bình, tâm ý của ngươi ta lĩnh, nhưng” Vọng Thư vươn tay khoa tay múa chân, “Miệng của ngươi quá nhỏ... Nuốt không được. Ngươi thật ra có thể ngâm trở về, nhưng được xưng là nhân thú, thánh thú kỳ lân cũng chưa bao giờ làm cái chuyện cướp người này đi.”

“Vẫn là ta đến.” Hành Thư bình tĩnh nói, “Xà tộc cũng không chú ý tới thanh danh.”

Một đạo bạch quang hiện lên, chỉ thấy cự xà như ngọn núi nhỏ trên cao nhìn xuống, tròn mắt màu vàng lóe hàn quang, mang theo vài phần nhìn nửa con mắt nhìn thiên hạ, mọi người trong phủ công chúa thất kinh tru lên, không để ý tới pháp thuật vu nữ công kích — cũng xác thực không gây thương tổn cho Bạch Bạch, mở miệng to, đem một mình Vĩnh Hân đứng trong viện nuốt vào trong miệng, thân nhiên xoay người, bỏ sát vài dặm mới bay lên không trung đi.

Tại địa điểm đã hẹn, Hành Thư phun ra mỹ mạo công tử, tiểu hồ ly vội vàng tiếp được.

Hai người nhất tề quỳ xuống, khấu tạ ân đức mấy người.

Hành Thư hóa phép biến thành hình người, hợp thành Xà quân, hẳn khoát tay, “Nếu thật muốn tạ, liền cảm ơn Vọng Thư nhà ta.”

Nàng còn không kịp kéo, tiểu hồ ly đã muốn trán chạm xuống đất, “Rầm” một tiếng, vô cùng xác thực.

“Đau chết ta. Các ngươi hảo hảo đi. Lại không trông cậy vào mấy người các ngươi báo ân.”

Nhìn một người một yêu tay trong tay đi xa, Vọng Thư nhắc cổ tay Hành Thư, trên mặt trong lòng tất cả đều là thỏa mãn, “Thật tốt, tính thêm Thanh Tuyền cùng Nguyệt Hoàn, chúng ta đã tác hợp hai đôi tiểu uyên ương.”

“Đó là uyên uyên.” Phượng Hoàng bàng quang phóng ngẩng một người tuần đêm sau, xen miệng nói.

“Tóm lại là chuyện tốt.” Thái Bình đi theo gật đầu.

“Nhưng mà, Vĩnh Hân trên người sạch sẽ như trước, cũng không dính nước miếng. Chẳng làm thế nào, Bạch Bạch?”

“Dùng đầu lưỡi quần lấy hẳn. Hẳn tự nhiên không thể động đây, cũng liền không dính.” Hành Thư nhẹ giọng trả lời, trên mặt ý cười, hẳn cho tới bây giờ đều là “Vọng Thư cao hứng, ta đây cũng cao hứng” đại biểu tướng công thê nô không nguyên tắc,

“...”

Vì thế vào ban đêm, Hành Thư liền ở bên ngoài phòng ngủ, bên người một vò nước, nâng một chén uống rượu nhỏ, một ngụm một ngụm súc miệng (==))

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thành Tình Yêu

Thần tiên muốn ăn uống, đằng sau tự nhiên cũng phải tự thân vận động,

Hi Hòa nửa đêm ôm áo choàng từ trong phòng đi thẳng đến “Toilet”, chính mình nhìn thấy Hành Thư ánh mắt tràn ngập uê oán khuê phòng, Phụng Hoàng dụi dụi mắt, chần chờ một chút, mới hỏi, “Người sao không hóa thành nguyên hình,” lại đập đập miệng chấu, “Này, một ngụm chẳng phải chấm dứt luôn?”

Hành Thư một ngụm nước phun bên chân chấu gỗ, cau mày, “Nàng có ý phân phó ‘không được mưu lợi’, bằng không kiếp này đừng có mơ tưởng lại gần nàng.”

Phụng Hoàng than nhẹ, có ý lớn tiếng về phía phòng ngủ, “Ta có thể hiểu được, dùng lưỡi chạm qua nam nhân... Đi thân nàng... Khó tránh khỏi trong lòng không thoải mái.”

Hành Thư móng vuốt trực tiếp đặt trên vai Phụng Hoàng, “Không cần ngươi lo lắng.”

— Bạch Bạch sao lại không biết xấu hổ chính mồm thừa nhận, cùng Vọng Thư đồng giường hơn một tháng, ngay cả một lũy còn không đánh hạ?

Âm thanh “Chi nha” một tiếng, từ phía sau hai người Vọng Thư vội vàng đi ra, giặt nhẹ tay áo Hành Thư, liếc Hi Hòa một cái, “Bạch Bạch, có chuyện muốn nói với chàng.”

Bị kéo về phòng ngủ Hành Thư không quên quay đầu, nở nụ cười cảm ơn Hi Hòa.

Phụng Hoàng hiểu ý, cùng bằng hữu đối thoại tâm linh, “Nếu thành công, cần phải quý trọng.”

Cuối cùng Vọng Thư, Hành Thư hai người trở về phòng.

Vọng Thư cởi áo khoác, không nói lời nào, nằm trên giường.

Bạch Bạch đến lại gần, nằm cạnh nàng.

Vọng Thư bỗng nhiên xoay người, mở miệng, ngượng ngùng nói, “Kỳ thật căn bản không phải do vị kia, chính là... Cảm thấy trong lòng không quá thoải mái mà thôi.”

Hành Thư không ngừng trấn an, “Xúc miệng cũng hẳn.”

Nàng vẫn tò mò, “Để cho ta xem lưỡi chàng.”

Hắn thuận theo há miệng ra, cam tâm để nàng xem xét xong, “Tự nhiên giống người thường. Thăng tiên mấy ngàn năm, nguyên thân có khi ngày càng ít.”

Một câu chạm đến nỗi lo của nàng, hai người vẫn chăm chú nhìn nhau. Một người còn có chút không yên, một người không giấu vẻ chờ mong. Hơn nữa trên bàn ngọn đèn tỏa ra màu vàng, càng làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Việc “Cầm thú không bằng”, có một có hai tất có lần ba, thời cơ tốt như thế, Hành Thư làm sao có thể bỏ lỡ? Tâm trạng nhất thời liêu lĩnh, một tay vỗ về hai má, một đôi môi mọng mềm mại liền tiến tới.

Vọng Thư lập tức toàn thân cứng ngắc.

“Vọng Thư,” Bạch Bạch bỗng nhiên buông nàng, một bộ dáng ôn nhu tận cùng, “Nàng mở miệng ra.”

Mặt nàng nóng như có lửa đốt, ước chừng một lúc sau mới trả về một không, “Ta sẽ không.”

Hành Thư nghe vậy, “Không sao, quen là được.” Nhưng nhìn thấy người yêu cứng họng mặt đỏ tai hồng, lại nhìn không được, cúi đầu, toàn thân run run.

Vọng Thư thẹn quá thành giận, khế đầm như mưa trên người Bạch Bạch.

Hắn bắt lấy cổ tay nàng, “Cẩn thận bị thương mình.” Vọng Thư không thuận theo, chân đạp qua.

Hành Thư một tay bắt lấy chân Vọng Thư, hơi dùng sức, đem nàng ôm vào trong ngực, phi thân rơi xuống đất, “Một khi đã như vậy, ta tìm ít sách đem cho nàng.”

Nàng cho dù đơn thuần cũng biết chuyện nam nữ có một thứ đại danh鼎鼎 lấy chuyên môn tới dạy, vì thế đôi mắt nhú lại thành cái nơ bướm, hỏi, “Đồng cung?”

“Nàng chờ là được rồi.” Hành Thư nói xong, nhẹ nhàng thả nàng trên giường.

Đợi Hành Thư trở lại, cười từ trong lòng lấy ra một quyển sách,

Có câu anh hùng không hỏi xuất thân, cái này tự nhiên không nên hỏi xuất xứ từ đâu, nàng tiếp nhận, một tiếng không nói, ghé lên giường một trang rồi một trang cẩn thận nhìn.

“Về cũng tương tự như sách thuốc.” Nàng vừa nhìn còn không quên tích cực ám chỉ tâm lý của mình.

Hành Thư vuốt vuốt mái tóc nàng, “Quả thật.”

“... Có thể học được cái gì? Này vốn ta cũng biết,” chỉ chỉ tranh minh họa “Rất ấn tượng” này, lại bổ sung, “Khó coi.”

Hành Thư hí mắt, “Nàng kiếp thứ hai, cũng giống bây giờ, mở sách, nói ầu nói tả.”

“Ta sao lại nói ầu nói tả?”

“Khi đó, nàng xem xong, lòng còn sợ hãi sờ sờ sau lưng mình, nói với ta, ‘nhìn chỗ này ta đau quá’.”

Kỳ thật, nhìn sách các loại tư thế trên đều là “Đổi thang mà không đổi thuốc” (giống câu bình mới rượu cũ), nàng nên cảm khái “Bản thân” cùng “Bản thân kia” đều lòng có linh tê sao?

Lấy đông cung ra chỉ đơn giản muốn nàng nhìn để ghi nhớ, hiện tại mục đích đã đạt được, Hành Thư cười ôm Vọng Thư, “Không bằng để ta dạy cho nàng.” Lúc bốn cánh môi dính với nhau, nàng cũng chưa kháng cự, dễ dàng xâm nhập vào miệng nàng, đầu lưỡi linh hoạt vào bên trong, tỉ mỉ qua hàm răng, như trốn chạy như khiêu khích, hai đầu lưỡi dính vào nhau, y theo tiết tấu của hân, đảo quanh vài vòng, rốt cục nhìn Vọng Thư không thờ nổi, mới buông nàng ra,

Tiểu cô nương ôm môi mình, vẻ mặt đỏ ửng, hiển nhiên có chút thất hồn lạc phách.

Hành Thư nhìn nàng hồi lâu, bắt đầu lo sợ bất an, lo lắng Vọng Thư chưa kịp tiếp nhận, lần đầu áp dụng hình thức hôn môi bình thường nhất, kết quả nàng còn phản ứng như bị sét đánh.

Rối rắm thật lâu sau, Hành Thư vẫn hỏi, “Nàng không thích?”

Vọng Thư không trả lời ngay.

Hành Thư nháy mắt tan nát cõi lòng. Thương tâm rất nhiều đã bắt đầu tự hỏi thành hôn “Không tính chất” này có khả năng làm đến được không.

“Cũng không phải. Chính là... Chính là...” Nàng có chút lắp bắp, “Nhưng... Cũng không phải chán ghét.” Nàng vờ về ngón tay, nỉ non nói, “Nếu ngay cả chàng đều chán ghét, sẽ không thể thích ai nữa. Nhưng lần này cho dù mất đi trong sạch, rất đột nhiên, ta khó tiếp thu.”

“Ta thích chàng” thật quanh co, Hành Thư như đánh máu gà châm nhất mắt phấn chấn hân, tâm tình tốt hơn rất nhiều, hân nhanh chóng nhận lỗi, “Là ta quá nóng vội.”

“Kia cũng không phải.” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như trước, “Chàng nói, nếu tập quen dần, có thể thành thói quen không?”

Câu tiếp theo, bởi vì miệng bị chặn, rốt cuộc không thể nói ra.

Nhưng mà trong lúc triền miên, Vọng Thư định ném thử đòn phản công, Hành Thư bỗng nhiên “Phanh mãnh liệt”, một phiến môi lưu luyến tách ra, về mặt hân còn thật sự, “Vọng Thư, trăm ngàn cẩn thận, không nên đụng đến răng của ta, bằng không ta cũng không có năng lực cứu nàng.”

Tiểu cô nương sắc mặt không được dễ nhìn cho lắm.

Hành Thư chân tay có chút luống cuống. Hân sống hơn năm ngàn năm, tất cả nhiệt tình cùng tình yêu đều chỉ dành cho một nữ nhân.

Lại nói tiếp, trong cuộc sống dài đằng đặc trên thiên đình, bốn vị bằng hữu ở chung một chỗ, khi rảnh rỗi sẽ tán gẫu hỏi thăm tình hình lẫn nhau.

Chỉ tiếc, thủ hạ của Thiên Hoàng đại đế bốn vị thượng tiên trong quân đoàn “Kim quang lỏng lánh” này, một kỳ lân, một Phượng Hoàng, hai vị này “Kinh nghiệm” trống rỗng, tự nhiên không nói đến; mà duy nhất có Hành Thư “Trải qua hôn nhân” có thể lĩnh giáo một chút cùng Bạch Long Cửu Huyền cũng bởi kinh nghiệm thực chiến có hạn, làm cho hai người khi nói chuyện cũng chỉ có thể nói “Nhiều lắm thương tiếc cô nương người ta” kết luận vô cùng nghiệp dư.

Cửu Huyền bọn họ vài người đến mức độ nào đó, đều thực đơn thuần.

Bởi vậy chỉ cần cô nương yêu thích tránh tầm mắt của hân, lâm vào trầm mặc, Hành Thư liền tự lý giải thành “Ta lại làm hỏng”.

Vọng Thư cắn cắn môi, nằm xuống.

Hành Thư nội tâm cuộn cuộn mãnh liệt, vô cùng hối hận, hân cũng nằm xuống.

Nhiều năm về trước, Vọng Thư kiếp thứ hai vẫn là thân nam nhi, đối với Hành Thư một bộ “Báo ân nhất định phải lấy thân báo đáp” cũng không nhận

thức nhiều lắm, lại không thể không thừa nhận chính mình cùng xà yêu này sớm chiều ở chung, trong lòng có tin cậy cùng không muốn xa rời.

Cổ đại không có tiền đồ giống như hiện tại, các triều đại các tiên sinh tuy rằng lý luận nhưng toàn nói một đằng làm một nẻo, nhưng đối với chuyện đoạn tay áo lại mình mực trương đảm, không chút tiếc rẻ văn chương cùng nước miếng, dùng ngòi bút làm vũ khí tới mức vạn kiếp bất phục.

Hành Thư Vọng Thư đoạn duyên ái bị cấm này chỉ có thể chuyển sang hoạt động bí mật. Mỗi đêm hôn nhẹ sờ sờ chút mới thôi.

Chẳng qua ngay khi Vọng Thư quả quyết cự tuyệt thành hôn với ái nữ Nguyệt lão chuyển thể thành tiểu thư gia, bị chính người cha cổ hủ ra sức đánh, ngã trên giường dưỡng thương, Hành Thư chuồn êm vào, ôm người yêu, dốc lòng vì hân bôi thuốc chữa trị, vừa vận Hi Hòa đánh bậy đánh bạ xông vào, hai người trên giường không hẹn mà cùng run lên.

Ngón tay Hành Thư không cẩn thận chọc vào cúc hoa Vọng Thư [*Thảo: ... ai không biết qua ngay bên đấm mỹ đại thần tra xem cúc hoa là gì*]

Vọng Thư theo bản năng co rút đằng sau mạnh mẽ.

Phượng Hoàng lần lượt bị một tiếng thô bạo “Đi ra ngoài” cùng Hành Thư phản nộ tiếm cho vài giọt nọc độc.

Kỳ thật cái này đã tính là khách khí.

Bởi vì, càng bị thương là, ngón tay Hành Thư đau đến gần như bị chặt, mà Vọng Thư với việc khai phá công năng mới của cúc hoa để lại bóng ma tâm lý thật lớn.

Kiếp thứ hai, Hành Thư Vọng Thư dưới mọi loại cơ duyên xảo hợp, cũng chỉ có thể tình nguyện yêu tình thân.

Chuyện này đã nêu lên hai đạo lý, thứ nhất, trình độ bị kịch thể thảm cũng quyết định bởi thiên thời địa lợi nhân hòa. Thứ hai, cúc hoa có thể tiếp nhận, thuộc chủ nghĩa siêu hiện thực.

Ngày hôm sau, Vọng Thư vừa tỉnh lại, Hành Thư bên cạnh đã không còn.

Nàng đứng lên, mở cửa sổ, nhìn thấy Bạch Bạch đang bận rộn trong phòng bếp. Lập tức yên lòng, chậm rãi rửa mặt chải đầu, đi thông thả ra khỏi phòng, trực tiếp đến tiền sảnh.

Bữa sáng là món mì nước nàng thích nhất. Hành Thư ngồi bên cạnh nàng, trên người còn vương khói dầu, cười tủm tỉm gấp trứng thả vào bát nàng, “Ném thử xem có hợp khẩu vị không.”

Hi Hòa, Cửu Huyền nhìn đồ ăn trước mắt, hít một tiếng, yên lặng ăn.

Nói thực ra, trù nghệ của Hành Thư kém Vọng Thư tuyệt không chỉ một chút.

Tiểu kỳ lân bùng bát trà xanh, sát ngôn quan sắc thật lâu sau, mới nói, “Không có chuyện gì hiển ân cần... Hành Thư, người tối qua làm sai cái gì sao?”

Hi Hòa vội cứu cánh, hạ đầu, “Mấy bản thoại ngoài chợ người vẫn nên ít đọc đi.”

Thái Bình nhếch miệng, “Ta nói lỗi.”

Cửu Huyền vội vàng dời lực chú ý mọi người, chọc chọc mì trong bát, làm bộ như nhìn không được oán giận, “Trong chốc lát ta sẽ đói.”

Nghĩ một đám người thông minh che giấu trước mặt, ngược lại là chuyện thực ngu xuẩn. Nhưng lời này hai bên đều đều áp dụng.

Vì thế Vọng Thư giữ chặt tay Hành Thư dưới bàn, trước mặt mọi người, hào phóng nói, “Tối hôm qua là ta bắt buộc hân.”

Trong phòng một cả buổi sáng đều thực im lặng. Ba vị kia chịu đủ kích, thậm chí trở về phòng bắt đầu phê duyệt công văn “Tạm hoãn”.

Mà Hành Thư mặt như hoa đào, ở y quán đặc biệt khiêm nhường hết sức chu đáo.

Ánh mặt trời sáng lạn sau giờ Ngọ, Tam nương vội vàng vào cửa, “Vọng Thư đi xem đi, Thanh Tuyền sắp sinh.”

Nàng mang theo hòm thuốc, lại bị Hành Thư ngăn lại, “Không cần, chúng ta chỉ đi là tốt rồi.”

Tam Nương nghe vậy, cũng quay đầu, “Như Bạch công tử nói, thảo dược tầm thường không có tác dụng gì.”

Bước vào sân nhà Thanh Tuyền, yên tĩnh như trước.

Thanh Thương ở trong phòng đỡ đẻ, thê tử chính quy Nguyệt Hoàn ngược lại bị đuổi ra, lý do là “Nam nhân sinh đứa nhỏ, nữ nhân vào nhìn có gì đẹp mặt”.

Không có nữ nhân sinh sản kêu khóc.

Tam Nương người từng trải mở miệng an ủi, cười nói, “Xem ra có chút thuận lợi.”

Nguyệt Hoàn lại như cũ khó nén lo lắng.

Cửa phòng ngủ bỗng nhiên bị đẩy ra, Thanh Thương tay áo chỉ ẩm ướt, trên trán không có chút mồ hôi, có thể thấy quá trình quả thật cũng không có chỗ nào mạo hiểm.

“Tiến vào xem đi.” Thanh Thương ra lệnh một tiếng, quần chúng vây xem nói đuôi mà vào.

Thanh Tuyền sớm thay đổi xiêm y, một đầu tóc dài ướt sũng ở sau lưng, sắc mặt có chút tái nhợt, hiển nhiên mệt mỏi, trừ bên ngoài ra, hoàn toàn không giống Vọng Thư nghĩ một bộ dáng dụng phu (người đàn ông mang tai) trải qua sinh tử khiếp “Đạo qua Quỷ môn quan”.

Hắn miễn cưỡng cười cười, vươn tay vào trong chậu nước, nâng lên một viên cầu thân người đuôi cá trắng nõn.

Đứa trẻ chớp chớp mắt quét nhìn toàn trường, thẳng đến khi tìm thấy mẫu thân, con người màu lam chặt chẽ trên người Nguyệt Hoàn, với đôi tay nhỏ bé, cái đuôi nhỏ không ngừng lay động, giọt nước rơi như mưa, bắn tung tóe lên người mẫu thân.

Giao nhân còn nhỏ cũng không có giới tính, nhưng đứa nhỏ này dung mạo giống hệt Nguyệt Hoàn.

Cô nương bu rầu vội vàng chạy qua, đem viên cầu ôm vào trong lòng, nước mắt đảo quanh hốc mắt. Lại ghen ngào nói với phu quân, “Vất vả chàng.”

Cha đứa nhỏ, lại xúc động, cánh đem ôm hai mẹ con gấu gao trong lòng mình.

Thanh Thương kéo Tam Nương, “Chúng ta đi đại sảnh ngồi một lát, để cho đôi vợ chồng bọn họ vui sướng.”

Đi đến tiền sảnh.

Vọng Thư nhìn một cái hỏi Tam Nương, “Đứa nhỏ làm thế nào biết được ai là mẫu thân?”

Mỹ mạo thiếu phụ thân nhiên đáp, “Người chưa thấy qua bụng bọn họ khi có thai. Chính là một tầng da trong suốt, đứa nhỏ ba tháng sau đã hình thành, có thể mờ mắt, nếu thường xuất hiện trước mặt bọn chúng, tự nhiên nhớ rõ hình dáng.”

“Bọn họ sinh đứa nhỏ cũng không giống nữ nhân chúng ta lo lắng cổ sức.”

“Khi sắp sinh, da màng vỡ ra, cũng không chảy máu, đứa nhỏ có thể dựa vào chính mình ra khỏi người phụ thân.”

Vọng Thư nói, thật đúng là tiết kiệm ít sức.

Thanh Thương chống cằm, “Cũng là cử chỉ bất đắc dĩ. Tộc của ta ở trong biển, thật nhiều địch thủ, Nếu sinh sản cần nhiều sức, làm sao có thể bộ tộc lớn mạnh, nhiều con nối dõi.”

Bỗng nhiên ngoài cửa một trận tranh cãi ầm ĩ.

Thanh Thương đứng dậy ra ngoài. Thanh Tuyền cũng từ trong phòng chạy ra.

Đại môn có tám nam nhân trắng kiện, trong tay cầm đao, xuất khẩu ác ngôn, kêu gào nói, “Cường thường tiểu thiếp Hoàng viên ngoại, tìm được, tất nhiên không thể cho các người cầu nam nữ tiếp tục như ý.”

Vọng Thư chuyển hướng Hành Thư không nói gì, “Bạch Bạch, giúp đỡ chút?”

Hắn cực có nắm chắc, cười cười, “Không cần lo lắng. Vọng Thư an tâm xem náo nhiệt là được.”

Tam Nương bên cạnh cũng không có tia kinh sợ. Vọng Thư chỉ phải dè dặt tò mò.

Ngoài sổ trong viện, Thanh Tuyền cũng không kiên nhẫn, giơ tay, một đạo bạch quang qua đi, nam tử cầm đầu trong tay cầm trường đao bị lột bỏ một nửa.

Mấy người xoay người định chạy trốn, bị Thanh Thương, Thanh Tuyền một tay kéo cổ áo, mãnh liệt ném xuống, vài tiếng “Ầm ầm” qua đi, lại thuận tay một cái, “Trắng hán” thân hình to mọng trực tiếp bay ra ngoài tường.

Thanh Tuyền phẩy phẩy tay áo, nhìn dưới đất còn lưu lại vài vết máu, “Ngày đại hỉ, nể tình báo bối nhà ta, lưu mạng chó chúng nó.” Xoay người đối với tộc huynh, “Thỉnh cả ca thay đệ chiêu đãi khách nhân, đệ cùng Nguyệt Hoàn thu thập xong liền đến.”

Vọng Thư nhéo tay áo Hành Thư, cau mày.

Bạch Bạch buồn cười, “Bộ tộc giao nhân, dũng mãnh thiện chiến. Vừa vặn long tộc là thiên địch bọn họ, trừ bên ngoài này ra, ở trong biển cũng coi như xưng bá một phương.”

Tam Nương một bên không quên bổ sung, “Trong bộ tộc phu quân rất trọng tình, lúc có thai, tuyệt không tự ý động binh dùng vũ lực. Lúc ấy Tuyền đệ mang thai, phu quân ta một người thật sự khó khăn dịch mấy chục tư binh nhà viên ngoại, mới cầu thượng tiên tương trợ. Lúc này Tuyền đệ sinh xong, Hoàn muội nhất định cảm tạ vài vị ân đức.” Nói xong, cúi người thất sâu.

“Kỳ thật giao nhân cũng không tệ.” Com no rượu say sau, Hành Thư Vọng Thư cầm tay về nhà, nàng bỗng nhiên mở miệng.

“Quả thật không tệ. Một ngày thu vài lần minh châu, nhất định rất có hứng thú.”

“Bọn họ... Thật thích khóc đi.”

“Cả ngày đối mặt phu quân lê hoa mang vũ, nhất định rất có hứng thú.”

“Chàng còn không để yên. Xem chàng ăn giám chua kìa.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nhớ Rõ Để Đường Lui

Vốn Vọng Thư thói quen nắm tay áo Hành Thư, nay đã sửa thành bắt thẳng cổ tay hắn.

“Chàng ghen như vậy.” Nàng lộ vẻ tươi cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn, khoảng cách hướng về hắn.

Bốn về vắng lặng, Hành Thư một phen giữ chặt nàng, nâng eo nhỏ của nàng, không dùng nhiều sức, khiêng nàng lên vai trái, tiểu cô nương ban đầu còn bối rối, thẳng đến khi được “Ý đồ” của hắn, bắt vai trái của hắn, lắc lắc chân, “Mỹ nam tử cũng chia hai loại, ta thích cùng ta không thích.”

Lững thững dạo “Phố”, cuối cùng trở về nhà, Phụng Hoàng ở trong sân thấy hai người ngọt ngào, ho tiếng tiếp đón, liền lựa chọn mù trực tiếp trở về sương phòng.

Rửa mặt chải đầu xong, hai người sóng vai mà nằm.

“Bạch Bạch, chàng nói Hoàng viên ngoại ban ngày ban mặt gây chuyện, tuy rằng Thanh Thương, Thanh Tuyền thân thủ đều cao, nhưng ta còn có chút lo lắng.”

Hành Thư sờ sờ hai má nàng, “Không có chuyện gì. Thanh Tuyền dùng minh châu hỏi lộ quan lại, ngay cả hộ tịch đều sửa, viên ngoại hắn có năng lực đi mấy, nuốt không được khẩu khí này, tìm ít lưu manh du côn cho hai vợ chồng chút phiền toái thôi.”

“Cũng phải.” Nàng vén mái tóc dài của Hành Thư, cuốn cuốn trên ngón tay, “Con của hắn cùng Thanh Hàm bỏ trốn, nhưng chúng ta náo loạn một hồi, chờ tin tức bên Bình Dương công chúa truyền đến cũng chỉ có thể là Hoàng Vĩnh Hân ‘bạo bệnh mà chết’... Hắn tất có thời điểm khổ sở.”

“Không hẳn. Từ lúc đem con tống xuất phủ, chưa từng chờ mong con có thể bình an trở về.”

Vọng Thư cắn cắn môi.

Nàng từ nhỏ trong hoàn cảnh gia đình ấm áp mà lớn lên, được cha mẹ sủng ái, đối với loại cha lãnh huyết mà duy lợi này, giống như chim cánh cụt Nam Cực nhìn gấu Bắc Cực bình thường cả đời đều không có cách nào lý giải.

Lúc ấy, mỹ mạo thanh niên cùng tiểu hồ ly tay trong tay rời đi, thời điểm đi tìm tự do, trên mặt Vĩnh Hân có loại thoải mái, nàng hiện tại có chút chút hiểu.

“Chính là bên công chúa liên tiếp thiếu nam sủng, thật sự từ bỏ ý đồ?”

Trừ Phò mã gia tự làm bày ra, Cửu Huyền nuốt hai người, Hành Thư thành toàn một người. Phủ công chúa có tiếp tục trì hoãn cũng nên phát hiện ra khác thường.

“Không sao.” Bạch Bạch bình tĩnh như ban đầu.

“Ta lo lắng cho cậu. Nếu Bình Dương công chúa tìm pháp sư lung tung hàng yêu trừ uest... Có thể lan đến gần người cậu không?”

“Nguyên công tử bên kia, lại không cần lo lắng.” Hành Thư cười cười, vỗ nhẹ lưng người yêu.

Vọng Thư hơi uest oai, rõ ràng đã thân cận như vậy, Hành Thư nhưng lại không có chủ động xưng giống nàng một tiếng “Cậu”.

Lòng nữ nhân như kim đáy biển.

Hành Thư thấy cảm xúc nặng nề, còn tưởng rằng nàng nhớ lại chuyện thương tâm, liền ôm người yêu vào lòng, gắng sức an ủi, “Hết thầy có ta.”

Nói năm đó Vọng Thư kiếp thứ hai, cũng từng bị sét đánh trúng, mà xui quỷ khiến giới thiệu Hành Thư cho chính cha mình vốn là người tuân thủ nghiêm ngặt truyền thống lễ giáo.

Lão gia tử vừa nhìn thấy tiểu thân mật của con mình đúng là đồng tính, tất nhiên là cấp hóa công tâm, quăng ngã chén trà, chửi ầm lên, Hành Thư lo lắng chấp tay hành lễ sau, kéo Vọng Thư nhanh nhẹn cáo lui.

Vọng Thư là người thành thật, sau, còn khiếu nại với Hành Thư, “Ít nhất cũng nên xưng hô với cha ta một tiếng.”

“Hành Thư hỏi lại, “Ngươi là tướng ta phần thành nương tử, hay là thành phu quân của ngươi?”

Đêm đó, phá lệ, hai người nằm riêng, Hành Thư bắt đắc dĩ trải chăn nằm dưới đất.

Sáng sớm, Hành Thư mới từ trong phòng ra, xắn tay áo chuẩn bị xuống bếp làm bữa sáng, Cửu Huyền vội vàng ở trong sân ngăn hãm lại, vẻ mặt khổ đại cừu thâm, “Hành Thư, xin ngươi thương xót, chúng ta ngày hôm qua đã đói bụng ba bữa rồi.”

Bạch Bạch tự nhiên cung chiêu “Vợ yêu”, sóng mắt vừa chuyển, “Cửu Huyền, ngươi nếu không thích tay nghề của ta, có thể trở về thiên đình...”

“Tốt lắm,” Bạch Long làm thủ thế xin khoan dung, “Chỗ Để quân có vài vị đầu bếp kiệt tác, ta hoài nghi bọn họ có lười hay không, ngươi biết rõ cho chúng ta căn bản là tra tấn.”

Cửu Huyền đối với cặp lòng com khủng bố trong lòng còn sợ hãi, làm cho Vọng Thư đứng ngoài cửa xem náo nhiệt cười.

Nghe thấy kết quả hai người ở trong viện, Phượng Hoàng cùng kỳ lân không dấu vẻ oán, ở cửa phòng không hện mà cùng một tiếng thờ dài.

Vọng Thư đắc ý, chậm rãi mở miệng, “Ta thích ăn canh, bằng không hôm nay chúng ta liền ăn lẩu.”

Lời còn chưa dứt, trong viện vang lên tiếng hoan hô.

Cửu Huyền xung phong nhận việc, “Ta đi tìm nguyên liệu.” Nói xong, một đạo bạch quang hiện lên, hóa thành nguyên hình tận trời mà đi.

Vọng Thư nhìn lên bầu trời xanh, Cửu Huyền hình dáng hùng vĩ uốn lượn, thân nhiên bình luận, “Ta xem, sao lại có chút giống cá trạch.”

Một canh giờ sau, Bạch Long trở về, đứng giữa sân vẫy vẫy ngón tay, rầm một tiếng, một đám tôm cá chồng chất cao hơn người.

Vọng Thư hỏi, “Chỗ này ở đâu ra?”

“Đi đến Bắc Hải. Tùy ý bắt chút.”

“Ta cảm thấy chỗ này ngươi một người cũng không đủ ăn.”

“Sẽ không. Ta đang trong chế độ ăn uống điều dưỡng. Nói sau khi ăn qua tay nghề của ngươi, đã sớm khinh thường ăn mấy thứ sơn tinh thủy quái.”

— mấy vị nam sùng bên trong phủ công chúa đại khái hẳn là khóc thấp hương, khắc sâu vào ngũ tạng cho nên Cửu Huyền tâm huyết dâng trào đại ân đại đức.

“Thanh Tuyền không phải vừa sinh đứa nhỏ, bộ tộc bọn họ thích ăn hải sản. Ngươi cũng đưa cho bọn họ.”

Một lời đánh thức, Vọng Thư để lại bốn vị thượng tiên ở trong sân cần cù thu thập nguyên liệu nấu ăn, chính mình mang theo hai thùng tôm trực tiếp đến đại môn nhà Nguyệt Hoàn.

Vừa vặn, vợ chồng Tam Nương cũng ở đó. Mấy đứa nhỏ ngửi thấy mùi tanh, ở trong lòng cha mẹ hứng phần quấy quấy đuôi — đứa nhỏ giao nhân trưởng thành hơn trẻ bình thường hơn nhiều, cũng dễ dàng dục hơn.

Thanh Tuyền vội vàng tiếp nhận thùng trong tay Vọng Thư, “Tiểu thư thật sự là tri kỷ. Hoàn nhi cũng không có sữa, đành phải nấu chút thịt cá vụn thành cháo để cho đứa nhỏ. Nguyên liệu nấu ăn nếu không mới mẻ, liền kén chọn không chịu ăn.”

Vọng Thư xoa tay, “Đây là tâm ý Cửu Huyền.”

Về nhà, trong viện có một nồi to, Vọng Thư tự tay nấu canh, đợi nước sôi, mọi người không ngừng bỏ trong đó đủ loại món.

Ăn khí thế ngất trời mồ hôi ướt đầm, chân trời một đạo tường vân hạ xuống bên người, bạch quang tán đi, đúng là tiểu tiên hạc Đan Tuyền.

Thiếu niên thi lễ, “Bạch tiên quân, Để quân phân phó, nếu có chút tiến triển quyết không thể quên trở về thiên đình sửa lại tiên tịch. Còn có, Long vương

cửu vương tử điện hạ, nhị vương tử điện hạ hôm nay sẽ đến, nói có chút tưởng niệm...”

Cửu Huyền bưng bát com, mắt lạnh đảo qua.

Đan Tùng rụt rụt cổ, “Để quân mệnh ta truyền lời, ‘về sau bảo nhị ca người thiếu lấy có đến chỗ ta lặc lư’.”

“Để quân trừ người ra, luôn luôn đem Long tộc như mãnh thú hồng thủy.” Phụng Hoàng nói xong, cũng không chậm trễ gấp đồ ăn trong nồi ra.

“Nhị ca ta cùng nhị tẩu cãi nhau.” Cửu Huyền giơ tay, trong viện thoáng chóng thổi bay hơi gió lạnh, “Quả thật có chút nóng.”

Kỳ lân miệng còn chưa đậu hủ, “Cửu Huyền, nhị tẩu là vị nào?”

“Không biết. Các nhị tẩu của ta, ta cũng không nhận thức hết.”

Vọng Thư không xen vào, đáng thương Đan Tùng, cảm thấy trắc ẩn, hỏi, “Người muốn ăn sao? Thêm đôi đũa cũng không phiền toái.”

Tiểu tiên hạc nhất thời tinh thần tỉnh táo. “Thật sự?”

Vẫn là Thái Bình tìm vị trí, tiểu tiên hạc ngồi xuống, cũng không cần tiếp đón, hào phóng hạ đũa.

Hành Thư gấp trong nồi một miếng thịt cá to, ở giữa có vết thủng.

Vọng Thư nhú mày.

Bạch Bạch nhẹ giọng giải đáp, “Đây là vết tích Cửu Huyền. Bởi vì muốn nhanh trở về cho chúng ta ăn, hắn ngưng ngưng dùng hàm trước trong miệng cá lớn thủ dùng móng vuốt hoặc chọc lên, hôm nay nhìn không tốt, nhưng mà không ảnh hưởng đến hương vị.”

Nàng rót cục nhện không chịu nổi, “Các người thần tiên ở trên đỉnh đều là ăn com không đủ no sao?”

Cửu Huyền ánh mắt sáng quắc, đón nhận ánh mắt tra hỏi của nàng, “Thời điểm ăn no, thiếu.”

Hi Hòa không chút hoang mang thêm vào, “Thời điểm ăn ngon miệng thoải mái như hôm nay, càng thiếu.”

Tiểu tiên hạc quả là một thiếu thiên tốt, ăn xong tự giác chủ động dọn dẹp bát đũa.

Hết thấy sửa lại thỏa đáng, Đan Tùng lông mi vụt sáng, nhút nhát hỏi Vọng Thư: nếu lại đến truyền tin còn có phúc như hôm nay được ăn không. Được đến trả lời khẳng định, vui sướng nói lời cảm tạ, xoay người hóa thành đạo bạch quang xẹt qua không trung.

Buổi chiều, cả nhà tụ ở trong viện, hoặc ngồi hoặc nằm, rượu chừng com no rất nhiều, hưởng thụ bóng râm cùng gió nhẹ, trong tay còn có trà xanh hoa quả làm bạn, giữa ngày nắng hè chói chang cũng thật thích ý.

Chẳng qua sự bình tĩnh bình thường là đều dùng để đập vỡ.

Không nhận trước được dấu hiệu gì, trước mắt hiện ra một vị nam tử áo tím.

Người tới ngũ quan tinh xảo, nhưng so với Hi Hòa chói mắt, hoặc là Dung Nguyệt xinh đẹp bề ngoài cũng không tính là cao, chính là hắn đánh giá hết sức toàn diện, ánh mắt lưu chuyển trong lúc lơ đãng toát ra một cỗ nhiếp nhân mị khí, vẻ mặt lại không dấu ngạo mạn, hai bên nhìn nhau, làm người ta tuyệt đối khó quên.

Nhìn xong, nam tử tươi cười sáng ngời, sét đánh không kịp bưng tai nhào vào trong lòng Cửu Huyền, tiếng nói tràn đầy ai oán, “Tiểu Cửu nhi, huynh bởi vì đệ bị Đề quân ghét bỏ.”

Bạch Long mặt không chút thay đổi, từ hàm răng nhả ra một chữ, rành mạch, “Cút.”

“Đệ sao lại vô tình như thế, lại đối đãi với người yêu thương đệ nhất, nhị ca thân cận đệ nhất, đệ.” ánh mắt nam tử lại nhìn trên người Vọng Thư, lại hút khẩu khí, “Có mỹ nhân, có mỹ thực. Vì thế đệ liền quên nhị ca huynh đây sao?” Nói xong, còn ra vẻ đau kịch liệt, cố ý chửi chửi trong ngực Cửu Huyền.

Vọng Thư cùng Hành Thư kề tai nói nhỏ, “Nhị ca Cửu Huyền?”

“Trọng Thần. Cùng một mẹ sinh ra với Cửu Huyền.”

Phụng Hoàng xen mồm, “Nhị vương tử tuổi so với Cửu Huyền Hành Thư cộng vài đều lớn hơn.”

“Ta muốn hỏi, chỉ cần vợ chồng nhị vương tử không hòa thuận — trước bất luận là vị phu nhân nào không hòa thuận, sẽ chạy tới chỗ đệ đệ mình tra tấn?” Vọng Thư chỉ vào thân ảnh một trắng một tím trong viện, một cái đẩy một cái nhào vào hỏi.

“Không sai.” Hi Hòa sáng khoái đáp.

“Thì ra là thế,” Vọng Thư vẫy vẫy tay áo, “Thời điểm không còn sớm, ta đi nấu cơm.”

Phân mấy việc vặt còn lại cho mấy người: đối với Thái Bình không có khái niệm tiền, siêu cấp lười nhác Cừu Huyền đi rửa rau, không dễ dàng bị gian thương lừa bịp Hành Thư, hết sức quan sát Hi Hòa cùng ra ngoài mua đồ.

Vọng Thư một mình ở phòng bếp, hào hào thái thịt, cảm thấy phía sau cảm giác mát mát, đột nhiên quay đầu, đúng là phong tao Bạch Long nhị vương tử, mắt phượng híp lại nhìn chằm chằm nàng.

Nàng nâng tay cho một cái tát. Bởi vì nàng còn không nghĩ dùng một tay kia đang cầm dao.

Vốn nghĩ đến đối phương sẽ né tránh. Cho nên khi giơ tay, không chỉ có không chính xác, cũng không có lực đạo.

Cho nên “Ba” một tiếng vang lên, hai người trong chớp mắt dờ dẫm.

Một chương này đập đến trên cằm Trọng Thần. Nhị vương tử bụm mặt, tràn đầy kinh ngạc, “Ta vẫn lần đầu tiên bị nữ nhân đánh.”

Vọng Thư hạ dao, “Ta cũng lần đầu đánh nam nhân.”

Hai người đang giằng co, ngoài cửa truyền đến tiếng Thái Bình kinh hi hoan hô, “Ta thắng. Ta đã nói Trọng Thần huynh không chiếm được tiện nghi từ Vọng Thư.”

— cho nên Hành Thư yên tâm ra ngoài.

Nhị vương tử khó tránh khỏi có chút uể oải, lại chớp chớp mắt, “Cô nương khi tức giận, vẫn đẹp như trước.” Nói xong, cẩn thận bước đi, lưu luyến xoay người ra ngoài.

Vọng Thư cầm một cái chảo không chút khách khí quăng về bóng dáng màu tím, vừa nghe nghe thấy một tiếng “Cạch”, lại nhìn thấy Trọng Thần vuốt cái gáy quay đầu lại, nàng gọi Cừu Huyền, “Ngươi đến.”

Phòng bếp tuy nhỏ, nhưng thêm hai người lại dư dả.

Cừu Huyền thông minh, trước bày kết giới cách âm, nhu nhu huyết thái dương mới nói, “Đề Vọng Thư ngươi thêm phiền toái. Nhưng nhị ca ta khi tâm tình không tốt, thủ đoạn bình thường là ở chỗ ta không chịu đi.”

“Huynh đệ thâm tình.” Vọng Thư không che dấu đùa cợt.

“Đại ca, nhị ca cùng ta, chúng ta đều cùng một mẹ sinh ra. Còn các huynh đệ khác đã thành thân.”

“Nói cách khác, chính là trừ ngươi ra, cũng không có người quan tâm tới hần phải không?”

Cừu Huyền ngấm ngấm Vọng Thư khuôn mặt nhỏ nhắn lại xanh mét, trực tiếp buông tha giải thích.

“Ta biết ngươi không phải ý tứ này. Các ngươi huynh đệ tình cảm sâu đậm. Hần phiền lòng không chỗ giải quyết cũng chỉ có thể tìm ngươi.” Vọng Thư ôm cánh tay, “Lúc ngươi nhìn hần liền ngứa răng. Cừu Huyền ngươi nói có chiêu gì có thể làm cho ta hết giận, hần cũng không có tổn thất gì?”

Cừu Huyền thoải mái, hiểu ý cười, trong mắt tinh quang chợt lóe, chỉ chỉ một nhúm gần đó, “Hạt tiêu.”

“Hả?”

“Nhị ca thích ăn cay, khắc chế không được, nhưng ăn cay vào liền đau bụng đi ngoài.”

Vọng Thư giật giật khóe miệng, ném cho Cừu Huyền một cái, “Ngươi thành thật, đáng khen ngợi” cười tà ác, “Đã ~ biết ~”

“Nhưng mà,” Cừu Huyền vươn ngón trỏ chỉ chính mình, “Đối với ta cũng hữu hiệu, chẳng qua ta chịu đựng mạnh hơn so với nhị ca.”

Nàng ra thủ thế “Không cần lo lắng”, “Ta sẽ không hại ~ nhảm ~”

Vì thế bữa tối thực phong phú.

Nhìn một bàn lớn đầy thức ăn, Trọng Thần vẻ mặt lộ rõ sắc vui mừng, thậm chí có chút thụ sủng nhược kinh, “Vọng Thư cô nương, cô đây là dành riêng cho ta đón gió riêng sao?”

Nàng cười một cái ngọt ngào, “Không sai.”

Nhị vương tử cầm một miếng gà tẩm ớt, đưa vào miệng, mặt mày thoáng chốc giãn ra. Sau ăn hết món, khen không dứt miệng.

Nhìn mọi người mau ăn, Hành Thư lặng lẽ kê bên tai người yêu, “Có đồ ăn nào ta không nên ăn sao?”

Nàng cười cười, “Cách gần hần.”

Nàng có chút hoài nghi Long tộc có hệ tiêu hóa có hiệu suất cao.

Một canh giờ sau bữa tối, mọi người ngồi trong sân hóng mát bỏ dưa hấu, Trọng Thần cũng đã lui tới nhà vệ sinh mấy lần.

Kia mấy nhúm hạt tiêu thành “Hồng” môn yến thật sự là hiệu quả nhanh chóng.

Lúc Hi Hòa bỏ đến miếng thứ hai, nhẹ nhàng băng quơ, “Có người đến.”

Cửu Huyền ăn cắn bản không phun ra, “Bực loại pháp thuật thấp kém này còn không ngừng gây họa.”

Vọng Thư tím tím cổ tay Hành Thư.

Bạch Bạch thần nhiên đáp, “Bình Dương công chúa quý phủ có vụ nữ hợp nhất với một vị đại sư, vì nam sủng không hiểu sao mà biến mất, hôm nay đã tìm tới cửa.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Không Đánh Mà Thắng.

Đầu ngón tay hành Thư đảo qua khoe miệng Vọng Thư, thay nàng lau một hạt dưa, “Vọng Thư có muốn xem nào nhiệt?”

Tiểu cô nướng tay vút vỏ dưa, lấy khăn lau tay, “Được.”

Cả nhà, trừ bỏ nhị vương tử còn trong “Buồng vệ sinh” nghiêm túc tự hỏi ý nghĩa long sinh bên ngoài, đội ngũ xếp thành hàng chỉnh tề, đứng gần tường ra bên ngoài nhìn: người tới là phân đội nhỏ ở bên ngoài ngõ, không để lại tiếng động, vừa nhìn liền biết nhất định là đặc chủng võ nghệ phi phạm.

“Là thị vệ bên người Bình Dương công chúa.” Tiểu kỳ lân phát biểu.

Vọng Thư xoay người nhìn chần chú hần.

Thái Bình nhếch môi, “Người cầm đầu trên người mang theo ấn phù, vì truy tìm hơi thở Hành Thư mà đến.” Lại có chút ngượng ngùng nói, “Ta... Cái mũi có nhạy hơn.”

— Bởi vì khứu giác có nhạy hơn bình thường có quan hệ tới diện tích lỗ mũi sao?

Hơn nữa Phò mã, nam nhân bên gối Bình Dương công chúa vô duyên vô cớ mất đi bốn, bởi vậy thỉnh vụ nữ bà bà danh khắp thiên hạ, một là vì phòng thân, hai là tìm điểm xấu: Cửu Huyền nuốt liên tiếp hai người, nhưng một ngậm ăn luôn người tuy không tốt cho dạ dày, nhưng lại hoàn toàn không lưu lại hậu họa, mà vu nữ kia có đến cũng chỉ tìm được manh mối từ Hành Thư như mò đi trong đêm đen.

Trong kinh thành gặp qua chân thân Hành Thư trừ bỏ mấy vị đại tiên đứng bên tường xem nào nhiệt, cũng chỉ thừa pháp hải đại sư cùng vị tiểu hòa thượng kia. Vốn hai thầy trò cũng vì sự kiện Phò mã có diện kiến Bình Dương công chúa một lần.

Đại sư bị Hành Thư phong ấn linh lực, lại thêm trước đó bị Dung Nguyệt làm vết thương cũ chưa lành, gần đây mấy ngày nay vẫn nằm trên giường dưỡng bệnh, tinh lực giảm mạnh, bỗng nhiên nghe nói nuốt người là một bạch cự xà — trên ột còn có một chút chu sa, liền vội vàng đưa một phong thư: một mực khẳng định thủ phạm từ “Bình An y quán”.

Bình Dương công chúa nhìn thấy bốn chữ “Bình An y quán”, một chốc thất thần, nhưng vừa chuyển niệm, “Bình An” một từ quá mức bình thường, liền quyết tâm gạt nghi ngờ một bên, phân phó thị vệ bên người mang vu nữ đến “Tìm hơi thở cự xà” ra ngoài tra xét.

Bởi vậy tối này liền có hắc y nhân ở trên đường trước tiền đường y quán lui tới xuyên qua, vốn là người tinh anh, lúc này lại như ruồi bọ mất đầu ở gần đó hỗn loạn.

“Bọn họ không tìm thấy chúng ta sao?” Vọng Thư hỏi.

“Bày ra pháp thuật nhỏ. Bọn họ không tìm thấy cửa chính.” Cửu Huyền cười, lộ ra răng nanh, ánh trắng chiếu vào chột lóe.

“Trị phần ngon không trùng trị gốc. Không bằng tự mình đến quý phủ nhìn một cái. Mặt khác, coi như tiêu thực cũng tốt.”

Hi Hòa đề nghị nhanh chóng chiếm được đồng ý.

Vọng Thư trong lòng Hành Thư, cánh tay ôm lấy cổ hân.

Phi hành gió thổi vào mặt, vốn hết sức thư sướng, nàng bỗng nhiên nghĩ thấy một mùi hương xa lạ, ngẩng đầu nhìn lại, tầm mắt dừng trên thân ảnh màu tím, “Trọng Thần, người sao lại đến đây?”

Sau đó, nàng có may mắn nhìn thấy một đôi “Răng chó” giống Cửu Huyền như đúc, “Ta nghe nói bộ dáng công chúa không tệ.”

Bay đến phủ công chúa, đi xuống mặt đất ngắm, công chúa điện hạ đang ngồi ngay ngắn trong viện, vu nữ bên người mang theo vài vị nữ đồng, cầm mấy nén hương, trong miệng hùng hồn đầy lý lẽ.

Ngoài viện pháp hải đại sư chống quải trượng, đang cùng tiểu đồ đệ thì thầm gì đó.

“Làm sao bây giờ? Đến hang ổ, từ nay về sau chúng ta còn có thể vô tư lự?” Nàng nhìn chăm chăm thần côn trong sân gọi tới gọi lui, không nắm chắc lắm.

Trọng Thần cẩn thận một hồi, bỗng nhiên giờ tay để ý mái tóc dài, vười nói, “Hết thầy giao cho ta.” Nói xong phi thân rơi xuống đất.

Hộ vệ trong viện thoáng chốc như lâm đại địch, thậm chí đao trong tay đã tuốt khỏi vỏ, dưới ánh trăng phản xạ hàn quang.

Nhị vương tử lơ đãng. Chậm rãi đi trước. Tóc dài theo gió hơi hơi lay động, còn vương mùi thơm nhẹ nhẹ.

Vọng Thư biết trọng bụng nhị vương tử đang từng trận đau đớn.

Nhưng Trọng Thần trước mặt người khác vẫn bình tĩnh, mỹ mạo kinh thế, cử chỉ tao nhã cũng không giảm bớt, điểm ấy thần tiên bình thường cũng không thể noi theo.

“Người đồ yêu nghiệt lại lịch không rõ, muốn như thế nào?!” Đại sư bỏ qua quải trượng, thân mình một trận lung lay, tiểu hòa thượng giữ lại mới cân bằng, trong tay một chuỗi hạt châu, hết lớn một tiếng, lại thiếu mười phần khí thế.

Nhất thời trong viện thế cục giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

Trọng Thần cười cười, thân ảnh chợt lóe xuất hiện ngay gần đại sư, mi mắt rũ xuống, môi đỏ kiêu diễm tới gần, hơi thở như hoa lan, “Đại...” chữ “Sư” còn chưa nói ra, lão hòa thượng hai mắt khẽ đảo, hôn mê bất tỉnh, ngã xuống đất, Trọng Thần phúc hậu kéo lão một phen, cho nên tiếng rơi xuống đất tất nhiên không thể vang dội.

Tiểu hòa thượng thấy thế vội vàng chạy qua, “Sư phụ! Sư phụ!”

Nhị vương tử vén tóc trên trán, ánh mắt vừa chuyển, dừng trên người tiểu hòa thượng, thiếu niên sợ tới mức đột nhiên mất tiếng, giật mình ngã ngồi trên đất.

Vọng Thư nhìn xem bị phần, “Phật tổ không phải chỉ nói không thể gần nữ sắc sao?”

Hành Thư nhếch miệng, “nàng cảm thấy Trọng Thần nổi tiếng làm “Nữ sắc” kỳ thực rất mệt sao?”

“Giới sắc, giới sắc.” Hi Hòa sửa đúng nói, “Nam sắc cũng coi như sắc.”

Trước mắt, nhị vương tử chợt tiến vào trong viện, phẩy tay áo nổi lên một luồng gió, đem vu nữ chướng mắt cùng mấy tùy tùng vương bận sang góc tường, lại giương mắt, mâu quang chớp động, cùng Bình Dương công chúa nhìn nhau, hai người tầm mắt giao nhau, nháy mắt tia lửa văng khắp nơi.

Trọng Thần cười yếu ớt cũng đủ câu phách lòng người, huống chi lần này vẫn là phát ra từ nội tâm.

“Công chúa này tên gọi là gì?” Hân hỏi. Cũng là lần đầu tiên hân mở miệng trước mặt công chúa.

Quần chúng vây xem trên không trung trừ bỏ Hành Thư cùng Vọng Thư ôm nhau, mọi người không hẹn mà cùng nâng trán, Thái Bình hảo tâm trả lời trước, “Bình Dương công chúa.”

Bình Dương nhú mày.

Nữ tử hơn ba mươi tuổi bình thường chú trọng bảo dưỡng, lúc này mười phần phong vận, mà tướng mạo công chúa, chỉ cần tham khảo cháu gái Hứa Vọng Thư cùng đường đệ Nguyên Trọng Hoa, liền biết nàng xác thực đủ điều kiện để Trọng Thần nhìn thật lâu.

Nhị vương tử đem biểu tình nữ tử trước mắt thu hết đáy mắt, khoe miệng mỉm cười, nhẹ nhàng cầm cổ tay nàng, để đầu ngón tay hân chính giữa miệng nàng nhẹ nhàng nhấn một cái.

Bình Dương công chúa không phụ sự mong đợi của mọi người toàn thân mềm yếu.

Vọng Thư nắm lấy cổ tay áo Hành Thư, “Ta bỗng nhiên nhìn không được.”

Nàng cùng đi trên danh nghĩa một chút tình cảm cũng không có, nhưng không có nghĩa là có thể hoàn toàn xem như người xa lạ, an ổn xem đông cung sống.

Cửu Huyền tiếp lời, “Kia bằng không chúng ta trở về đi. Tối nay nhất định có thể ngủ an ổn.”

Long vương nhị vương tử Trọng Thần cùng Bình Dương công chúa, một người thê thiếp thành đàn, một người nam sủng thành trại, hai người ăn nhip với nhau, củi khô bốc lửa, vô luận trong ngoài đều có đấng đối, nhưng đối với Vọng Thư chỉ có cha mẹ khuôn mẫu vợ chồng mà nói, cho dù mình một đường cùng cố thật lâu, về nhà vẫn có chút bực bội.

Nàng biểu tình tích tụ thật sự quá mức rõ ràng, Hành Thư cởi áo tắt đèn lên giường, tinh tế ngọt ngào hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại gắt gao ôm một chỗ, Vọng Thư rốt cục chậm rãi bình tĩnh, lâm vào mộng đẹp.

Trong nhà trải qua hảo hữu hiệp nghị, nhất trí cùng chung nhận thức: Vọng Thư chỉ cần bữa tối tự mình xuống bếp, mà bữa sáng thì cần tâm tình quyết định xem có nên làm không, còn lại mấy việc trong nhà thì để các thực khách xử lý, về phần phí cơm, vài vị thượng tiên quyết tâm y theo nhân gian, xét nộp tiền lên trên.

Nhưng cho đến sáng nay chính mắt nhìn thấy từ trong tay Hành Thư bốn thỏi vàng, nàng có chút kinh ngạc, “Cho dù mỗi bữa đều là sơn hào hải vị, ngay cả ăn suốt một tháng, cũng không tốn nhiều như vậy.”

Bạch Bạch trình trọng giao thỏi vàng cho nàng, “Cầm lấy. Mua chút đồ gì cũng tốt. Thiên đình các vị tiên đều có bổng lộc, bọn họ cho tới nay đều không có chỗ tiêu tiền, Trọng Thần ngày hôm qua cũng không mời từ trước, Cửu Huyền liền thay hắn đưa tiền com.”

Vọng Thư nhìn thẳng Hành Thư, hỏi, “Vay phần của chàng đâu?”

Hắn lông mi không rung, nhìn nóng bỏng, nhưng cười mà không đáp.

“Quên đi, chàng so với mười lượng vàng còn quý trọng.” Nàng cố ý giả bộ không tình nguyện lắm.

Còn chưa nói xong, đã lâm vào cái ôm mát mẻ trong giữa hè hết sức nóng rực, thỏi vàng trong tay nàng “Đỉnh” một tiếng, rơi xuống đất.

Tại phòng bếp, thịt, tôm cùng các loại rau xanh xếp cùng một chỗ, mượn Cửu Huyền hóa phép lấy gió thay dao băm ra, hiệu quả thật không phụ chờ mong.

Chọn nhân bánh, chuẩn bị tốt vỏ bánh, cuốn vài cái, đã thành hình.

Lại chuẩn bị một nồi nước trong, đem bánh đã gói xong thả vào, nước từng đợt xao động, đun lên liền đại công cáo thành.

Đang lúc mấy người ăn hồn nhiên quên mình, Vọng Thư ngồi một bên bình tĩnh uống trà, trên trời bỗng nhiên xẹt qua một bóng ảnh uốn lượn — nàng neho mắt lại, thấy thế nào cũng là nguyên thân Trọng Thần.

Cửu Huyền thân là Bạch Long, ở trên trời chính là trắng chói mắt.

Trọng Thần thân là Bạch Long, ở trên bầu trời cũng là một dải màu trắng.

Vọng Thư khẽ nhếch môi, kết luận, “Cũng thật giống cá trạch.”

Quả nhiên, trên sân ánh màu vàng chợt lóe sau tán đi, chỉ còn nhị vương tử áo tím đứng.

Một đêm chưa từng mệt mỏi, nhị vương tử yêu mĩ thần thanh khí sáng, vẻ mặt xuân phong, cùng ngày hôm qua lần đầu đến ai oán tận trời quả thật là hai người.

Trọng Thần thấy ở đại sảnh mọi người vây quanh, tay cầm bát canh, cũng không để ý tới ai không thêm để ý tới hắn, vén tóc, “Thực khéo, ta cũng chưa ăn.” Sau hạ xuống đất, xoay người chạy thẳng đến “Toilet”.

Không lâu, nhị vương tử lại tới, tóc buộc qua, râu cạo qua, lại thay quần áo, chấp tay hướng Vọng Thư, mới ngồi trước bàn ăn, thần tốc ăn một bát lớn ni hoành thánh.

“Công chúa không cho ăn com?” Nàng buông chén trà, hỏi.

“Ta cũng không phải nam sủng của nàng.” Thực, sắc cả hai đều thỏa mãn Trọng Thần hết sức dễ nói chuyện.

“Người khác lại cảm thấy người đúng là.”

“Để bọn họ cảm thấy như thế đi.”

Vọng Thư không biết nói gì.

Kỳ thật cũng không oan uổng, nàng đã quên Trọng Thần bên ngoài là hồn đản bên trong là lưu manh là một cái cặn bã rỗng, và lại cặn bã lại vô cùng thẳng thắn, trước sau như một, ngay cả chính hắn cũng không có gì kiêng dè.

Nhị vương tử thấy Vọng Thư thần sắc không ngờ, chủ động hạ bậc thang, “Ta có hỏi nàng có muốn theo ta không. Nàng không chịu.”

“Nàng biết nguoi là rỗng?”

“Ta nói tình hình thực, tuy rằng nàng không tin.” Nhị vương tử ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, “Vọng Thư, nguoi đối với chuyện của công chúa sao quan tâm vậy?”

Nàng liếc một cái nhìn Hành Thư, thở sâu, “Nếu tính ra nàng là di của ta.”

Trọng Thần nhìn chăm chú Vọng Thư hồi lâu, mới hít một tiếng, “Tiểu Cửu nhi, xem ra huynh lại chọc phiền toái.” Nháy mắt lại thay đổi bộ dạng uể oải, “Đệ cũng không thêm nhắc huynh.”

Cửu Huyền mỉm cười, “Nếu nói trước, rất khó giảng huynh sẽ không bởi vì kích thích mà tìm tới cửa đi.”

Nhị vương tử trở mặt, không thể phân bác, chỉ phải nâng trán, nhẹ giọng nói, “Đệ luôn hạ sán huynh.”

Hành Thư nắm tay Vọng Thư, nàng cắn cắn môi, “Ta cùng công chúa cũng không lui tới. Nàng trông tốt như thế, cũng không nên xen vào. Nếu là vì nguoi Trọng Thần, đại sư cùng vu nữ sẽ không đến tìm phiền toái, cũng tốt.”

Trọng Thần cười yếu ớt, “Nếu như thế, yên tâm. Hai vị kia trong một hồi gian sẽ không xuất hiện. Bọn họ bị thương cũng không nhẹ.”

— pháp hải hòa thượng bị “Nhan sắc” của rỗng hạ, lại từ phủ công chúa dẫn ra dễ dàng, có nghĩa là bên trong không cần làm trò nữa.

“Nhưng mà, việc này chung quy là ta dựng lên, nên giải thích với Vọng Thư.” Trọng Thần đứng dậy, cúi chào thật sâu.

Nàng cũng cuống quýt đứng thẳng, chỉnh đốn trang phục đáp lễ lại.

“Như vậy, ta con có yêu cầu quá đáng,” nhị vương tử “Răng nanh” chợt lóe, “Hôm nay có thể không ăn cay được không?”

Vọng Thư chớp chớp mắt, Trọng Thần tay áo đã muốn run, vung bước ra ngoài, mục đích đi thẳng đến nhà vệ sinh.

“Bỗng nhiên, nói thực, ta rất bội phục Trọng Thần.” Nàng ẩn ngữ, “Cùng đi ta... Ta không hề thích, nhưng không thể không thừa nhận, hắn miễn cho chúng ta một ít phiền não.”

“Nguoi nói thủ đoạn của hắn?” Hi Hòa tiếp lời, chớp lông mi, cong khóe miệng, khoanh tay, “Nếu như hắn bình thường bán thận cầu vinh, ta thật cam nguyện dùng bạo lực giải quyết vấn đề.”

Phượng Hoàng nhiều lần vì nguyên nhân không tốt mà lộ ra vẻ đáng ghét trên khuôn mặt mình diễm tuấn tú, Vọng Thư cảm thấy như thế lại đẹp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Phòng Cháy Phòng Trộm Phòng Trọng Thần

Kiểm kê rau xanh cùng đậu khấu trong kho, Vọng Thư rất vừa lòng, tồn kho ít nhất có thể chống đỡ hai ngày.

Bởi vì Vọng Thư xuống bếp luôn đảm bảo chất lượng, vài vị thượng tiên dần dần khuynh hướng nghiêng về lượng hơn về chất, càng để ý tới mình có ăn no hay không, mà đối với nguyên liệu cũng không có khủng hoảng.

Đương nhiên nếu Vọng Thư tâm tình tốt, tâm huyết dâng trào làm ra đồ ăn mới, mọi người tất nhiên sẽ chào đón.

Nói ví dụ hôm nay bữa trưa qua đi, Vọng Thư bùng ra hộp đồ ăn, sau khi ăn sáng xong có hai loại đồ khác biệt: đậu xanh cùng bánh đúc đậu chua cay, theo nhu cầu khẩu vị mỗi người.

Đáng thương Thái Bình ngày thường rất ít ăn cơm, hôm nay lại thấy đậu xanh ngọt mềm, tự nhiên nhanh chóng ăn phần của mình, thời gian còn lại ngồi ngay ngắn trên ghế chờ mong nhìn điểm tâm trong tay Trọng Thần.

Nhị vương tử tuyên bố trong thời gian ngắn không thể ăn cay, hôm nay chọn đồ ngọt, mới ăn một miếng, thấy kỳ lân ánh mắt sáng quắc trông mong nhìn, mang đĩa ra ngoài ăn.

Thái Bình lại bay về, ngồi trở lại. Cảm điểm tâm, tiểu kỳ lân vô cùng vui, “Cám ơn ngươi. Ta đáp ứng Cửu Huyền, không nói.”

Vọng Thư cười cười, đem điểm tâm của mình đưa cho Thái Bình, “Ồ?”

Thái Bình ý thức mình nói lỡ. Đầu hận không thể chui xuống đất.

Nàng nhìn chăm chăm Thái Bình, cũng không quay đầu lại, nói, “Nhị vương tử, chiều chạy trốn đừng nghĩ dùng. Ngài không muốn nói với ta hạ giới chỉ là nhớ ấu đệ, ta đoán trên thiên đình các thượng tiên không có nhân nhâ như vậy.”

Trọng Thần nâng trán, mặt hướng Hành Thư, “Nàng thật sự chỉ mười tám tuổi?”

Xà quân cười mà không đáp.

Hi Hòa không chút hoang mang, nhấp trà, “Nàng có huyết thống hoàng thất, tự nhiên từ nhỏ am hiểu cung đấu, tâm tư xa hơn người thường.”

Nhị vương tử nghe vậy, miễn cưỡng cười cười, phẩy phẩy tay áo, xoay người ra ngoài, thong thả bước vào trong viện, ngửa đầu nhìn trời, “Thời tiết không tệ.”

Vọng Thư cũng không nghĩ hần sẽ nói cho mình.

Hành Thư đứng dậy, “Thôi. Vốn định đợi Vọng Thư tra ra manh mối một đoạn nữa... Chỉ có điều,” hần quang trong mắt hần đột nhiên chột lóe, “Chờ đợi người tới truyền tin, còn không bằng ta trực tiếp lên bẩm báo Đế quân.” Sau đó thu lại sắc bén, ôn nhu nói, “Trước cơm chiều sẽ trở về, nàng không cần lo lắng.” Nói xong, nhanh nhẹn ra ngoài, bay lên trời.

“Thật sự là Hoàng Thượng không vội thái giám đã gấp.” Cửu Huyền than nhẹ một tiếng —— Bạch Long nếu ăn no, thời gian ngủ liền chậm lại, “Được rồi, người mật báo là ta. Trước một trận từ trở về thiên giới, các tiên hữu tò mò ngươi cùng Hành Thư chuyện cũ cùng với nay tiến triển, ra cũng không thể không nói phải không? Sau nhị ca lại đến chỗ Đế quân tìm ta, các tiên hữu biết được chỗ ở của ta ở nhân gian. Nhị ca đúng là có việc công, thế này mới tìm đến cửa, về phần Bình Dương công chúa, xác thực là... Ngẫu nhiên.” Cửu Huyền đứng dậy gấp người thật sâu, “Ta biết sai rồi, như vậy Vọng Thư, hôm nay ta phải làm cái gì?”

Cửu Huyền nếu không chịu đựng được, cũng không đến mức khẩn cấp thay ca ca háo sắc tại nhân gian kéo trở lại.

Nàng cũng cấp bậc thang đi xuống, “Chúng ta buổi tối nấu thịt ăn. Làm phiền Cửu Huyền xuống phòng bếp chặt mấy miếng xương sườn.”

Giờ dao chặt xương sườn, cũng không phải việc thực nữ.

Nửa canh giờ sau nàng chạy tới phòng bếp xem, Cửu Huyền đứng bên cạnh thớt, dùng lưỡi dao bằng gió “Di chuyển”, cách cách cách cách, rửa qua mấy khối xương đã chặt, Bạch Long xoay người thấy nàng tựa cạnh cửa, mỉm cười, giờ tay áo, dùng ngón nghề cơ thể biểu đạt, “Đại công cáo thành, hoan nghênh lãnh đạo thẩm tra.”

Cửu Huyền khó được khoe thành tích, thu hồi pháp thuật vừa vận làm rơi dao, Vọng Thư tận mắt thấy lưỡi dao chạm xuống chân Cửu Huyền, lại phát ra tiếng va chạm kim loại chói tai, lại bắn lên hơn một thước, cuối cùng rơi xuống góc tường.

Cửu Huyền đi qua nhặt dao, nhìn đoạn dao bị mẻ, nói, “Lại phải mài một lần nữa.”

“Long tộc đúng như truyền thuyết đao thương bất nhập?” Nàng hỏi.

Hần tự hào trong giọng nói, “Trên đời, thứ gì so với vậy rồng cứng rắn hơn cũng không nhiều.”

“Thật sự?” Nàng trong mắt lóe lên khát vọng ham học hỏi.

Cửu Huyền lộ ra cánh tay trắng, lấy con dao chặt lên cánh tay, “Đỉnh”.

Vọng Thư thậm chí thấy tia lửa văng khắp nơi, cổ họng run lên, chỉ chỉ con dao trong tay Cửu Huyền vô cùng thâm, “Tâm lỗ thủng lớn, phỏng chừng không có khả năng.”

Bạch Long cười cười, răng nanh hơi lộ ra, “Trở lại ta mua trả ngươi con dao.”

Đã ai nghe nói đỉnh ước dùng con dao? Tuy nói hai người chính là “Hữu tình” thuần khiết không thể thuần khiết hơn.

Nàng trở lại, thấy Trọng Thần đứng ở cửa nhà vệ sinh, mỉm cười tươi sáng với hai người — mỹ mạo lóa mắt cùng với không có ý tốt đan xen tồn tại, không thể phân cách.

Vọng Thư nổi giận, đoạt lấy con dao từ trong tay Cửu Huyền liền ném ra bên ngoài.

Khoảng cách chỉ vài bước xa, tự nhiên chính giữa mục tiêu.

Trọng Thần “À!” một tiếng, cau mày, lại dùng chút lực, lấy con dao khảm chính đầu mình nhỏ ra, trong giọng nồng đậm bất đắc dĩ, “Vọng Thư người có tức giận, cũng không thể chỉ mỗi ép buộc ta chứ? Người như vậy, trả thù lát nhất, ta khó phòng bị với ăn không tiêu a.”

Vọng Thư nhanh chóng xoay người, chất vấn Bạch Long, “Cửu Huyền, người không phải nói vậy rằng không thể phá vỡ, dao kia không phải nên vắng ra sao?”

Bạch Long về mặt phong phú tự biểu đạt kính ngưỡng từ đáy lòng, “Người ném rất chuẩn, ném đúng vào sừng rồng. Toàn thân chúng ta, chỗ yếu nhất là nơi đó, kỳ thật người cho dù chém khắp thân cũng không ảnh hưởng tới tính mạng. Chẳng qua,” Cửu Huyền nheo mắt, “Tộc của ta nữ tử mới không có sừng.”

Trọng Thần vội vàng biện giải, “May mắn, vẫn còn. Thật sự còn.”

Lại nói tiếp, Vọng Thư lần này thật đúng là lòng dạ tiểu nhân.

Trọng Thần vừa mới cười đến xán lạn, chỉ vì bị hai người gặp được ở cửa nhà vệ sinh, dù là nhị vương tử da mặt có dày, cũng cần cười một cái để che dấu xấu hổ phải không?

Một nồi canh xương sườn đã sớm nấu xong. Nhưng thẳng đến chạng vạng, không thấy Hành Thư trở về. Nàng ngửa đầu nhìn trời hồi lâu, mới khoát tay mọi người phía sau, “Các người ăn trước.”

Các thượng tiên tuân lệnh, dùng cơm cũng theo tác phong làm việc ở thiên đình, tốc chiến tốc thắng, đảo mắt bên cạnh bàn vài món đồ ăn cùng cơm sớm hết veo.

Trọng Thần hạ đĩa, thở sâu, trong giọng nói đều mang theo vui sướng đầm đìa, “Khó trách các người vài người vui không trở lại. Vọng Thư nấu ăn quả thật rất ngon.”

Vọng Thư buông bát trà, “Vẫn muốn hỏi, đầu bếp thiên giới tiêu chuẩn lại kém, các người vài vị tiên quân lui tới tự do, lại có thể xuống trần gian khai trai, về tay nghề của ta liền...”

“... Liền ở lại không đi, ăn như gió cuốn mây tan, giống như chưa từng được ăn?” Hi Hòa nói tiếp, thuận theo tự nhiên, biểu đạt đúng nhưng gì Vọng Thư suy nghĩ.

“Ừ.” Nàng lập tức gật đầu.

Trọng Thần mỉm cười đáp lại, “Ta sống hơn hai vạn năm, trong thiên đình người trừ nghệ xuất chúng phi thăng chỉ có bốn vị, đều là tiên nam. Ngọc đế, Phục Hy đại đế, Thái Thượng lão quân lưu lại một vị, cuối cùng còn một vị, các vị tiên quân vốn đang do dự, ai ngờ Hậu thổ đế quân tự mình tấn gấu vài câu với hần...”

“Chỗ Hậu thổ nương nương, nhiều tiên nữ, đúng không?” Nàng linh quang chợt lóe, mở miệng.

Nhị vương tử hí hóp mắt, “Không sai.”

“Này chỉ có thể nói thiên đình mỹ thực hiếm lạ, nhưng vì sao các người không thể hạ giới khai trai?”

“Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, chúng ta sức ăn thật kinh người.”

“Kỳ thật chúng ta thực thẹn thùng, ở lâu lâu luôn luôn có người nhìn, chẳng sợ ở trong phòng, cuối cùng thỉnh thoảng còn có người quấy rầy, tất nhiên là thi triển không ra ‘vô mồm’.” Cửu Huyền nghiêm trang nói, “Mà Vọng Thư người nấu ăn vừa miệng, cũng mặc kệ miệng ăn núi lở, mà một kiếp này vài người chúng ta, tính cả Thái Bình, tiên nhan sớm trước mặt người mất hết, ai còn giữ hình tượng nữa.”

Tổng kết ý tứ Cửu Huyền: có người vây xem, chúng ta sức ăn không thể phát huy; chúng ta vài người bộ dạng rất suýt, đi đến thôi đã làm nghiêm trọng ảnh hưởng tới trị an nơi đó; cuối cùng, Vọng Thư người là vợ của lão bằng hữu Bạch Bạch, mặt mặt trước mặt người cũng không sao cả.

Vọng Thư cũng đủ thông minh, năng lý giải chính xác lời ngầm của Cửu Huyền, không ngoài ý muốn nhủ mày yên lặng.

“Hơn nữa đã đi cùng nhau thật lâu, không thấy mỹ thực, khó tránh khỏi trong lòng có con sâu tham ăn quấy phá.” Trọng Thần vỗ vỗ bả vai cửu đệ, lại đổi mặt Vọng Thư, rất thành khẩn, “Câu cô nương thương xót, đã quá quen miệng, không cần đuổi chúng ta đi.”

Nàng giương mắt, “Cùng nhau?”

“Chiến tranh với Ma giới, trận này gián đoạn hơn ngàn năm.” Hi Hòa khoanh tay, “Đối phương cuối cùng không chiếm được tiện nghi, không tình nguyện rút lui. Hành Thư thậm chí không kịp chữa thương, đưa Đế quân một số con, liền vội vàng chạy xuống hạ giới gặp người.”

“Ngàn năm?” Vọng Thư buồn nhiên nhớ tới lúc mới gặp Hành Thư, Dung Nguyệt liền nhắc tới hần thần còn có mùi máu, tưởng là bị thương không nhẹ. Ban đầu nàng còn nghĩ lầm đó là “Công lao” Nguyệt lão liền tiếp sét đánh.

Cho nên Thiên Hoàng đại đế tìm hiểu Nguyệt lão “Giậu đỏ bìm leo” — đối với công thần ra tay tàn nhẫn, tự nhiên phê bút không dè dặt, vị chủ quản nhân duyên này liền xin lập tức hồi phủ tự xét lại.

“Hắn cùng với người ngàn năm cũng khó gặp gỡ. Nếu không phải lần này chiến sự khó giải quyết, tuyệt không sai hẹn gặp người.” Cửu Huyền nghiêm mặt nói, “Kiếp thứ nhất ta gặp người, khi đó vừa vặn bốn bề bình an, hắn từ lúc người đầu thai liền canh giữ bên cạnh người, nhìn người trưởng thành, cuối cùng gả cho người, đặt tay cả đời, chưa từng chia lìa.”

Nàng cũng cảm kích vô giá, nhưng nếu nghe thấy một người si niệm như vậy, nhanh mồm nhanh miệng như nàng, cũng nhất thời không nói ra lời.

Thái Bình bỗng nhiên lên tiếng, “Hành Thư mau trở lại.”

Cửu Huyền gật đầu, “Việc các người, căn bản không tới phiên chúng ta xen vào. Nhưng có nói chút, Hành Thư quyết định sẽ không nhắc tới. Nhưng có chút lời người nên biết được.”

Vừa dứt lời không đến vài giây, Hành Thư nhanh nhẹn hạ xuống trong viện. Tay áo tùy gió phất phới, hắn bước vào cửa, đi thẳng đến chỗ Vọng Thư, trước mặt mọi người, đầu ngón tay vỗ về hai má nàng, ôn nhu hỏi, “Ăn cơm chưa?”

Nàng chớp mắt, “Ăn... Chàng uống rượu?”

Hành Thư đưa tay trước miệng, thờ ra, ngữ, “Khó ngủ sao?”

“Khó được, Bạch tiên quân không dính tầu sắc lại phá lệ?” Trọng Thần cười nói, “Các tiên hữu gặp người điếm đồ vẫn còn, không có hỏi?”

“Cũng liên vì vậy, bị phạt mấy chén.” Hành Thư cúi đầu, nói với nàng, “Ta đi súc miệng.”

Nàng giữ chặt tay áo hắn, tay kia bắt đầu tháo thắt lưng hắn.

Hành Thư dè dặt vai của nàng lại, “Bọn họ đều ở đây, buổi tối ta thoát cho nàng xem được không?”

Thượng tiên gặp được “Lệnh đuổi khác” còn có người nào dám ngồi? Mấy người nôi đuôi nhau mà ra.

Trọng Thần ở trong viện nhìn trăng tròn phía chân trời, bỗng nhiên có chút buồn bã, “Tiểu cửu, không bằng hôm nay huynh với đệ chen chúc?”

Cửu Huyền cũng chỉ mỉm cười.

Bên này Vọng Thư kéo Hành Thư trở về phòng ngủ.

Đẩy ngực hắn, buộc hắn ngồi trên giường.

Hắn cầm cổ tay nàng, trấn an nói, “Không vội. Ta đi rửa mặt, sẽ.”

“Chàng thương ở đâu?” Nàng hỏi. Nàng cùng Hành Thư lần đầu gặp lúc mùa đông, mà nay đã gần đến đầu thu, chỗ bị thương thể nhưng vẫn chưa khỏi hẳn.

Hành Thư sùng sốt, chợt hiểu rõ, “Bọn họ mấy người lắm miệng.”

Nhiều lời vô ích, nàng đưa hắn trên giường, thu áo hắn, cởi bỏ tầng tầng lớp lớp, lộ ra bộ ngực trơn bóng, nhìn qua không có gì không ổn. Tiếp tục thăm dò, rốt cục ở bên hông trái thấy một dấu nhọt, “Sao lại thế này?”

“Tồn thương, sớm đã phong ấn ức chế, hôm nay còn riêng trở về tìm y tiên khám, đã không còn trở ngại.”

“Thân là thượng tiên, không thể nói dối.”

Đối với nàng ánh mắt lóe sáng, hắn nhất thời không chỗ nào che giấu, ngập ngừng nói, “... Thật là không trở ngại, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khép lại.”

Nghĩ đến, hắn nên thương tâm.

Chiến sự đình lại, thậm chí không kịp nghỉ ngơi hồi phục chữa thương, vội vàng hạ giới, trên đường không biết bao nhiêu chờ mong gặp lại người yêu, ai ngờ đã thấy người yêu cùng tình địch anh em em.

May mắn, nàng vì hoàn thành tâm nguyện, vẫn lựa chọn hắn.

Nhưng sau vừa muốn liều mạng đè nén xuống tưởng niệm ngàn năm tích lũy, cố gắng phối hợp bước đi của nàng, tôn trọng ý nguyện của nàng, chậm rãi dung nhập thể giới của nàng, một chút tăng tiến tình cảm. Nhưng càng để ý càng nóng vội.

Cho nên hôm nay hắn trước mặt các tiên hữu uống rượu.

Hắn không phải đúng như bên ngoài bình tĩnh thông dong, tựa như hiện giờ, Vọng Thư tay đặt trên vai hắn, bốn mắt nhìn nhau, hắn trong nháy mắt châm ngọn lửa cháy rực.

Hành Thư tay trái đặt lên eo nàng, yết hầu run rẩy, chậm rãi nói, “Tắm rửa... Ngủ?”

Vọng Thư đứng dậy, “Được.”

Hắn lại sùng sốt. Cho dù năm kiếp dây dưa, hắn như trước không đoán ra ý tưởng của nàng: nếu đáp ứng, hắn là nhào vào trong lòng hắn; nếu cự tuyệt, vì sao lại trả lời “Được”?

Vọng Thư chọc chọc trán hắn, “Eo của chàng so với mấy người kia mảnh mai hơn nhiều, ngày mai cho chàng thực bổ.”

Hắn bỗng nhiên ngồi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta không cần bổ.”

Có mỹ nhân xà nào không có eo nhỏ mắt hờn?

Vọng Thư lo lắng Hành Thư phần eo bị thương tổn liên quan tới hoài nghi công năng của hắn, rốt cục nhân lấy Bạch Bạch lần đầu tiên “Trùng mất lạnh” với nàng.

Nàng lăn đến góc tường run run thật lâu sau, mới ngẩng đầu, “Vẫn muốn hỏi, điểm đỏ ở trán chàng sao lại thế? Ta rõ ràng không nhìn thấy.”

Lại đứng lên, giữ hai má Hành Thư, “Bọn họ dựa vào cái gì chê cười chàng?”

“Nàng không nhìn thấy, không có nghĩa các tiên hữu không nhìn thấy.” Hắn hoàn toàn không phát cáu, “Nếu có điểm đỏ, chứng tỏ... Tinh khí chưa tiết.”

Này không phải tiêu chuẩn của cuộc sống hài hòa sao?

Hạ giới lâu như vậy còn không có “Như nguyện”, cũng khó trách đồng nghiệp muốn cười nhạo.

Vọng Thư lúc này càng không khách khí, rõ ràng ôm Hành Thư cùng nhau lăn lộn trên giường; nàng vui, hắn ai oán không thôi.

“Chàng sẽ không sử dụng pháp thuật che lấp?” Nàng còn có chút thờ hờn hển.

Hành Thư mảy mặt lại thành nơ bướm, “Ta mang chiêu bài “Ta đang tư xuân” trên thiên đình rêu rao khắp nơi mấy ngàn năm, thanh danh truyền xa, lại nhất thờ có thể sửa lại?”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Từ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Nam Nhân A Nam Nhân

Bạch Bạch “Mặt đã mất hết, rõ ràng không cần” cảm xúc như vò đã mẻ lại còn sứt lại làm cho tiểu cô nương cảm tay áo hắn ở trên giường lăn lộn.

Nàng xoa bụng, thanh thanh cổ họng, “Thật sự làm khó dễ chàng.”

“Ta từ đầu đến cuối chỉ thích một mình nàng.” Bạch Bạch ánh mắt sáng như ngọc.

“Ừ.” Đối mặt với hắn nóng bỏng thô lộ, nàng nhất thời cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Về phần này,” hắn chỉ chỉ trán mình, “Một khi gặp chuyện phòng the sẽ biến mất.”

“Nếu ghen một trận sẽ xuất hiện lại?”

“... Không sai.”

“Giống như bị sỏi phát ban?”

“Phải.” Tuy rằng Bạch Bạch tuyệt không muốn trực tiếp thừa nhận.

Là một nữ đại phu ngây thơ, tiểu nhân thực hành, đại nhân lý luận, nàng lập tức tính kế, cười hi hi túm tay áo hắn, “Ngủ đi.”

Nửa đêm, Vọng Thư ngủ rất không thành thật, cánh tay đặt trên lưng Hành Thư, hần không nhận được khẽ hừ một tiếng, tiểu cô nương ngủ rất nhẹ, bình tĩnh, ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua vết thương hần, về mặt ấy này.

Nút phong ấn, giống như độc tố, ngược lại sẽ so với lúc trước càng đau. Cho nên, trong khoảng thời gian này cho dù ngủ cùng giường, Vọng Thư an toàn như trước.

Điểm tâm cháo cùng bánh bao bánh bột mì liền dễ dàng đuổi mấy nam nhân đi.

Vọng Thư đến y quán tiếp vài bệnh nhân, tới gần chính Ngọ trở về hậu viện, trong nhà con dao duy nhất đã bỏ mình, lúc chặt thịt đều phải để các tiên quân sử dụng pháp thuật hoàn thành, cũng may mấy người phân công minh xác, làm việc cũng không phiền hà.

Vọng Thư vây quanh các nam nhân vất vả cần cù công tác vòng vo vài vòng, liền lặng lẽ đến bên người Cửu Huyền, từ trong tay Phụng Hoàng đoạt lấy rau xanh trực tiếp nhét vào trong tay Thái Bình, lại thay một bộ mặt ôn nhu nói, “Hi Hòa, hỗ trợ.”

Phụng Hoàng thở dài, nhu nhu ngón tay, một cái kết giới cách âm bên người Vọng Thư cùng Cửu Huyền mở ra.

“Cửu Huyền, ta muốn cho Hành Thư bỏ thân thể, ngươi có nguyên liệu bỏ không?”

“Bỏ... Thân?” Cửu Huyền tầm mắt đảo qua Hành Thư đang xắn tay áo rửa đồ ăn — khí sắc rõ ràng rất tốt, như thế nào nghe ý tứ trong lời Vọng Thư trong một đêm lại thụt lùi?

“Cho các ngươi thân tiên không thể dùng vật tầm thường.”

“... Hô tiên?” [cái ấy ấy của hô đó]

Tiểu cô nương gần như giọng chân, “Bỏ thân bỏ thân! Ngươi nghe cái gì thể!”

Cửu Huyền nhanh chóng phản ứng lại, cô nương người ta là đại phu, tài liệu tầm thường nào đáng giá mở miệng với hần, “Ngươi muốn máu... Ròng?”

Thái Bình lúc này đi lên phía trước, lọt vào trong không gian nhỏ cách âm, “Trọng Thần, Cửu Huyền hai người một người điều khiển nước, một người sử dụng băng, đều là thể chất chỉ âm hàn, nếu tráng dương,” tiểu ký lân giơ tay chỉ Phụng Hoàng, “Máu phụng mới là vật thuần dương. Đúng rồi, máu của ta, cũng có thể, cũng là...”

“Đình chỉ. Ta muốn hỏi, Bạch Bạch phần hông cần uống cái gì mới có thể nhanh khỏi.”

“Vọng Thư, ta ăn ngay nói thật, ngươi không cần mất hứng. Hần vết thương kia không cần uống thuốc, ngươi chỉ cần cười nhiều tự nhiên nhanh khỏi.” Tiểu ký lân lúc nói chuyện, tay còn không ngừng nắn tay áo mình.

“Nghe cũng có lý. Cái trán hần kia xử lý thế nào?” Vọng Thư nhún vai, “Ta chỉ chữa bệnh cho người. Việc thân tiên, ta cũng không hiểu.”

“Hành Thư thân thể hần cũng là một loại hi hữu... Cái điểm đỏ trên trán đúng là tượng trưng địa vị hần.” Cửu Huyền khụ một tiếng, “Ký thật Thiên Hoàng đại đế thủ hạ đều không xuất thân tầm thường, Thiên giới danh môn, chẳng sợ có vương tử tôn sư, y theo quy củ đều muốn đích thân mặc áo giáp, chính chiến chiến trường lịch lãm một phen, đại đế thống ngự vạn vật đổi qua vài vị, đều không có ai có thể ngoại lệ.”

Nói đúng ra là hưởng thụ đặc quyền cùng tôn kính phía trước, phải trả giá mồ hôi cùng máu sao?

Vọng Thư nhất thời không nói gì, gãi đầu, mới nói, “Ta đi nấu cơm”

Cơm trưa theo thường lệ đảo cái mà sạch.

Đến phiên tiểu kỳ lân rửa bát, trên mặt hần còn mang theo vui sướng, “Chúng ta giống như một gia đình. Có ca ca...” Hần xoay người nhìn chằm chằm Vọng Thư, “Cùng muối muối.” Chờ hần quay đầu lại, thấy hai Bạch Long, Phụng Hoàng cùng xà nhất trí khinh bỉ: người ta vẫn coi ngươi như muối muối, ngươi cũng có chút tự giác được rồi.

Ngắm lại cũng phải.

Vài vị này từ nhỏ cũng chưa từng hưởng thụ gia đình ấm áp: Long gia huynh đệ có người cha lập chí trêu hoa ghẹo bướm làm sự nghiệp; kỳ lân cùng Phụng Hoàng thân là thái tử, từ nhỏ đến làm thủ hạ cho Thiên Hoàng đại đế tu hành; mà Hành Thư từ trong trứng chui ra cũng không tình ý với cha mẹ anh em

Mấy người thiếu tình thân cùng gặp nhau, cùng ăn cùng ở cùng đồng hành, đầu tiên là đồng nghiệp, sau đó đến bạn bè, cuối cùng thành huynh đệ.

Vọng Thư có thể hiểu bọn họ vài người vì cái gì đều ở cùng một chỗ: ai đều sợ cô đơn, thân tiên cũng không ngoại lệ.

Huống chi chỉ có Bạch Bạch thời khắc dính lấy nàng, còn lại vài vị không gọi đến, không đến giờ cơm tuyệt không xuất hiện.

Nàng làm như không thấy kỳ thật thực dễ dàng.

Sau giờ Ngọ không có bệnh nhân. Sớm đóng y quán, Vọng Thư kéo Hành Thư ra ngoài mua đồ ăn.

Bên đường cạnh gốc cây, có người bên ngoài huân xà ngồi trên chiếu, bên chân một giỏ trúc, trong đó có tiểu hoa xà đẹp đẽ.

Nàng kích động kéo Hành Thư chạy tới. Ngồi xổm xuống nhìn chăm chăm đánh giá tiểu hoa xà.

Rắn nhỏ hơi hơi ngẩng đầu, còn chưa thấy rõ người tới, liền nhanh chóng nằm úp sấp xuống, Bạch Bạch tản ra khí tràng làm kinh sợ, một cử động nhỏ cũng không dám.

Vọng Thư quay đầu hỏi Hành Thư, “Nó sẽ không cắn ta đi?”

Người huân xà chủ động tiếp lời, “Sẽ không. Ta đã rút răng nọc của nó.”

“Thì ra là thế, ta muốn hỏi ngài một chút,” nàng lấy tay chỉ con rắn nhỏ không có điểm đỏ ở trán, “Xà phân được cái như thế nào?”

Nói còn chưa xong, nàng bị Bạch Bạch sắc mặt tái nhợt giựt mạnh cổ tay, “Trở về ta giảng cho nàng.”

Nàng bắt đầu làm nũng, “Không. Ta muốn nghe người ta nói.”

Hai người đối diện, trầm mặc, giằng co.

Nàng quyết miệng, “Dung Nguyệt không hung với ta.”

Nói một cách uyển chuyển, làm cho nam nhân trở mặt chỉ đơn giản là: Thứ nhất, “Thân ái, chàng làm ta chưa cảm thấy thoải mái tí nào”; thứ hai, “Người này đối tốt với ta hơn.” Vọng Thư là một cô nương lần đầu yêu sao có thể hiểu được phương diện này ảo diệu thế nào, một cước ngay giữa tử huyệt. Bạch Bạch nhảy mất tức giận chảy ngược thành sông.

Chỉ cảm thấy cổ áo mình bị ép chặt, nàng còn chưa từ bỏ ý định phản kháng, “Ta muốn biết, vì cái gì chàng không nói ta nghe?” Mũi chân đã cách mặt đất, vẫn không bỏ qua, “Trở lại ta sẽ nhờ cậu phân xử.”

Đem trường bối ra, chiêu này đối với lão công có hiểu thường có hiệu quả.

Tiểu cô nương hai chân lại tiếp xúc mặt đất, xoa xoa cổ áo, lặc liếc mắt, đối mặt với người thuần hóa rắn, từ trong túi lấy ra đồng tiền đưa đến, “Làm cách nào phân biệt được được cái, dạy cho ta?”

Người thuần hóa rắn cười hắc hắc, từ trong túi lấy ra một cây gậy, ở cuối có hình tròn nổi lên.

Con rắn nhỏ bị nắm đầu, cuộn lại đây, trên cái bụng, bị cái gậy kia trực tiếp chọc vào cục hoa, nó trong lòng bất đắc dĩ cùng thống khổ đan xen, nhưng... Vẫn nhẫn nhục như trước, không dám nhúc nhích.

Bạch Bạch đứng một bên đỡ trán, nhẹ giọng thở dài.

“Cô xem, chỉ điểm một chút, là rắn được. Nếu là cái, còn có thể có thêm. Nhưng phải cẩn thận, động tác phải thật nhẹ, miễn bị thương chúng nó.”

Vọng Thư không ngừng gật đầu, “Thì ra là thế.”

“Đương nhiên có càng gần tiện một chút.” Người thuần hóa thu hồi gậy, một bàn tay nắm lấy bụng rắn, dùng sức, thân rắn run lên... Mà Vọng Thư trở mặt, bởi vì kiếp này lần đầu tiên nhìn thấy JJ của xà — màu trắng, no đủ, bốn phía còn có mang rô che kín.

“Đa tạ.” Vọng Thư làm như không có việc gì, đứng lên, bỏ tay áo Hành Thư, vội chạy.

Chạy nhanh phái trước mấy trượng, tiểu cô nương phi thường lý giải kiếp trước của mình vì sao lại bị “Thương mông”, còn sợ hãi xoa xoa hông mình, “Kia muốn lưu lại bao nhiêu máu a.”

“Nàng nghĩ ta thành cái gì...” Bạch Bạch nắm mạnh bả vai nàng, “Căn bản không như nàng tưởng.”

Suốt thời gian mua đồ, sắc mặt hai người không được đẹp cho lắm.

Cửa nhà, khéo gặp nhị vương tử Trọng Thần. Mỹ mạo Bạch Long hôm nay phong tư yếu điệu như trước, mỉm cười, khoát tay, “Thật khéo.”

Vọng Thư liếc hẩn một cái, không nói một lời, trực tiếp đi vào.

Trước kia cô nương này sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội cười nhạo Trọng Thần: sao hôm nay không lên kút treo tường, mà thoải mái vào cửa?

Bởi vậy Bạch Long rất kinh ngạc, ánh mắt hỏi Bạch Bạch.

Hành Thư theo người yêu vào cửa, đưa đồ ăn cho Bạch Long, cũng chưa để ý tới hẩn.

Vọng Thư trực tiếp vào phòng ngủ. Bạch Bạch theo sau, sau đó “Phanh” một tiếng đóng chặt cửa.

Các thượng tiên nghe thấy động tĩnh, không hện mà cùng nhìn ra ngoài, Cửu Huyền là người từng trải, lò đầu ra, rất nhanh rút về.

Tiểu kỳ lân đứng trong trông, “Điểm đỏ trên trán Hành Thư chưa tan, rõ ràng còn không có...”

Phượng Hoàng mặt không chút thay đổi, đưa một đồng công văn, “Làm tốt bổn sự của ngươi đi.”

Trong phòng Vọng Thư ngồi trên giường, cúi đầu, Hành Thư đứng trước mặt nàng, chân tay luống cuống, hai người ngay cả tầm mắt cũng không nhìn, chỉ còn lại bầu không khí khiến người ta hít thở không thông.

“Đọc đường ta nghĩ... Ta thật sự có chút nhận...” Tiểu cô nương bỗng nhiên ngẩng đầu.

Hắn vội vàng đánh gãy, “Ta đã nói rồi, không như nàng tưởng tượng.”

Làm một khách hàng nói đến công năng của mặt hàng, hiệu suất và ứng dụng bị hoài nghi, phương pháp đơn giản và nhanh nhất chính là để khách hàng tự mình thử nghiệm. Đây chính là chân lý từ xưa tới nay, càng không phân biệt thời gian.

Luôn bình tĩnh Bạch Bạch hành động này, còi đại lưng, áo trắng không tiếng động rơi xuống. Đưa lưng về ánh chiều tà, chiếu lên thân thể với đường cong lung linh.

Chẳng qua Vọng Thư hiển nhiên không chú ý tới đó. Sau một lúc lâu, lấy lại tinh thần, căn bản đã quên cô nương gia cần phải đo mặt, “Giống như nam nhân ta thấy... Chẳng qua, nơi đó... Sao lại không có lông?”

“Ta có thể biến ra, nếu nàng thích.” Hành Thư mặt ngoài nói không chút gợn sóng — nhưng trong lòng lại rống giận: ông trời, ngài dám đánh ta một lần nữa?

“... Không cần phiền toái. Chàng.” “Ngượng ngùng” trong lòng tiểu cô nương tựa hồ có dấu hiệu thanh tỉnh, “Trước mặc quần áo vào.”

Lại khôi phục thành thượng tiên mặt người dạ thú tiến lên vài bước, trực tiếp ngồi bên người nàng. Lúc này Vọng Thư không trốn không phản kháng.

Hành Thư càng tiến thêm một bước, một tay nắm vai, một tay vòng qua eo, ôn nhu, “Lúc này tin?”

“Ừ. Chẳng qua, cái mạng rô đó dùng để làm gì?”

“Buộc chặt, không cho nàng, à không, rấn cái tron tuột.”

“Kia... điểm đỏ trên trán chàng là trời sinh sao?”

“Phải.”

“Ta cuối cùng cảm thấy...”

“Không liên quan tới nàng.”

Vọng Thư bỗng nhiên có dự cảm không rõ, nàng quyết tâm không hề tò mò nữa.

Hành Thư về mặt cực kì nghiêm túc. “Không như nàng tưởng.”

Lại nói, chu sa trên trán hành Thư không phải là nhỏ, đây là dấu hiệu của giống nòi tốt nhất mới có.

Theo góc nhìn của sinh vật học, Hành Thư có gen tốt, liền gánh vác sứ mệnh truyền giống nòi, tương ứng, hấn dụng vọng cũng tương đối mạnh.

Điểm đỏ lại có công dụng khác ở chỗ, Hành Thư nếu có xuất hiện, rấn cái nhìn thấy “Trạng thái” này có thể hiểu ngay, nếu có điểm đỏ, chứng minh Hành Thư đang trong trạng thái “Sẵn sàng”, các cô nương rấn sẽ hưng phấn kích tình, mây mưa một phen, sau thỏa mãn rồi đi. Mà Hành Thư sau khi làm sẽ chờ đợi hoặc tìm mục tiêu kế tiếp, không thấy điểm đỏ, tương đương không có, nói ta đang trong kì tu dưỡng.

Về phần mầm mống có phát triển được hay không, không thuộc phạm vi hấn quan tâm.

Chính là Xà quân đối với hành vi kích tình cực phản cảm: ít nhất hấn chưa bao giờ để nhân duyên định mệnh trong lòng, lại thêm tâm cao khí ngạo, còn nhỏ đã thông linh, lại càng không khuất phục dục vọng để quần quýt si mê, cái khuôn sáo “Vốn nên như thế”, hấn không thêm để trong lòng.

Muốn tìm cô nương thật tâm yêu, như vậy. cảm tình của hấn, thân thể hấn, đương nhiên, đều toàn bộ kính dâng cho nàng — thời điểm Hành Thư còn làn rấn nhỏ, Vọng Thư còn là nam nhân mang thoai bản, đọc từng tiếng cho hấn nghe.

Bạch xà tin là thật. Huống chi khi hấn dâng toàn bộ tâm ý qua đi, nhận được hồi báo, liền làm không biết mệt, quyết chí thế không thay đổi.

Đây đúng là tri thức thay đổi vận mệnh.

Mặt khác, chữ tình này, hại không ít nhân, cũng hại cả rắn.

Tiểu cô nương uống thuốc an thần sau khi phục sức xong, lại làm quần áo cho Hành Thư, rồi nổi ra khỏi phòng nấu cơm.

Cả nhà tụ một chỗ ăn cơm.

Trừ bỏ kỳ lân, long, xà, phượng hoàng rằng đều không phải nuốt, chỉ chăm chăm vào bàn ăn với lượng cơm nhiều nhất có thể tốc chiến tốc thắng.

Sau khi ăn xong, ngồi một chỗ uống trà tán gẫu, thuận tiện cho việc tiêu hóa.

Tiểu cô nương nhàn rỗi không việc gì, mũi nhìn chỉ hướng vào nhị ca Cửu Huyền, “Trọng Thần hôm nay có hẹn? Ngày mai không làm cho người điếm tâm?”

Nhị vương tử không cho là đúng, “Hôm nay ta ra ngoài là việc chung. Buổi tối ra ngoài cũng sẽ nhanh về.”

“Đem không sợ sẽ ăn không tiêu sao?”

“Làm sao.” Bạch Long cười ái muội.

Vọng Thư cau mày, dự cảm biểu tình nhạt nhẽo này có chút dấu điểm.

Cửu Huyền chính sắc, “Vọng Thư, Hành Thư hôm nay không có nói gì với người?”

Nàng cắn cắn môi, “Phải.”

Bạch Bạch bên cạnh lặng lẽ cầm tay nàng, miệng thì thầm bên tai, “Long tộc không có khả năng kiệt sức trên giường.”

Nàng còn chưa kịp hỏi cái gì, Trọng Thần vén ít sợi tóc dài bên tai, “Vọng Thư, Vinh vương gia là gì của người?”

“Ông ngoại ta. Ta nhớ không có lui tới gì với ông.”

“cũng khó trách. Vinh vương gia bệnh nặng người biết không?”

“Điều nghị luận như vậy, nhưng cậu chưa từng đề cập với ta, ta nghĩ phương diện này không giống như lời đồn.”

“A, lão vương gia thân thể quả thật không ngại, chẳng qua trúng thuật thao túng.”

Nàng đứng lên.

“Ta đều không phải vì chuyện này mà đến. Vinh vương thế tử có chút khó giải quyết.”

“Cậu... Cậu không phải đã sớm... Không còn.” Trong lòng bàn tay nàng truyền đến cảm giác lo lắng, cúi đầu, đối diện với Bạch Bạch hai mắt sáng tỏ.

“Vọng Thư,” Cửu Huyền lên tiếng, “Nguyên công tử chính là hồn tách khỏi thân.”

“Cậu có thể khống chế ma trơi.” Vẫn là chuyên môn dùng để truy đánh Hành Thư.

“Nghe nhầm đồn bậy thôi, ma trơi chính là vật hộ thân của sinh hồn, quá tầm thường.” Bạch Bạch không nhanh không chậm, “Bằng không Nguyên công tử thường xuyên hiện thân như thế, Bạch vô thường sớm đã đập phá cửa nhà chúng ta.”

“Đêm nay ta sẽ ra ngoài tra xét một lần.” Trọng Thần nói xong, một đạo bạch quang hiện lên, bản tôn đã không thấy.

Vào đêm, phòng ngủ.

Vọng Thư nằm trong lòng Hành Thư, hai tay cầm chén trà, “Ta có chút lo lắng.”

“Trách ta không tra tay? Trước kia biết đây là chức trách của Trọng Thần, ta chưa nhất trí, nàng không oán ta?”

“Trọng Thần là...”

“Hắn phụ trách tra khám để vương hậu quý tộc ở nhân gian. Yên tâm, chắc chắn cho nàng công đạo.” Bạch Bạch vẻ mặt kiên định.

“Còn Bình Dương công chúa?”

Hành Thư nháy mắt nhứt chỉ, “... Kia thật sự là ngoài ý muốn.”

Một lục trầm mặc, nàng uống trà, lại hỏi, “Chẳng qua vừa rồi chàng nói long tộc trên giường không thể kiệt sức?”

Nhân loại có hai quả thận tinh, xà có hai bộ độc lập.

Rắn đực sau khi qua vòng, chuyển đến bộ phận khác, lại có tinh thần trăm lần tiếp tục “Vận động”. Mà xà lại họ hàng gần với long, cũng có công năng buru hân. Bởi vậy thanh niên long tộc như cầu đều bất mãn, tất nhiên rất dễ lý giải.

Cho nên sáng nay Cửu Huyền chần chờ, hẳn thực nghĩ Vọng Thư muốn tìm hân mượn bộ long tiên.

Com nước chịu người ta quản lý, long tộc đối với việc cho mượn thận tinh nhìn mãi quen mắt, dù sao bộ phận đó vẫn để đó chưa dùng, tạm thời cho mượn cũng không đến mức dày vò.

Chẳng qua, Cửu Huyền lý giải cho mượn cái đó cũng sử dụng trắng tinh, đều không phải trực tiếp nấu canh ngao được — mà là từ bộ phận kia lấy một ít máu tươi dùng làm được liệu quý báu. Sau Hi Hòa, Thái Bình cũng giống.

Chính là Vọng Thư muốn, lấy châm chọc vào đầu ngón tay Cửu Huyền, lấy vài giọt máu để chế thuốc giảm đau mà thôi.

Hành Thư giải thích đến một nửa, Vọng Thư thật sự không có đình chỉ, dùng một miệng nước trà, bắn đến người yêu.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bi Kịch A

Vọng Thư vội vàng buông chén trà, nhảy xuống, lấy khăn tay nhét vào trong tay Bạch Bạch, “Thật... Ngượng ngùng.”

Hành Thư chớp chớp mắt — rắn nguyên bản không có mí mắt, theo đạo luật dù hóa thành hình người, cũng không hay nháy mắt.

Trước mắt thái độ hân từ khác thường bắt đầu nhanh chóng vụt sáng phát ra mị nhãn, Vọng Thư có dự cảm không rõ, theo bản năng nuốt nuốt nước miếng.

Cũng may hân chỉ cười cười, chính mình lau sạch sẽ khuôn mặt, cầm khăn tay, “Ta ra ngoài giặt.”

— Đương nhiên chiếc khăn tay thiêu hoa lan rốt cuộc không thể trở về trong tay Vọng Thư.

Tiểu cô nương ngồi một mình trong phòng, nhìn Hành Thư ra ngoài đến thẳng giếng nước trong viện, có chút hối hận trong lòng, sớm biết nên lấy tay áo mình lau cho hân.

Vừa vận một đạo bạch quang chợt lóe, trong viện duyên cớ có thêm Trọng Thần.

Nàng đi tới cửa, “Còn tưởng rằng người đêm nay không trở lại.”

Nhị vương tử vén mái tóc dài, sóng mắt vừa chuyển, “Mệt.” Lại liếc mắt nhìn khăn tay trong tay Hành Thư, chợt lộ ra hàm răng, “Ngủ ngon.”

“Ban đêm, hân có thể tra được chút gì?”

“Ở giữa không trung, lẳng lặng nhìn bọn đại nhân ra về đạo mạo lại hành sự cầu thả, còn các phụ nhân thì miễn.” Hành Thư trở lại trong phòng, “Trọng Thần cùng ta, đều làm chức này.”

Nàng gật gật đầu, mỉm cười, “Tin tưởng hân chắc chắn làm việc công bằng.”

“Chẳng qua, ta còn có thể tìm hiểu chút, nghe khẩu phong của hân.”

“... Kỳ thật,” nàng cúi đầu, ngừng lại mới nói, “Ta chỉ lo lắng an nguy của cậu. Mới trước đây, nương thường nhắc cậu trước mặt ta.” Vọng Thư cố ư giấu đi một nửa: thấy cậu, ta còn không hiểu sao thân cận.

Bạch Bạch vỗ nhẹ vai nàng, “Chờ ta.”

Cái chờ này, chính là trong chốc lát.

Hành Thư trở về, một tay xoa trên lưng, một tay xoa cổ, liếm liếm môi, “Để nàng chờ lâu. Cửu Huyền ngại Trọng Thần nói với ta ồn hân không ngủ được.”

“Sau đó?”

“Hắn đêm nay khỏi ngục.”

Vọng Thư im lặng.

“Nguyên công tử thân thể bị người chiếm. Cậu đức hạnh nhiều, dương thọ lại chưa hết, trạng thái sinh hồn cũng không đáng lo ngại. Trọng Thần hạ giới một chuyến này, không có liên quan tới chuyện của Nguyên công tử.”

Nàng thở nhẹ, “Vây là tốt rồi.” Nói xong xoay người trở lại giường, chậm rãi cởi áo ngoài.

Hành Thư một tay kéo lấy cổ tay, “Xoạt” một tiếng cởi ra trường bào màu trắng.

Nàng phát hiện bất thường, cau mày nhìn hắn.

“Cửu huyền tuyệt không phải địch thủ tầm thường... Cho nên ta nhéo hông.”

Đêm đó, Bạch Bạch ôm nàng gắt gao trong ngực, cuối cùng ẹn kẹp chặt nàng, nàng cũng tạm thời tùy hắn, không tỏ vẻ đặc biệt gì. Rắn thích quần người, để hắn quần đi. ẹn mạnh mẽ hơn lúc hắn hưng phấn bắt người tổn hại thừa lời.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà tụ một chỗ ăn sáng.

Luôn luôn ham thích mỹ thực Cửu Huyền lại khoan thai đến chậm, bạch diện tuấn nam hôm nay g má xanh xao, trước mắt đen thui, lập tức vào cửa, tìm ghế ngồi, gặt đầu với mọi người, không nói một lời vui đầu ăn.

Sau khi ăn xong, Hi Hạ rửa bát, Thái Bình cùng Trọng Thần ngồi ở trong sân phơi nắng. Cửu Huyền uống liền hai chén trà, sau thẳng tiến đến nhà vệ sinh.

Hành Thư đem về mặt kính ngọc của nàng thu vào trong lòng, “Ta cũng không dám cam đoan mỗi lần đều có vận khí: nọc độc có thể chảy xuống từ vậy.” Hắn dừng một chút, khóe miệng cong cong, “Nhưng nếu nọc độc của ta vào được, cho hắn mà nói, coi như thuốc xỏ.”

“Mấy người đánh nhau?”

“... Vọng Thư, ta chỉ thừa dịp hắn chưa chuẩn bị, tiết nọc độc lên bữa ăn khuya của hắn. Sợ hắn phát giác, vội đứng nhanh, mới đau hông.”

Chẳng qua nàng luận thành chương tã ác một chút, đổi lại Bạch Bạch ẹn giải thích.

Kỳ thật, có khi mỏng lung một chút, lưu lại đường sống có khi tốt hơn.

Mà Trọng Thần nhìn cửu đệ của mình đi theo “Đường xưa” đến nhà vệ sinh, không khỏi mỉm cười, một bộ mặt tiêu chuẩn tiêu nhân đắc chí.

Vọng Thư lại một lần nữa ỷ xem thường long tộc huynh đệ “Thâm tình” mà ngượng ngừng không thôi.

Tiểu kỳ lân ngẩng đầu nhìn trời, “Thời tiết... Tuy rằng sáng sủa, thật lâu không có mưa.”

Sửa sang lại sửa sang rồi đi đến y quán chuẩn bệnh.

Bạch Bạch giống như một bí thư làm hết phận sự, lui xuống lấy thuốc tìm tiền, thuận tiện lấy khí thể đuổi mấy bệnh nhân không bệnh lại đến chỉ ỷ muốn nhìn đại phu trẻ tuổi mỹ mạo.

Nếu nói về bên ngoài, Vọng Thư cùng Hành Thư rất xứng đôi, nếu đứng một chỗ với Hi Hạ, Vọng Thư liền làm nền, mà nếu hào quang vạn trượng Dung Nguyệt xuất trường, tiểu cô nương liền hoàn toàn biến thành bối cảnh.

Đan xen khẩu hiệu “Người rảnh rồi chớ gàn” mà nói, ở hậu viện một vị đầu so ra với Hành Thư tuy vĩ đại nhưng phần cứng không đủ đặc biệt, do đó người theo đuổi Vọng Thư đều lấy hy vọng ít ỏi “Lão bản lang” mạnh mẽ hơn.

Sau giờ ngo, có khách đến cửa.

Vọng Thư chỉ cảm thấy gió lạnh thổi vào mặt, mở mắt ra, cậu đang điềm nhiên mỉm cười.

“Đêm vô tình gặp Ngao công tử, hắn chính miệng nói mình là khách ăn cơm nhà cháu.”

Tiểu cô nương đối mặt với cậu, tự nhiên càng trắng ra, “Hắn cũng tham gia công sự, không thể tính là ăn cơm miễn phí.”

“Tốt xấu cũng là long tộc vương tử, cháu để cho hắn chút mặt. Về phần Bình Dương, nàng đoạt công tử nhà lãnh bên đường đã tự làm xấu danh mình, chỉ ỷ tránh tai họa, quả thật mới tạo thành như thế.” Dần dà, nền ngon ngọt sau, mới trở thành vậy. Cậu muốn chưa chút mặt mũi cho biểu muội này — này vẫn tạm thời không nhắc tới.

Hành Thư yên lặng đặt chiếc ghế ra phía sau, đặt phía sau Trọng Hoa, làm động tác “Mời”, sau đó lui về phía Vọng Thư, ím ghế ngồi, tiếp tục vùi đầu nhn công văn.

“Hắn đối đãi rất tốt với cháu.”

Chỉ ấ một cái ghế đã mua chuộc thành công? Vọng Thư nhú màu quyết miệng, không tiếng động tỏ vẻ kháng nghị.

Trọng Hoa cười cười, “Nói chuyện với Ngao công tử thật lâu. Cậu không cần ngủ, đêm dài từ từ, thường xuyên trở về Vương phủ đi dạo thôi.”

Như vậy, cậu cũng tìm hiểu được trên người mình đã xảy ra chuyện gì.

Năm tuổi nàng theo cha mẹ về kinh thành ở, ca ca ruột của mình từ nhỏ yêu thương mình bỗng dưng lạnh lùng làm mẹ đau lòng không thôi.

Nghĩ đến chắc lúc đó thân thể và linh hồn sớm không phải là một.

Linh hồn của cậu thường xuyên du dương bên ngoài phủ, thậm chí luôn chiếu cố Vọng Thư lúc còn nhỏ. Mà đó, mẹ hoàn toàn không biết.

Sau không biết ai âm thầm báo, cha mẹ được người khác tương trợ, suốt đêm rời kinh thành tránh họa.

Một năm sau, nương qua lời người quen biết được cậu đã chết.

Vọng Thư suy nghĩ đến đây, giương mắt, “Mẹ nghe nói cậu chết thống khổ.”

“Thân thể cậu còn không có xuống mồ. Đêm qua Ngao công tử báo cho cậu biết tuổi thọ của cậu chưa hết. Người báo tin cho mẹ cháu cậu chết, do ái thể kia của cậu cố ư an bài.”

“Mợ?”

“Nay ả đã vào cung. Nếu ả còn ở Vương phủ, cậu làm sao có thể tự nhiên quay lại.”

“Mợ tình thông yêu pháp quý đạo?”

Hiện nay thể từ phi trong phủ là yêu tinh của nàng sử pháp thuật phần thành. Nhưng yêu tinh kia pháp lực thấp kém, không thể ngăn cậu ra vào. Mà phụ vương trùng vu thuật, cái này cậu bắt lực.”

Vọng Thư cúi đầu không nói.

“Cha cháu có lẽ không phải là chết oan uổng. Nếu muốn xuống tay, lúc cả nhà cháu vào kinh là cơ hội tốt một lưới bắt hết.” Cậu đứng dậy, đến bên người nàng, khẽ vuốt lưng nàng, “À tiến cung mấy năm trước không ra, nhưng may mắn cháu là cô nương.”

Nữ tử không thể kể vạ.

Giết Vọng Thư cũng không có ư nghĩa. Huống hồ thuở nhỏ nàng có nội đan của Hành Thư hộ thân, mặc dù mợ kia pháp lực cao cường cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Cậu?”

Hắn có chút thất thần, “Trọng Lạc thủ đoạn quá mức âm độc. Cậu sao có tâm đoạt vị.”

Trọng Lạc chính là tặc danh của bộ hạ.

Hắn dừng một chút, thay vẻ mặt ôn nhu, “Bạch tiên quân đối với cháu một lòng say mê,” hắn chỉ về phía hoàng cung, “Kia không quan hệ với cháu, nhn cháu hạnh phúc mỹ mãn, cậu liền không làm thất vọng mẫu thân cháu dưới cửu tuyền.”

Cậu im lặng không nói tới phụ thân Vọng Thư, có thể thấy hắn đối với chuyện năm đó quận chúa bỏ trốn cùng tiểu y quan vẫn canh cánh trong lòng.

Cửu Huyền năng lực khôi phục hiển nhiên hơn ca ca hắn rất nhiều.

Com chiều lại sinh long hoạt hồ, tinh thần sáng láng, lượng com ăn cũng tăng lên.

Đêm đến trong phòng ngủ, nàng lại bồi được cho Hành Thư.

Hai người sóng vai nằm, lại quay đầu bốn mắt nhìn nhau, Vọng Thư mở miệng, “Bạch Bạch, nữ nhân kia...”

“Nay ả đã là qur phi.”

“Mấy người...”

Hành Thư giữ tay nàng, “Không thể, nếu là yêu quý hoành hành, cung đình hoạn lạc, chúng ta có thể tiền trạm hậu tẩu.”

“Nhưng ả là người. Đúng không?”

“Không sai. Việc này là chức trách của Trọng Thần.”

“Ta hiểu được, tin tưởng hẳn có thể xử trí công bằng. Ta chỉ là bị tổn thương ỉn.”

“Hiện nay thái bình thịnh thế, vị đế vương này cần chính yêu dân nhưng đức hạnh có vấn đề. Bởi vậy mấy tháng nay, kinh thành vẫn chưa có mưa. Tuy nói sắp tới hẳn gắng sức đào con sông, tưới nước cho ruộng đất.”

“Rõ ràng là hẳn sai lầm, ớ sao phải bắt dân chúng gánh vác hậu quả? Hơn nữa lâu như vậy...”

“Chính là cảnh cáo. Trước một trận tử, tâm tư của triều đình đều đặt ở chiến sự Ma giới, trước đó không lâu Trọng Thần mới từ chiến trường trở về, vẫn chưa hồi phục, liền trực tiếp tiếp nhận án tử hơn mười năm này. Chẳng qua, nếu nàng thật muốn có chút mưa nhỏ giữa thời tiết oi nóng vẫn có thể.”

“A?”

“Có lẽ, ngày mai có người tới cửa, nàng cũng không thể không khẩn cầu hẳn hỗ trợ.” Hành Thư ần ần cái trán Vọng Thư, ôn nhu, trong ỉn lại niệm chút ngữ, “Ngủ đi.”

Sáng sớm hôm sau, Vọng Thư chỉ huy mọi người bùng thức ăn, Trọng Thần trèo tường trở về, nàng nhn về phía nhị vương tử, “Vất vả.”

Trọng Thần xoa xoa cái trán, ánh mắt đảo qua cái chảo trong tay tiểu cô nương, cấp tốc cười nịnh nọt, “Không dám nhận, việc chung, việc chung.”

Bữa sáng ăn đến một nửa, Vọng Thư bị Tam Nương kéo đến gốc cây dưới sân, lộ vẻ mặt khó xử, “Vọng Thư.”

“Có chuyện gì nói.”

“Tướng công của ta, Thanh Tuyền không dám tự rình bái phỏng xin giúp đỡ.”

Vọng Thư quay đầu, ngắm ngắm Bạch Long đang ăn uống cực kỳ tinh thần, lại quay đầu, “Đúng. Khó tránh khỏi.”

“Nhưng việc này đúng là muốn kính nhờ hai vị thượng tiên. Mấy thấy nay chưa có hạt mưa, thời tiết khô nóng, người lớn ợn có thể miễn cưỡng chống đỡ, nhưng mấy đứa nhỏ mỗi ngày ngâm rình trong hàng không thể ra, nếu không sẽ khóc nháo không thôi.”

Bạch Bạch quả thật tính toán thần kỳ.

Nàng vỗ vỗ tay Tam Nương, trấn an, “Để ta thử nói. Nhưng mà ta trừ bỏ nấu ăn ngon cũng không có thủ đoạn khác uy hiếp. Huống chi mưa rơi phải trải qua sự chấp thuận của thiên đình, nếu thật sự không được, ta cũng không muốn làm khó bọn họ.”

Tam Nương nhớ tới thần thoại lưu truyền từ xưa, kết cục Bạch Long vi phạm luật thiên đình tự ư ban bố mưa, thờ dài, mới nói, “Tóm lại làm phiền. Đại ân đại đức...”

“Chúng ta cần gì khách khí. Ta sẽ cố hết sức.”

Tiến bước Tam Nương, Vọng Thư trở lại tiền thính, mấy người kia chừng ăn no, tựa vào ghế uống trà tiêu thực. Chỉ có Hành Thư chưa động đến bát cháo, chờ nàng trở lại cùng nhau ăn.

Nàng ngồi xuống, vừa cầm đĩa, chợt nghe Trọng Thần cầm tách trà, nhẹ nhàng băng quơ, “Muốn trời mưa a?” Lại nhn về phía huynh đệ nhà mình, “Tiểu cửu, chúng ta cũng nhận được lệnh làm mưa.”

“Hai người đều có thể làm mưa rồi?” Nàng hỏi.

“Ta không được.” Cửu Huyền xua tay, “Ta chỉ có thể hạ tuyết. Nhị ca có thể.”

“Nhưng mà không có biện pháp làm mưa rơi.” Tiểu cô nương uể oải, “Nói đến cũng phải xem. Đúng rồi, Bạch Bạch, chàng quả thật bách sự thông. Tối qua chàng biết giao nhân đến cực hạn?”

Hành Thư gấp mấy món bỏ vào trong bát Vọng Thư, “Làm thần tiên quá lâu, đọc nhiều sách cũng tốt.”

“Cũng phải. Hàng xóm bên kia tặng chúng ta không ít hạt châu. Thượng đế cho mưa chính thức không có, nhưng mà,” Trọng Thần trong mắt mỉa mai như to, “Hát x vài cái cũng có thể thông qua.”

Long tộc coi trọng hiệu suất.

Ăn xong, một đạo bạch quang lóe lên trời, không bao lâu trời u ám, vài tiếng sấm sau một hàng mưa phùn.”

Ngoài viện đồng thời truyền đến tiếng hoan hô.

Ấy xem rành mạch, Vọng Thư ngửa đầu nhìn thấy trong mây dáng người tuyệt diệu của Bạch Long.

Bỗng nhiên nhớ tới mưa này chính là “Nước mưa” trong miệng Trọng Thần, Vọng Thư giật mình, một bóng đen vụt qua, nàng lại ngửa đầu, Hi Hạ đã hóa thành nguyên thân, một con Phượng Hoàng đỏ rực đứng trước nàng, giương cánh che cho nàng, thay nàng chắn gió mưa.

Nàng quay đầu, còn lại vài vị đứng trong mưa, trong người hoàn toàn khô ráo.

Hi Hạ cũng là một nam nhân ôn nhu. Nàng không khỏi nghĩ như vậy.

Nhiều nhất một khắc sau, thái dương liền từ trong mây đen hiện ra một vầng tròn chói lọi, Cũng qua lỗ hồng mây kia, bỗng nhiên hé ra mặt rồng, làm sáng bầu trời sau cơn mưa — chính là ánh mắt màu lam của Trọng Thần.

Tuy rằng nàng không phát hiện hân nhếch miệng, nhưng biểu tình này rõ ràng là đắc ý mỉm cười.

Muốn nổi tiếng đâm chùng nghiên, Bạch Long quay đầu bay. Ánh mặt trời từ mặt rồng chiếu xuống, trên mặt đất lại hiện lên vết đen — hiển nhiên là kiệt tác của thái đạo do Vọng Thư tạo nên.

Tiểu cô nương rốt cuộc nhìn không được, trực tiếp ngồi xổm xuống, cười to không thôi.

Đương nhiên, hôm nay chính mắt nhìn thấy chân thân Bạch Long dân chúng ở kinh thành thấy không ít.

Nửa tháng sau, dân chúng trong kinh tạo một tượng mộc Bạch Long kia, đoạn chính đứng ở trong miếu Long vương.

Cả nhà cũng đi náo nhiệt, chạy tới thăm.

Trọng Thần còn thấp mấy nén hương, viếng.

Bình tĩnh nhìn, tượng kia giống như đúc, ánh mắt lại giống như tận mắt thấy, nhất là bên trái sừng rồng có lỗ thủng cũng không quên tái tạo.

Từ trong miếu ra, Vọng Thư mất sắc, nhìn thấy tiểu đồ đệ của pháp hải đại sư bùng giấy hóa tro vội vàng đi qua.

Tiểu cô nương nâng cằm, hỏi, “Không biết là kỳ quái sao?”

Thái Bình hóa thành con chó nhỏ đáp, “Sự phụ hân vẫn chưa tu dưỡng hoàn toàn.”

Hi Hạ khinh thường, “Nơi tiểu hạ thượng đi ra là đạo quan.”

Nói thất lung Hành Thư cơ bản đã khôi phục. Giao mùa hạ thu, ban đêm lạnh, Hành Thư còn không quên tự tăng nhiệt độ.

Làm cậu mỗi lần đến, cùng Bạch Bạch nói chuyện thật lâu, kết quả có chút vừa lòng. Lại tự mình lôi kéo Vọng Thư, đưa ra một ngọc bội, “Cậu hôn thê hơn mười năm, chỉ có thứ này thủy chung chưa từng rời người, nghĩ đến cũng vật phi phạm. Vọng Thư năm nay cũng đã mười tám tuổi, không bằng tìm một ngày lành, nhanh chóng thỏa nguyện của cậu?”

Nàng chỉ phải gật đầu thật mạnh.

Đêm đến, Vọng Thư trong lòng Hành Thư, nói, “Mẹ bỏ trốn cùng cha, cậu mặc dù không nói gì, nhưng trong lòng vẫn không nguyện ý; nhưng hôm nay cậu lại chủ động đề hôn sự ta với chàng, chỉ vậy chàng là thượng tiên.”

Hành Thư cười cười, “Không cần chú ý như thế. Ta chỉ hỏi nàng có đáp ứng hay không.” Hân bỗng nhiên nghiêm túc, “Mặc dù nàng không đáp ứng, việc nhà nàng ta sẽ chắc chắn nhúng tay, để cho nàng một công đạo.”

“Ban đầu ta muốn lợi dụng chàng.”

“Ban đầu ta thậm chí muốn nàng yêu ta. Chúng ta đều có mục đích, tám lạng nửa cân.”

Nàng nghĩ nghĩ, mới nói, “Được...”

Nàng cảm thấy miệng bị chặn.

Sau lại mang theo vài phần mát lạnh, sau ngực từng đợt tê dại, khoái ý thông thả dâng lên, nơi đó càng thêm ướt át, khát vọng càng thêm

Hân động tác rất chậm. Một chút thẳng tiến. Cảm giác thấy có trở lại liền càng thêm mềm mại.

Vọng Thư cảm thấy một đợt đau đớn ngắn ngủi. Chợt sâu trong bụng cảm nhận được một cỗ nhiệt dâng.

Tiểu cô nương thật sự ngây thơ, nàng cảm thấy cái đó với đông cung và sách y xem qua không tương xứng, ỷ thế lẳng lẳng toát ra một câu, “Cái này

xong rồi?”

Tự nhiên không có khả năng trả lời.

Quá lâu không thân mật với người yêu, lúc trước Hành Thư chuẩn bị đã lâu, nhưng khi thực chiến lại căng thẳng hưng phấn, cho dù đã sớm không phải lần đầu tiên của hắn.

Dưới xúc động, gần như tất cả nam nhân đều gặp loại xấu hổ này: hắn đã ra.

Hắn như trước gắt gao ôm Vọng Thư, nhưng không dám nhìn vào mắt nàng. Ôn tồn mềm giọng lại không thể nào mở miệng.

Thật sự là bị kích.

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Áp Trại Tướng Công (Thượng)

Bạch Bạch nhìn Vọng Thư trong lòng hô hấp vững vàng vẻ mặt an tường, nghĩ chắc đã sớm rơi vào giấc mộng. Mà hắn một đêm chưa ngủ.

Vốn, có một bộ phận hùng xà ý do chưa hết có thể tiếp tục cuốn lấy xà cô nương, nổi lên có thể tùy thời dự bị mà đến một lần, được gọi là “Đa Thứ Lan” cũng đứng. Tuy nói Hành Thư hồi thứ nhất “Chưa đi chợ đã hết tiền”, nhưng sau thói quen có thể hoàn toàn giữ lại. Theo tâm lý nhà gái, sau khi thân mật, đối phương vẫn ôm chặt chẽ, mang đến cảm giác an toàn cũng không phải không có điểm.

Đội nắng sớm mờ mờ, Vọng Thư mở mắt, nhẹ nhàng lay lay ngực Bạch Bạch, để hắn buông tay ra. Nàng ngáp một cái, duỗi thân, lại một ngày mới bắt đầu.

Triều đại dân phong giống như Đại Đường, không bị cản trở nên bưng bít, dân chúng đối với sự tình nam nữ tư tình trước hôn nhân luôn khoan dung, cho nên hai người “Tình thâm sở trí”, bên tiểu cô nương cũng không bị ảnh hưởng tâm lý. Mặt khác, có cha mẹ, Thanh Tuyên Nguyệt Hoàn “Ăn cơm trước kẻng” đã làm tiền lệ, Vọng Thư với Bạch Bạch trong lúc nước chảy đá mòn, tình cảm thăng hoa sau sinh ra “Gián tình” cũng coi như tự nhiên.

Bạch Bạch thay nàng cởi trung y, từ ngăn tủ lấy ra kiện đồ mới, giúp nàng thay, vừa cẩn thận cúi xuống thắt vật áo, còn tự mình giúp nàng đi giày.

Tiểu cô nương chớp chớp mắt, rất nhanh lý giải được Bạch Bạch sáng nay ôn tồn chăm sóc, chính là đêm qua hai người tình cảm đã bước sang giai đoạn mới.

Cuối cùng lúc Hành Thư ôm nàng xuống giường, nàng ôm lấy cổ hắn, đặt trên má hắn nụ hôn chuồn chuồn nước, Hành Thư ánh mắt sáng rực như sao băng, nghiêng đầu hôn môi Vọng Thư.

Hành Thư ôm nàng đến trước bàn trang điểm, cầm cây lược gỗ, giúp nàng chải đầu, búi tóc, lại không biết từ chỗ nào biến ra một cây ngọc trâm, nhẹ nhàng cắm vào búi tóc.

Đội hai chân chạm xuống đất, Vọng Thư xoay xoay eo nhỏ, “Rửa mặt, đi nấu cơm nào.” Nói xong bước ra khỏi phòng.

Hành Thư nhìn thân ảnh nàng biến mất sau phòng bếp, mới quay lại thu thập giường. Đêm đêm đã nhiễm nhiều vết máu, để xuống bồn gỗ.

Bất luận theo góc độ xà tộc hay thượng thiên, hắn không để ý lắm tới trình tiết, mà là chân chính tâm của nhau, lưỡng tình tương duyệt.

Chính là lúc hắn ngồi bên bồn gỗ tẩy nhiều điểm “Hoa đào” lại sừng sốt, theo phản xạ mặc kiện áo choàng, đi ra cửa, đá văng sương phòng, đứng trước giường Cửu Huyền, kéo cổ áo Cửu Huyền đá ra ngoài, lại giờ tay lên, “Phanh” một tiếng hai cánh cửa đóng chặt chẽ.

Hành Thư thần sắc ác liệt, “Trọng Thần, ta có chút vấn đề hỏi ngươi.”

Bạch Bạch đặc biệt đến tìm quân sư Trọng Thần để phân tích tình cảm cùng cố vấn.

Chủ đề đơn giản là “Ta thất thường, ta đây nên làm thế nào vấn hồi lòng của nàng?”

Đối với từng nam nhân gần như đều hội ngộ được một chuyện tình, cho dù chuyên gia như Trọng Thần trở bỏ lảng lảng kiên nhẫn nghe và an ủi cũng không bằng cho hắn phương pháp hữu hiệu.

Nhưng mà cuối cùng lúc Bạch Bạch đưa ra phương án giải quyết “Ra sớm” kia, kèm theo vớ vẩn, “Nàng chảy máu, ta thật sự không thể tha thứ cho

mình.”

Nhị vương tử vội vàng đề bả vai lão hữu, “Biện pháp này rất ngu ngốc. Năm đó ta tân hôn cũng bị giống như ngươi, muốn bù đắp lại bên kia làm thêm một lần, cũng muốn phục lại hình tượng, chính phi của ta, ngươi biết nàng với ta đồng tộc, giờ tay liền cho ta cái bạt tai.”

— cho ngươi cơ hội, bản sự của mình không được, còn muốn làm thêm một hồi? Mặc kệ lão nương sống chết, đánh chết ngươi!

Trọng Thần thật vất vả nặn ra một nụ cười, “Huống chi nguyên nhân do tâm tình, đổi một phương pháp cũng không hẳn có hiệu quả. Nói sau theo tính tình Vọng Thư, ta cho tới bây giờ có thể cảm thấy nàng liễu mạng như vị chính phi kia của ta.”

Ngữ khí hần buồn bã uể oải làm cho Hành Thư không khỏi ghé mắt — này căn bản chính là kinh nghiệm Trọng Thần vô số lần hái hoa.

Bị ném như rác rưởi ra ngoài Bạch Long chậm rãi đứng dậy, xoa xoa cái mũi, vén lên mái tóc che khuất khuôn mặt tuần tú, chậm rãi đi trong sân, đợi một lúc mới hoàn toàn thanh tĩnh, phục hồi tinh thần, phui sạch sẽ bụi đất trên người, lại bỗng nhiên phát hiện ra điều gì, bước chân trở lại sương phòng, vừa vặn Trọng Thần cùng Hành Thư lãnh giáo xong.

Cửu Huyền chăm chú nhìn Hành Thư thật lâu sau, lại xác nhận lần nữa, quay đầu ra phía cửa sổ tâm linh dẫn âm.

Hi Hòa, Thái Bình nghe thấy đều đến.

Nhất là tiểu kỳ lân bình thường đều không nhanh không chậm bay tới, lúc này như tia chớp bay vào phòng, “Trò ạ. Trên trán ngươi điểm đỏ tiêu thất.” Đây chính là kỳ quan ngàn năm khó gặp.

Cửu Huyền kích động sắp rơi nước mắt, “Ngươi rốt cục thành. Không uổng phí chúng ta ở sau lưng ngươi âm thầm tương trợ lâu như vậy.”

Hi Hòa nâng trán cảm khái, “Nhờ phúc của ngươi, rốt cục có thể yên tâm nghỉ hưu dài hạn.”

Hành Thư bị cảm xúc của các huynh đệ cuốn hút, một bộ biểu tình như trút được gánh nặng; tuy rằng quá trình bị kịch, nhưng cũng may kết quả đáng giá vui sướng, “Ta chuẩn bị thành thân với nàng, hôm nay ngay sau khi ăn ta liền trở về thiên đình hồi bẩm Đế quân.”

Mấy người đều gật đầu tán thành, Cửu Huyền lại nói, “Đế quân rốt cục có thể hãnh diện rồi. Lúc trước nhìn thấy Hoa công tử vô cùng thân thiết với Vọng Thư không chút nào tệ hiềm, ngươi nửa đường nhảy ra, kết cục không thể biết, đều vì ngươi mà lo lắng một hồi.”

“Đa tạ. Ta tính mua sơn bên cạnh lần nữa tu chỉnh, tính làm tân phòng. Các ngươi...”

Vài vị tiên quân vì ngày ấy chuyển tiên nguyên cho Vọng Thư, lúc này Hành Thư được đền bù mong muốn, thiên hoàng đại đế hào phóng nhất bút, đám người Cửu Huyền rốt cục có thể tự do hành động hưởng thụ ngày ngày đã lâu không có, nhưng vì chuyện Vọng Thư vẫn còn tục mệnh mà làm việc phía trước.

Cửu Huyền vỗ vỗ vỗ bả vai lão hữu, “Chúng ta ở tại sân này là tốt rồi. Cái gọi là nghỉ ngơi, theo ta, đơn giản là ăn nhiều ngủ nhiều. Ở nơi nào cũng giống nhau.”

Hi Hòa nói tiếp, “Không sai. Gần nhất thật sự thiên đình từ năm đó khó được ngày tự tại sung sướng.”

Tiểu kỳ lân ánh mắt sáng lên, “Đi theo các ngươi, liền có cơm ăn. Chúng ta,” hần nhìn chung quanh, xác định mọi người đều nhất trí, mới nói, “Chúng ta vui.”

Tiểu kỳ lân nói ra lời kinh điển này, mấy người Cửu Huyền không hẹn mà cùng nhìn ra phía ngoài cửa, Vọng Thư ở phòng bếp bận rộn, mùi đồ ăn loãng thoảng tiến vào mũi, từ xưa nam nhân cầu hôn nữ nhân có rất nhiều phương pháp, nhưng lời ngầm không nói ra là “Theo ta ngủ, có cơm ăn”, mấy câu này bọn hắn bỗng nhiên có thể lý giải cô gái bị người cầu hôn hưng phấn cùng vui sướng đến tột cùng từ đâu mà đến.

Sau khi ăn xong, Hành Thư kéo Hi Hòa ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, hai người trở về. Hành Thư đưa một phần địa khế, giao cho Vọng Thư, “Nàng luôn thích sơn bên cạnh kia, nay mua đến, tu chỉnh lần nữa, làm chỗ ở mới cho chúng ra được không?”

Tiểu cô nương cũng không thèm nhìn tới, cười khanh khách đem giấy bạc thu vào tráp văn thư.

Bạch Bạch làm việc thật năng suất, Vọng Thư cho phép, hai sân mở ra cái cổng vòm, chính mình ở trong tân phòng bận việc, cũng không gọi Vọng Thư hỗ trợ.

Bởi vậy hôm nay Cửu Huyền cùng Hi Hòa ra trận, hỗ trợ xem y quán. Có hai chiều bài sống này, nữ bệnh nhân rõ ràng tăng nhiều.

Rất nhiều người căn bản không có bệnh, lấy y quán làm hiệu thuốc, cầm chút thuốc an thần, chỉ vì muốn nói mấy câu với dễ nhìn.

Giờ ngọ tạm đóng cửa y quán, mấy người trở lại hậu viện. Đã làm xong, bố cục trong phòng rực rỡ hẳn lên.

Ban đầu sân cải tạo thành bốn gian phòng, giữ lại tiền thính, lại đem thư phòng mở rộng ra, để mấy người Cửu Huyền dùng chung. Nội viện chuyên để vợ

chồng Vọng Thư ở lại. Hợp nhất tứ hợp viện, bên trong mấy cây đại thụ tươi tốt, nhìn có chút lạ mắt, Vọng Thư kéo kéo tay áo Hành Thư, “Còn làm gì nữa không?”

“Này nàng không cần phải làm, chỉ cần nàng vừa lòng chưa?” Thượng tiên kết hôn cần chút phúc lợi, thổ địa công công tùy theo bố cục, đưa đến mấy cây đại thụ hoa cỏ đến trang điểm cho nhà mới, Hành Thư đã xem như rất phúc hậu.

“Tốt lắm.”

“Kia, gả cho ta?”

“Được.”

Bạch Bạch cũng không quan tâm, trước mặt bao người, ôm lấy cô nương xoay vài vòng.

Buổi chiều, Hành Thư bay đến thiên đình.

Đến chạng vạng đóng cửa y quán, Hành Thư về mặt vui mừng. Lại đưa ra hai xấp giấy bạc, “Tiên tịch sửa đổi. Ta lại đi Bộ hộ.”

Tiểu cô nương không cần nghĩ ngợi thốt, “Ta nên đổi giọng gọi chàng là tướng công? Hay giống như Thanh Tuyền gọi Nguyệt Hoàn là “Đương gia”?”

Hành Thư tầm mắt đảo qua toàn trường lão hữu ăn cơm, nói từng chữ, “Vọng Thư, nhà này nàng mới là “Đương gia.”

Ban đêm, hai người trong tân phòng ôm nhau nằm.

Hành Thư dùng cằm gối lên đỉnh đầu Vọng Thư, “Tiệc cưới đặt bảy ngày sau được không?”

“Vi sao phải là bảy ngày? Thiếp xem hoàng lịch, bảy ngày sau cũng không phải ngày tốt hay xấu.”

“... Để quân bảy ngày sau mới rảnh.”

“Kia cậu cũng muốn đến.”

“Yên tâm.”

Mặc kệ vết thương dù nhỏ cũng là thương. Không cho Vọng Thư lưu loát tái chiến, Bạch Bạch liền không coi là trọng phu tốt sẵn sóc thê tử. Tuy rằng đối với việc phục hồi nam tính hùng phong, Hành Thư quả thật vẫn lo âu.

Yên lặng trải qua ba ngày.

Bởi vì Cửu Huyền, Hi Hòa gác, phục hồi nam tính chuyện quá rầy Vọng Thư giảm bớt. Hành Thư cũng liền an phận ở nhà, sửa sang lại quét tước, rảnh rồi phê công văn, viết công tác báo cáo, mấy ngày nay thực sự quá nhàn nhã.

Tạm thời đóng cửa, Vọng Thư nhìn Cửu Huyền treo lên ván cửa, đang chuẩn bị trở lại hậu viện, bỗng nhiên cảm thấy dưới chân bị cái gì kéo lại.

Cúi đầu xuống, một vật nhỏ màu trắng đang cắn vạt áo Vọng Thư, sổng chết tím láy.

Nay tiểu cô nương thay một thân hồng đồ mới, Bạch Bạch thành ý đưa tặng, nói sau tự dung trên vạt áo thêm vài dấu răng, trở về thật khó cho phu quân lòng dạ hẹp hòi cái công đạo.

Nàng đành phải tím tím lẩn vạy. Vật nhỏ cực thông minh, phát hiện ý đồ của nàng, nhả miệng. Lại phe phẩy cái đuôi quá nhiều Vọng Thư.

Vọng Thư mất sắc, phát hiện chân trước vật nhỏ chậm rãi chảy máu.

Nhìn tiểu hồ ly này giống như từng quen biết.

Nàng rốt cục nhận ra, “Thanh Hàm?”

Tiểu hồ ly liều mạng gật đầu, sau bỏ nhào vào chân nàng, lại cọ cọ.

Vọng Thư cúi người, giữ vai tiểu hồ ly, ôm nó chặt chẽ trong lòng. Thanh Hàm dùng đôi móng vuốt nhỏ đặt lên tay Vọng Thư, còn cẩn thận không cho miệng vết thương cọ đến Vọng Thư, nhiễm lên đồ mới của nàng.

Bạch Long cùng Phượng Hoàng ở một bên nhìn, hai người nhìn nhau, đều bảo trì im lặng.

Bên này Hành Thư, Thái Bình đã chuẩn bị tốt nguyên liệu, chỉ chờ Vọng Thư về chế biến.

Tướng công hiền lành vừa giờ dao nhỏ qua đầu, lại thấy ái thê ôm một giống sinh vật đực vào cửa, nguyên bản khuôn mặt tuần tú đầy hoa đào nhất thời thay một sắc xanh.

Mặc dù Bạch Bạch vừa nhìn liền biết trong lòng nàng ôi là công hồ ly đoạn tay áo.

Lúc này Trọng Thần nhị vương tử chấm dứt một ngày “Ngầm hỏi” về nhà, lạc trong sân, bước vào nhà, vuốt vuốt cằm, nói, “Con hồ ly này sao trông như từng quen biết?” Lại nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Không chỉ bị đánh hỏi nguyên hình, ngay cả giọng nói cũng bị phong ấn, thật đáng thương.” Nói xong, tao nhả phát tay áo.

“Vọng Thư, tiên quân,” tiểu hồ ly trong mắt đều lộ ra ủy khuất, “Vĩnh Hân bị người đoạt đi rồi.”

“Hả?” Vọng Thư kinh ngạc, cho tới bây giờ chỉ nghe thấy cướp nữ sắc, hay là nay thế đạo mở ra đến cường đạo đã không cần câu nệ, nam sắc cũng muốn cướp?

Lại nghĩ, Hoàng Vĩnh Hân kia tiểu thụ xinh đẹp si tình thích chịu ngược, ở vùng núi hoang dã bộ dáng mắt hồn, cũng khó làm cho mấy vị lực lâm hảo hán ngẫu nhiên gặp không thể không bị “gi” đi đó.

Thanh Hàm toàn thân run nhè nhẹ, “Là Vĩnh vương thế tử phi.”

— Tây Bối mợ? Cậu từng nói bản tôn đã hồi cung, hiện tại Vĩnh vương phủ thế tử phi xác nhận do yêu quái cải trang.

Nhưng con yêu quái này rõ ràng cản trở cậu chỉ có mười năm tu hành cũng thành vấn đề, Vọng Thư liền hỏi, “Thanh Hàm, mi trăm năm tu vi lại không đánh được thế tử phi?”

Tiểu hồ ly gục đầu không nói. Ngay cả mấy sợi lông bạc trên tai cũng gục xuống.

Bạch Bạch ánh mắt sáng quắc quét về phía tiểu hồ ly, ánh mắt trực tiếp “Trục xuất”, lại còn không quên trả lời Vọng Thư nghi vấn, “Khối ngọc kia của Nguyên công tử nhất định không phải vật phẩm. Với linh lực cực hữu ích.”

Nói ngắn gọn, ngọc bội Vĩnh vương gia tổ truyền là máy khuếch đại công suất trăm năm khó gặp.

“Cậu đưa nó cho thiếp...”

Bạch Bạch xua tay, “Không việc gì, Nguyên công tử có thể xoay sở, ta lặng lẽ đặt khối bích ngọc có tu hành của ta trên người cậu. Nay tính ra, linh lực cậu càng hơn xưa.” Ngọc bội mặc dù cũng quý, nhưng vô luận thế nào cũng đánh không lại được nội đan đeo lên cổ Vọng Thư. Chỉ một câu này thôi, liền xác nhận rõ.

Tiểu cô nương vừa lòng cười cười, “Bạch Bạch thủ pháp không tệ.”

Hành Thư vừa nghe đã nhớ, không chỉ có học thức xuất chúng, thậm chí còn nghiên cứu qua đại pháp “Điều Thủ không không”. Đúng là điểm phạm văn nhân nhà sĩ hiếu học.

“Ta đã nói nhìn quen mắt.” Trọng Thần vỗ cái trán, “Hôm nay vừa vận từ Vĩnh vương phủ ra, thế tử phi cùng thế tử đã lâu không gặp, hôm nay cuối cùng hiểu ra liền cướp một chàng trai trẻ trở về. Nhưng lại là tình lang của mi. Công tử kia mi thanh mục tú, trên người còn ản chút mùi của mi.” Trọng Thần giờ tay chỉ, “Hay là mi là bạn cố tri của vài vị thượng tiên rảnh rồi thích xen vào chuyện người khác sao?”

Vọng Thư đặt tiểu hồ ly trên ghế, xoay người mang hòm thuốc cùng vải sạch băng bó, “Trọng Thần sao hôm nay người nói nhiều vậy? Bị kích thích gì? Nói sau, mùi với ánh mắt có quan hệ gì? Người không phải bị hồ đồ rồi sao?”

Nhị vương tử thu lại vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, không nói.

Trong nhà thấy Trọng Thần luôn luôn kinh ngạc, cả nhà vui vẻ. Cửu Huyền ngấm ngấm thân ca nhà mình, nói, “Hôm nay ngẫu nhiên nghe, Bình Dương công chúa tịch mạch khó nhận, lại nạp tân nam sủng.”

“Cùng là người lưu lạc thiên nhai, càng phải thay người hết giận, Thanh Hàm” Vọng Thư còn quay đầu hỏi riêng, “Phải không? Trọng Thần.”

Bạch Bạch đổ phu ở đây, ai cũng không dám giải phong ấn cho Thanh Hàm.

Vì thế, tiểu hồ ly băng bó vết thương xong, liền cuộn tròn trên ghế, cắn chân gà, tạm thời quên hết phiền não cùng ưu sầu.

Thái Bình phòng chừng ban đầu tắm cho Thanh Hàm liền thành lập tình đồng chí thuần khiết, bụng bát cơm, thỉnh thoảng còn gấp rau xanh, thịt đưa đến bên miệng Thanh Hàm.

Mới gặp nhị vương tử đều kinh người, nhưng đều không phải là loại mị lực không thể ngăn cản.

Cho tới bây giờ chỉ nghe người mới cười, có ai thấy người cũ khóc. Vài ngày không tư hội với công chúa, người ta có mới nói cũ.

Đồng thời hoài nghi tới mị lực của mình, đến nỗi Trọng Thần đêm nay hóa bị phản thành sức ăn.

Bữa tiệc này, suốt đêm tiêu diệt cũng coi như cảnh đẹp.

Hai huynh đệ Trọng Thần Cửu Huyền ăn xong sau cùng, liền tiếp vây quanh tiểu cô nương nịnh nọt. Cơ bản người bên Vọng Thư được Thiên hoàng đại đế phụng chuyển biến tốt, phát tay áo, đứng dậy đi phòng bếp.

Nàng vừa xào rau, chợt nghe đại môn cách một tiếng. Nàng cũng không quay đầu, cao giọng hỏi, “Ai vào?”

Bạch Bạch vội vàng vào cửa, kéo tay nàng, không chút hoang mang trở về viện.

Là một đám hắc y nhân không mời mà đến.

Lưỡi đao trong tay dưới ánh đuốc còn lóe hàn quang.

Tên cầm đầu uy nghiêm, “Khuyên các chư vị ngoan ngoan theo chúng ta đi.” Thị vệ phía sau đồng thời rút trường đao khỏi vỏ, ánh mắt âm lãnh, tuyệt đối là uy hiếp.

Vọng Thư đưa tay ôm tiểu hồ ly Thanh Hàm, đứng bên cạnh Trọng Thần nở nụ cười sâu xa, quay đầu với Bạch Bạch, “Trọng Thần lấy việc công làm việc tư.”

Hành Thư trước mặt người bên ngoài, ung dung cao quý, mỉm cười nói, “Chúng ta cũng không thích cảnh máu me giết chóc.”

Hon nữa hấn một thân áo trắng, quả thực là “Cam chịu”.

Cửu Huyền chớp chớp mắt. “Chủ quân đã nói, chúng ta liền theo người.”

Thần thái kia, rõ ràng là hảo công dân.

“Thẳng thắn.” Thủ lĩnh lại nói, “Buộc lại.”

Hi Hòa như tia chớp vọt bên người nọ, ánh mắt nhìn chăm chăm đối phương, chậm rãi từng chữ, “Buộc, liền không cần.”

Hắc y nhân khí thế bị diệt, trong ánh mắt có chút mê mang, “... Vậy không cần.”

“Đây là?” Tiểu cô nương không ngại học hỏi.

“Mị thuật.” Bạch Bạch cười nói, “Chỉ có Hi Hòa am hiểu.”

“Ồ... Cho nên ra ngoài mua đồ chàng đều kêu hấn đi.”

Bạn đang đọc truyện *Xà Hạt Nam Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.